

УЧИТЕЛЯ

ВИДЯХМЕ

СЛАВАТА

Съборни беседи от Учителя
1932 г.

УЧИТЕЛЯ
Петър Константинов Дънов
(Беинса Дуно)
1864-1944

ВИДЯХМЕ СЛАВАТА

Добрата молитва

Отче наш

Пътят на живота

Молитвата на Царството

Първа глава от Евангелието на Йоана

“Духът Божи”

Ще ви дам само едно изречение и ще отидем във на упражнения.

Онова име, което не може да се изрече, което човек търси в света, онова, което осмисля живота, не е само което го осмисля за един момент, но което напълно осмисля живота, то може да се намери само когато човек е озарен от първите лъчи на Любавта, когато е озарен от първите лъчи на Мъдростта и от първите лъчи на Истината. Без тия лъчи човек може да познава много работи, но няма да донесат в душата му онзи мир, който всеки търси. Сега ще оставим настрана всяка една философия. Казва някой: “Как ще намерим Бога?” Казано е: “Да повярваш.” Но хората винаги задават въпроса: “Как?” По същия начин, както децата правят. Когато детето търси майка си да му даде храна, то гледа и тя, без да му говори, туря му в устата. Казва: “Яж, няма да говориш, мълчи. Докато кряскаш, докато плачеш, ще останеш гладно.” Има хора, които постоянно плачат. - “Да млъкнат.” - “Не да млъкнат.” Има едно мълчание на живота. Когато мъртвите млъкнат, е едно, когато живите млъкнат, е друго. Желая като живи да

мълчите, не като умрели. Ако като умрели мълчите, то е по закон. Когато мълчите по любов, то е друго нещо, то е смисълът на живота. Някой казва: “Аз не може да мълча.” Тогава казвам: Ти не си намерил онова, от което се нуждаеш. Щом не може да мълчиш, това значи... Като млъкнеш, ти си намерил туй, което подига човека. Човек след като го намери, в този път той ще започне да расте. Има едно растение, което, като намери човек, листата му не вехнат, цветовете не отлитат, плодовете не ги ядат червеи. То е едно състояние. Пък има и друго растение: расте човек, растат растенията и после остаряват, листата окапват, после плодовете окапват. В света съществува едно ново истинско възрастване. Често се запитвате вие: “Не раста ли аз?” Вземете тази емблема на онова дете, което е родено, и заплаче. Плачът е първата дума. То като чува гласа на майка си и баща си, заплаче. Детето първия път като заплаче, не може да произнесе ..., тя е смешна дума, тя е една от красивите думи. Първата дума на живота, това е плачът. Като заплаче, то казва първата дума. Вие всякога разбирате, че онзи, който плаче, страда. Плачът е един зов на живота. Това е, когато едно дете на земята заплаче, ангелите на небето пеят, понеже това е разцъфтяване. Първата дрешка, която приема детето, приема живота. То заплаче, ти запяваш. Детето, като научи това изкуство, пее. То малко невярно взима тоновете, следствие на това кряска. Но майката, която трансформира, си има две тъпанчета. Но другите виждат само плача. Майката, като заплаче детето, като че слуша някоя класическа симфония.

Сега да излезем на упражнения.

(След гимнастиките)

“Духът Божи”

14 стих от Първата глава от Евангелието на Йоана: “Словото стана плът и всели се между нас.”

Понеже не сте всички от една и съща възраст - едни сте по-млади, други сте по-стари, според вашата възраст се различават вашите интереси, различават се и вашите разбирания. Защото младият желае едно, възрастният - друго, а старият - трето. Туй е едно състояние на света. Три състояния има, които са следните: състоянието на Духа, състоянието на материята и състоянието на живота. аз разпределям нещата така: Духът, материята и животът. Кратко и ясно. Духът е туй, което създава нещата, материята е това, което оформява, а животът е това, което поддържа нещата. Това са функции, не само за обяснение. И по-голяма философия може да се даде. Много пъти в обясненията Духът е това, което създава. То е цяла философия, която може да се получи. Материята е това, което оформява. Животът е това, което поддържа. Духът от далечното пространство, от вечността носи идеи, материята този материал го оформява, пък животът го поддържа. Това са три блага, за които човек трябва да има връзка, връзка с Духа, туй, което е създало всичко; връзка с туй, което оформява; и връзка с това, което поддържа отвън един живот.

Христос е турил тази мисъл така: път, истина, живот. По отношение на истината то е най-високото положение, то е Духът. Истината е това, което освобождава. Пътят - това е материята; животът е туй, което поддържа, в средата е той. Понеже, като живеете в този свят, имате интереси

само на сегашния живот, искате да примирите противоречията, които съществуват в сегашното състояние. Искате тука животът ви на земята да бъде блажен, да имате всичките блага. То е невъзможно, понеже този свят спада към прогресивните светове, светове, които трябва да се освободят от известни ограничения. Вие носите една материя, която прогресира. Вие носите един Дух, Който твори. Вие носите живот, който постоянно поддържа онези неща във вас, които работят, на които вие не сте господари, на които трябва да слугувате. Противоречията произтичат от това, че вие искате Духът да ви служи на вас, пък и материята, целият материален свят да ви служи, вие искате да бъдете господари. Като не се случва това, което вие искате, вие се намирате в чудо, как може да не става, както вие мислите. Нещата може да станат тъй, ако вие бяхте онзи Дух, Който създава нещата. Нещата може да станат, ако вие сте онази материя, която оформява, ако вие сте онзи живот, който поддържа. Пък вие нищо не сте. Вие сте онзи наемател, който взема къщата за една-две-три години. След туй дойде господарят, изпъди ви навън. Вие се чудите как си позволил. Той казва: “Изляз из къщата. Има хиляди къщи, не е само моята. Намери си друга къща, на друга улица.” Вие не може да се примирите с положението. Направете си и вие къща. Сега задавате въпроса “как”. Затова сте дошли именно - да разрешите думата “как”. - “Само за една дума?” - Всяко противоречие, което се създава в душата - защо и как човек умира, защо се е родил - то е въпрос да го разрешите; защо страда - да го разрешите; защо се ражда - да го разрешите! Онези, които създават света, няма какво да ни дават отчет за своите постъпки. Няма професор, който дава отчет на студенти, защо държал лекцията по този начин, а не по друг

начин. Не са студентите, които трябва да диктуват на професора си как да преподава. Професорът преподава по начин, който той намери за добре. Тия студенти ще свършат и един ден и те ще преподават.

Следователно всеки един човек за да критикува, трябва да разбира предмета много добре, за да изкаже мнението си. Онези, които не разбират много добре, си дават мнението, те минават за първокласни невежи. За пример всеки може да ви говори за онзи свят, може да ви говори за ангелите, за Бога, но попитайте го всъщност каква връзка има с Бога, каква връзка има с ангелите, да направи нещо. Нищо не може да направи, но говори. Най-първо хората нямат понятие какво нещо е ангел. Имат понятие, че е крилато същество, но какво нещо са крилето! Те са нещо символическо. Ангелът е същество, което е минало в друга еволюция. По пътя на хората има такава една грамадна опитност, такава грамадно знание. Милиони години седят, преживяват не един спящ живот, но един съзнателен живот. Когато сегашните хора спят, и най-великите мисли на хората са детински играчки. Те мислят за три яденета, мислят за един кат дрехи, мислят за един чифт обуца, мислят за шапки, мислят за връзки, мислят за една жена, за няколко деца, мислят за една къща с няколко прозорци, за дюкян, за овце, за говеда, за крави, за ниви, всичко туй е натрупано в неговия ум. Ако той мисли за Бога, той мисли по отношение доколкото този Бог може да има отношение към неговото благосъстояние. Като започнат да мрат кравите, казва: “Кравите отидоха.” Разболе се жена му, казва: “Господи, жена ми се разболея, къщата се развали.” - “Господи, шапка нямам.” - “Господи, обуца нямам.” Значи търси Бога само по отношение на външните пособия. Туй е верую то. Не е лошо това. Но това

още не подразбира онзи, великия живот, идеала, към който той се стреми. То е външната страна, то е материята. То е само формата на нещата. Той не е дошъл до онази сила, която твори, и до онова, което поддържа, и разумното, което живее в тази къща. Той казва: “По някой път зная нещо, по някой път заспивам.” В заспиването има забравяне. Човек забравя онова, което е научил. Забравянето произтича от простия факт, че има наслояване на една гъста материя, на кал, която се наслоява върху писаното в съзнанието, и човек не може да прочете, забравя. Аз съм чел някои книги по мнемоника*, но не съм намерил нищо, правила дават как да помнят. Ти ще очистиш съзнанието си от всички противоречия. Паметта може да възстановиш за един час, може да я възстановиш за един ден, за една седмица, за десет седмици, а може и за хиляда години. Човек в себе си може да разшири своята памет. Някой път човек казва: “Уясни се някой предмет.” Онази, гъстата материя, онази кал, която ние натрупваме с недоволството. Хора, които много се тревожат, тяхната памет отслабва. Тия, които много се грижат, паметта им отслабва. Ония хора, които прекратяват с тревогите, паметта започва да се засилва. Най-после ние искаме да служим на един Бог, Който никога не се тревожи. Бог не знае какво нещо е тревога. Той я вижда в хората и се чуди на Своите деца. Единственото нещо, което са създали хората на земята, е тревогата. Казват: “Знаеш, че ние сме създали нещо.” То е тревогата. Туй е творчество. Господ като види, че се тревожат, че плачат, Той се усмихне, казва: “Създадох Моите деца нещо велико.” Че какво може да създаде детето? Забравите си шапката някъде, тревожете се. Забравите си обувката, тревожете се. Или някой ваш

* мнемоника, мнемотехника- наука за паметта, за запаметяването

приятел обещал да дойде на гости, не иде на определеното време, тревожите се. Или не сте изорали добре нивата си, не дала добър плод - тревожите се. Или не сте яли добра храна, тревожите се; стомахът ви заболи, бързо сте яли, тревожите се.

Казвам: Най-първо трябва да се освободите от външната страна, от онова, което наричаме илюзия в живота. Формата не е същността в живота. Формата трябва да се измени. Никой не може да задържи една форма за дълго време. Самата форма ще се разруши, защото претърпява вътрешна еволюция. Следователно хората сега умират по единствената причина, да сменят формата. Трябва да умреш. Умирането е събличане от старите дрехи, които са нехигиенични за живота. Следователно някой път от невидимия свят дойдат насила и казват: “Хвърли дрехата!” Туй наричаме умирање. След като го съблекли, хората ще тръгнат по туй, което е съблечено, ще го оплакват и ще направят цяла оратория. Къде е отишъл умрелият? - При Баща си отишъл. “Той - казвате - беше наш много добър брат.” Че Господ хубавото иска при Себе Си, не му трябва дрипавото. Казва: “Това дете съблечете го, да се не мъчи на земята.” Той пъшка, пъшка. Като види най-после, че иначе нищо не може да направи, казва: “Съблечете му дрехата.” След като се върне, какво прави? Прати му Господ в другия свят най-добрите учители, да го учат какво трябва да прави на земята. Учат го, учат, като дойде на земята, пак забрави. Пак го пратят горе, учат, учат го, пратят го пак, забрави. Туй забравяне край няма. Той като дойде тук, нагласи си свой ред, програма, мисли, че си е уредил живота. След туй мяза на онзи индуски бог - няма да му кажа името - един от свещените богове, като гледал живота на земята, поревнало му се да дойде. Като гледат от

невидимия свят живота на хората, се вижда много красив. И на тях им трепва сърцето да го видят отблизо. Мислят, че е много красив. Някой ангел иска да вземе формата на някой човек, да поживее. Той ни най-малко не вижда противоречията, греха. Той не знае какво е грях, той не знае какво е караница, той не знае какво е омраза. За него всичките противоречия, които съществуват на земята, той ги вижда само в хубавата форма. Туй се нарича вливане, инфлукс. Той няма туй разбиране в съзнанието. Този бог като гледал хората, поревнало му се да дойде на земята. Като дошъл на земята, взема всичките форми на животните. За пример в ума на един бог свинята не е свиня. Той вижда свинята, но я вижда много хубава, красива. Като избира форма между хората, този от боговете намира свинята със скромната дреха. Някой човек, като избира дрехи, избира най-скромнички. Казва: “В тази къщурка ще вляза да живея.” Дошъл, влязъл в къщата, запознал се. Не зная как да го кръстя. Българите казват прасе, турците казват домус. Англичаните казват . . . Французите казват пархасо. Така се е казвала свинята. Намира той пархасо. Като влязъл, научил всичките обичаи на пархасо. Задомил се, народили му се пархасо деца. Много добре живял, децата го слушали. Пархасо, пархасовица, всички го слушали и ходили в гората. Минават 10 години, 20-30-40-100 години, не иска да се върне. Казват му: “Хайде.” - “Не - казва - имам много работа, мене ми е приятно тук на земята.” Започват тогава да се чудят какво да правят. Започнали да мислят, да намерят начин да го освободят от туй вътрешно заблуждение. Взимат едното му дете пархасо, вземат второто пархасо, третото, четвъртото, най-после вземат и пархасовица. Взели му жената и той поплакал си, но не мисли да напуща земята, мисли да намери някоя друга.

Идат един ден, поразяват го. Той излязъл от онази форма, усмихнал се малко и казва: "Спал съм някъде дълбок сън." Ще остане в душата ни нещо. Туй е само за изяснение, то е едно състояние, в което ние преминаваме. Нещастията, които ни сполетяват в живота, са едно предупреждение, че ние не вървим по правия път. Предназначението, което имаме, не се постига. Следователно туй е предупреждение. Имаш и второ. Умира едно твое чувство, страдаш. Умира една твоя мисъл, страдаш, умира втора, трета, четвърта, докато най-после не се свестиш, този поразяват, онзи поразяват, докато най-после ти заминеш. Разбира се, тази е една опитност, която може да проверите. Между физическия свят и духовния има един правилен път, по който може да се влезе, има една правилна връзка. Но човек трябва да бъде абсолютно чист, за да може да влезе в света на ангелите, дето мислите са толкова чисти. Една човешка мисъл за вас е невидима. За Божествения свят даже най-възвишените наши мисли са направени от много гъста материя. Аз бих ви казал, че в човешката мисъл, ако имаха орала, щяха да орат, да сеят и жънат, щяха круши и ябълки да стават. Казвате: "Какво е станало, като съм помислил." Една лоша мисъл, то е корав камък в Божествения свят. Следователно, като намерят този камък, ще го изхвърлят навън. Ти може да проектираш една лоша мисъл, но тя по своята тежест ще се върне и ще ти причини вреда. Окултистите говорят за връщането на мислите. Мислите имат свои грамадни тежести. Сегашните хора не могат да разберат и казват: "Какво бива от една мисъл, от едно желание?" Едно желание може да ти причини смърт. Ако ти не разбираш законите, може да ти причини смърт. Ако разбираш законите, една мисъл може да произведе едно благословение. Едно желание, една постъпка, ако

разбираш законите, също може да ти причини благословение. Затуй човешкият живот зависи напълно от мислите, от чувствата, от постъпките.

Мисълта, тя спада в областта на Духа. Желанията спадат в областта на живота. Постъпките се оформяват, те спадат в областта на материята. Следователно в дадения случай вие трябва да владате* вашата мисъл. Ще се учите да владате мислите. Не да стане човек силен да разрушава. Защото онзи, който разрушава, той не е силен човек. Който разрушава себе си, той може да разруши и другите; който съгражда другите, може да съгради себе си. Следователно по този закон мисли само за това, което съгражда. Т. е. бъди едно с Бога, Който твори, създава света и постоянно твори. Ако нас по някой път ни се струва, че светът се разрушава, то е само една смяна на нещата. Една сцена се сменя, за да дойде друга сцена. Понеже неприятностите в живота, които стават, то е сценировка. Ти страдаш. Ако разбираш, трябва да се радваш за страданието. Ти се радваш, но трябва да знаеш, че твоята радост е подготовка за страдание и страданието е подготовка за радост. Който разбира, след всяка радост ще дойде страдание. След всяка тъжна сцена ще дойде радостна и след всяка радостна сцена ще дойде тъжна сцена. Бог, разумните същества в света изпращат разни състояния. Те използват човешките мисли, използват човешките чувства, използват човешките постъпки. Целият ангелски свят е създаден от нашите мисли, желания и постъпки. Когато ангелите искат да направят някоя по-проста форма, взимат прости мисли, прости чувства и постъпки. От лошите мисли, като ги пречистят, си правят някои форми; от най-хубавите мисли, от най-хубавите желания и от най-хубавите постъпки си

* владееете

правят изящни. Следователно за един ангел е безразлично каква е твоята мисъл, тя е материал, с който той изгражда. Казва: “Много хубав е този материал”, и го туря в работа. Когато човек мисли, влиза в строежа на природата. Когато твоята мисъл влиза в строежа на природата, съграждат едно хубаво здание, тебе ти плащат за този материал, ти се възнаграждаваш. Пък ако материалът е много прост, много малка цена има. Природата има една точна сметка. Не всякога се плаща за работата.

Аз сега да ви обясня защо трябва да мислите. За да живееш, ти трябва да мислиш. Защо трябва да чувствуваш? Трябва да чувствуваме, за да живеем. Защо трябва да постъпваме? Ти за да живееш, трябва да постъпваш. Без тия неща тебе те чака нещастие. Сега туй не трябва да бъде в противоречие със сегашните ваши разбирания. Човек не трябва да влезе в противоречие със своите детински разбирания. Всяко разбиране на времето си е добро. Детинските твои разбирания за детството са били добри. Когато станеш възрастен и се занимаваш с твоите детински разбирания, туй е вече едно противоречие по самата обстановка на нещата. Никога не казвай: “Аз като дете бях много глупав.” На децата някой път постъпките са много по-умни, отколкото на възрастните. Казвате: “Едно време бях дете.” Детето не знае да лъже. Ти сега лъжеш. В детето няма лицемерие. Ти сега си се научил да лицемериш. Детето с всичко се примирява, то забравя, а ти не може да забравиш. Кое състояние е по-хубаво? Казвате: “Това дете е глупаво.” Ако децата бяха глупави, никога не биха ги дали като пример. *“Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие.”*

Сега аз не искам да ви морализирам, да ви натрапвам нещо, което не е естествено. Аз искам да ви говоря за не-

ща, които са в самата жива природа. Аз съм като един добър гостилничар, не искам да ви сготвя буламач, че като го изядете, да повръщате, но като излезете от моята гостилница, да кажете: “Отлично ядене, усещам се разположен, чувствавам се добре. Друг път пак ще ида. Много хубаво готви този гостилничар.” Тъй трябва да бъде. Аз съм като един банкер, на когото, като вземете чека, да кажете: “И втори път ще отида.” Аз съм като един дрехар, от когото, като вземете дреха, ще кажете: “И втори път ще отида.” Тебе ти е приятно, значи всичко онова, което предлага, е първокачествено.

Сега ние, съвременните хора, искаме Господ да ни обича, да има уважение и почитание към нас; като се обърнем към Него, да ни послуша. Отде накъде? Ако ти не обичаш Бога, отде се пръкна тази мисъл, тебе Господ да те слуша, ти да бъдеш господар, Той да бъде слуга. Ние искаме Господ да ни бъде слуга. По някой път Господ прави опити. Защото Христос се опита да служи на хората. Той казва: “Син Човечески не дойде да Му послужат, но да послужи, да види какво Бог иска.” Христос, като дойде, Той изучаваше икономика, да види от какво се нуждаят хората. Като отиде в небето, Той даде един рапорт от каквс се нуждаят хората, че се нуждаят от много слуги, и ги предупреди; като разбра, най-после каза: “Не искайте да ви слугуват, но вие слугувайте.” Той разбра, че целият свят страда по единствената причина, че всички искат да им слугуват. От туй произтичат страданията. Господарят иска да му слугуват. Тази лакомия за богатство, за пари - не самс искаме да бъдем щастливи. Това е закон, който внася дисхармония. Нека хората се откажат от това да им служат другите. Нека всеки сам си слугува, не да поробва другите, но сам да служи на другите. Като служи на себе си,

и на другите да служи, ако хората решат да служат едни на други - ето една максима, ако в сърцата на всички хора се зародеше желание те да обичат, не тях да обичат. Законът да ме обичат е закон на насилие. Щом искам другите хора да ме обичат, то е насилие. Щом аз обичам без закон и не търся другите да ме обичат, но аз обичам, то е Божественото.

Сега вие казвате: “Нас не ни обичат.” Вие говорите за насилие. Дали хората ме обичат или не, въпрос не трябва да правя. Но няма аз като минавам покрай някой вол, искам да ме обича. Аз може да накарам един вол да ме обича в една седмица. След като го храня, ходя да му слугувам, той ще ме познава. Пък може да накарам и една мечка, и един вълк, и едно лошо животно да ме обича. То е закон. За тях аз може да се подигна, но тия животни никога няма да се подигнат. Животните сега ги учат насила да слугуват на другите. Животното има много голямо мнение за себе си. То е един стар аристократ, голям аристократ. Сега го впрягат и казват: “Ти трябва да слугуваш на другите.”

Та по някой път и ангелите постъпват по същия начин. И те хванат някой човек, впрегнат го и целия ден оре на тяхната нива. Туй, което вие наричате нещастие в света, то е оране. Целия ден като орете, казвате: “Измъчи се душата ми.” Когато вие се радвате, ангелите са ви разпрегнали, дават ви угощение и вие се разговаряте с ангелите. Това е радостта. Като страдате, орете на ангелските ниви. Тогава как ще си обясните? Едно млекопитаещо казва: “На този човек никакво зло не съм направил, защо ме измъчва да му изора нивата?” Даже хората, които са толкоз неприветливи, когато един вол е много внимателен, господарят има високо мнение, казва: “Много добри са моите помощници.” Който е добър, той ги гледа много добре.

Сега вие ще кажете: “Нас не ни интересува положението на животните.” Но вие сте в положението на животните. По-високи същества като ви хванат, никакъв морал няма. Както вие постъпвате с животните, така и те постъпват с вас. Идеята да се бият хората, не е идея на хората. Идеята за войната не е идея на хората, но на ангелите, които се разделиха на два лагера. Едните поддържат, че всичко трябва да се избива по пътя. Хората за тях са като добичета. Ти един кон водиш на бойното поле. Волът отива на бойното поле. Овцете отиват да стават жертва за ядене, пиене на хората. Когато хората воюват, те отиват жертва. Сто-двеста хиляди агнета да поддържат живота, докато се свърши войната. Някой път се свършва, някой път на бяг ударят. Туй, което хората наричат победа, духовете воюват. Сега хората не са господари, войните не са тема, която хората ще разрешат. То е въпрос на Божествения свят.

Ако бялата лежа победи, ако ангелите победят, войните ще изчезнат, ако не, колкото и конференции да се правят, нищо няма да стане. Когато ангелите на светлината победят, войните ще изчезнат. Онези, които поддържат, че не трябва да има войни, са на страната на ангелите на светлината. Те воюват, поразяват свой противник, без да го убиват. Ангелите на тъмнината всякога поразяват.

Та казвам: Смъртта на земята не се появява от светлите духове, но от тъмните. Има ли някой поразен от някой светъл ангел? Дошъл си в стълкновение от тях, той извади ножа си, блъсне те в главата, в сърцето, в дробовете, в корема. Казвате: “Умрял.” Лекарите ще констатират - станало разрыв. Ако воювате с тези ангели на тъмнината, те носят големи ножове. Ти вървиш и дойдеш в стълкновение с него. Той казва: “Махни се.” Ти не искаш да се

махнеш. Имате примера на Варлаам, който отиде да поразии. Ангел дойде насреща му, ослицата му видя ангела, тя стана ясновидка, казва: “Няма да те помажа, ако не ме послушаш, ако не изпълниш, каквото ти кажа, тогава ще те оставя жив. Ако не искаш, ще те оставя като един лъжлив пророк.”

Казвам: Понеже всички вие се интересувате, аз не искам да ви представя живота. Имайте едно нещо предвид. Няма по-красиво нещо от живота, няма по-красиво нещо от Духа и няма по-красиво нещо от материята. Материята не е такава, каквато ние мислим. Няма по-красиво нещо от Духа, няма по-красиво нещо от живота, няма по-красиво нещо от материята. Те са три неща, на които човек свещено трябва да гледа. Не външните свойства. Има една форма в света, която не престава. Искам да ви представя живота. Съществува една философия, казват: “Да се откажем от живота.” Това е най-кривият превод на източната философия. Не да се откажем от живота, но да разберем живота в неговия вътрешен смисъл. Онези от Изтока казват: “Да се откажем от живота, или да се отречем от живота.” После казват: “Да се откажем от материалния свят.” - Да разберем материалния живот. Апостол Павел, след като вижда как хората в този свят намират противоречия, казва: “Ако трябва да скъсате всичките връзки, трябва да излезете из света навънка, няма да бъдете полезни.”

Сега аз не ви уча да се отказвате, но да разбирате смисъла на живота .

Искаш някой да те обича, трябва да разбираш неговия живот. Искаш някой да мисли добре за тебе, трябва да разбираш неговия ум. Ти искаш да бъдеш здрав, трябва да разбираш условията, на които почива здравето. Защото

здравето е резултат на хармонична мисъл. Не може да има здраве там, дето няма хармонична мисъл. Ако някой от вас има хармонични мисли, чувства и постъпки, то е заради самия него. Но ако неговите мисли не са хармонични, той ще страда, може и окръжаващите около него да страдат.

Казвам: Някои от вас имате стари разбирания, вие искате Господ да слезе на земята и да уреди всичкия ваш живот. Света отдавна Господ го е уредил. Вие постоянно го забърквате. Сега на вас предстои това, което сте забъркали, да го оправите и трябва да го оправите. Нима като станеш един грешник, друг трябва да дойде да се разкайва? Ти ще мислиш, ти ще се разкайваш, ти ще плачеш, аз няма да плача заради тебе. Аз не искам някой да плаче заради мене, но аз искам да се разкайвам за себе си. Казвате: “Как ще се оправи животът?” Животът в един ден може да се оправи. Сега вие, които сте млади, имате неразбиране. Младите се занимават повече с постъпки, на средна възраст се занимават с желания. Един момък като стане на 21 година, той подир момите тича, желания има в него. На малкото дете дайте плодове, дайте му ябълки, круши, орехи. Децата обичат формите. Старите хора обичат да четат книги. Вдълбочи се старият - цял философ. Нито философът разрешава въпроса, нито на средна възраст, нито малкото дете разрешава въпроса. Значи трябва да ги събереш заедно детето, възрастния и стария. Старец значи да мислиш добре, възрастен - да имаш свежи чувства и дете - да разбираш материята, материалния свят. Казвам: “Ако не станете като малките деца...”

Казва Писанието: “Словото стана плът и всели се между нас.” Значи трябва да имаме един образец. Бог се вселява и ни показва по кой начин да мислим, по кой на-

чин да чувствуваме и по кой начин да постъпваме. Аз съм срещал хора философи, учени, поети. Разглеждал съм как разбират живота и няма нещо, което да не съм видял, и съм дошъл до едно заключение: музикантите не знаят да свирят. Той свири, но мисъл няма в музиката; той свири, но чувство няма в музиката; той свири, но образ няма в музиката.

Три неща трябва на един музикант: чист тон, изразителен тон, правилност във всички форми. Тогава ще има съзнание. Поетът пише, но и нему липсва нещо. Някои търсят идеята от римата, като намери римата, търси идеята. От римата ще търси идеята. Такива поети не са поети. Той гледа на римата, но без рима може. После трябва да има еднакви слога. Това е много изкалъпено. Вие в това отношение проучете химията, ще видите, че някои атоми се съединяват с втори, трети, четвърти, с пети от друг елемент, но си има правила. Човек трябва да разбира отношенията на нещата. Най-първо трябва да имаш идея, после римата ще дойде. Ти може да туриш слога колкото искаш. Не претрупвай идеята си. Идеята трябва да бъде облечена с най-хубавата форма, която може да туриш. Не натрупвай форма, но красива форма. Дрехата да няма никаква тежест. Самата идея, която обличаш във форма, да е доволна от формата. Туй значи поет. Аз наричам поет този, който може да облече Божествените идеи в най-хубава форма. Той е поет. Аз наричам математик този, който може да облече Божествените мисли в най-хубави дрехи. Наричам музикант, който може да накара хората, да ги разчувствува, да внесе най-хубавите чувства. Философ е онзи, който може да научи хората как да работят правилно, разумно. Правилна философия е тази, която може да научи хората да работят правилно в света.

Следователно, аз разглеждам, в света има три науки: наука на човешката мисъл, наука на човешките чувства и наука на човешките постъпки. И вие не може да разберете вселената, цялата природа, ако не може да разберете вашите мисли, ако не разберете вашите чувства и ако не разберете вашите постъпки. Природата може да е затворена книга за вас, както сега е затворена книга. За пример във вас се заражда идея, която не е ваша. Да кажем, вие искате да се ожените. Това не е ваша идея. Може да е желание. Когато вие посеете една нива, нейно ли е желание това? Сечемик може да я посадите, сръж, царевица, тикви, но нивата може ли да е доволна еднакво от растението, което садите? Не, някои ниви се наторяват от това, което сеете, някои се изтощават. Някои ниви са недоволни от това, което сеете. Някой път вие се ожените за нивата. Като се посее, народят се деца. Значи човек може да се ожени за една нива, може да се ожени за една къща. Като изгори къщата, може да плаче заради нея, тъй както, като умре една жена. Вас ви се виждат странни тия неща. Всякога туй, при което ти може да се привържеш и не може да се развържеш, то се намира в една обстановка неестествена. Писанието казва: *“Не се свързвайте с връзки, от които не можете да се развържете.”*

Сега другото положение, вие някой път съжелявате, че някой заминал за другия свят. Хората се питат защо някой заминал за другия свят. Отде накъде вие искате един човек, изпратен от невидимия свят на земята на училище да се учи - вие на земята сте ученици - извикат го от класа да се върне дома си, вие защо ще плачете. Зарадвайте се, че отива при Баща си. - “Ама много добър беше, много добър баща.” - Това е привидно чиновничество на земята. Един ден и вас ще повикат, вие ще се върнете при Баща си, ко-

гато свършите работата си, не преждевременно, преди да сте свършили работата си. При това вие всички трябва да развиете едно чувство. Аз някой път говоря за оня свят. Аз съм срещал ясновидци, разговарял съм се с тях за оня свят, но не го описват такъв, какъвто е всъщност. Чел съм много философски книги и туй, което описват философите, е много малко. То е частично това, което описват. То е много малко. После тия ясновидци не са проникнали в ония дълбоки изводи за духовния свят. Понеже той е разделен според степента на напредналите души. Ти може да влезеш в оня свят и да не виждаш нищо, ти ще гледаш онзи свят като пустиня. Зависи от състоянието на човека. Но онзи, на който умът е приготвен, той разбира. Апостол Павел казва: “Око не е видяло и ухо не е чуло онова, което Бог е приготвил за ония, които Го любят.” Следователно той е свят на любовта. Ако имате закона на любовта, ако тя царува, щом влезете в оня свят, ще видите колко той е красив. Сега оня свят нас не ни интересува, защо? Една гъсеница не я интересуват цветята, понеже няма хобот, но пеперудата се интересува от цветята. Ако гъсеница влезе преждевременно в този свят на цветята, страшно ще бъде. Затуй сега човек не трябва да умира. Ти като гъсеница ще живееш години. Колко години се изискват, за да станеш пеперуда? То е една метаморфоза. Ти ще преминеш от един свят в друг, за да си починеш. Сегашният живот е минаване от смърт. Ти минаваш през всички скърби, тревоги, за да починеш. Ти ще влезеш в един свят, дето всичко е наредено, всичко ще имаш. Тогава не си ли струва да идем в оня свят? Всичко ще имаш, каквото поискаш. Казвате, че в оня свят не ядат, както ние ядем. Пеперудата не яде като гъсеницата, но и тя яде. Ония хора там си имат език, граматика. Апостол Павел казва, че този език на

ангелите, той е толкоз красив, че се слуша като кимвали. Те имат отличен нежен език, една дума като каже ангелът, ще ти трепне сърцето. Един ангел ако ти каже, че те обича, ще ти трепне сърцето. На земята и десет пъти да ти кажат, сърцето ти няма да трепне. Там и фамилии има, но в оня свят ревност няма. В онзи свят може да обичаш когото искаш, никой няма право да те пита. В онзи свят блуд няма. В онзи свят разврат няма, в онзи свят лъжа няма, в онзи свят кражба няма, в оня свят убийство няма. Всичко друго има. Целувки колкото искаш, прегръдки колкото искаш, ядене колкото искаш, спане колкото искаш, богатство колкото искаш. Но крадене няма. После и господари няма. Всеки си служи. Който иска да стане господар, пращат го тук на земята. Тогава от вас, който е кандидат за отличен слуга, той е кандидат за небето; който мисли господар да стане, той тук ще живее. Ако искате дълго време да живеете на земята, бъдете господари.

Аз искам да разберете вътрешния смисъл, смисъла на живота. Трябва да бъдем щастливи, силни по мисъл, устойчиви по чувство и неизменни по постъпки. Защото животът не е една мисъл. Ние сме дошли да приложим Божественото, не да създадем един нов ред. Ние не създаваме един нов ред на нещата. Ние искаме да приложим една Божествена програма, която не е приложена. Една програма има от хиляди години - да приложим Божественото в живота. Туй, Божественото включва всичките хора; не само хората, но и цялото растително царство; не само растенията, но и цялото животинско царство включва в себе си. Следователно, като приложим туй верую, светът ще се оправи. Писанието казва: "За да се оправи светът, трябва да обичаме Този, Който създал света. Бог, Който е сила, трябва да Го

обичаме,” за да може да разберем онзи свят, който подкрепя вътре. Духът е вътре, Който подкрепя. Ние Него трябва да обичаме. И за да могат нашите работи отвън да се уредят, да станете богати, тогава трябва да разберем една категория същества по-нисши, които се занимават с материалния свят, трябва да обичаме и тях. Трябва да обичаме съществата, които регулират материалния свят, които регулират живота. И най-после трябва да обичаме Бога, за да може в нас да се всели Божествената сила, която регулира нашите мисли. То е практическо разбиране. Може да четете много философски книги. Аз бих желал да прочетете цялата история от паметивека. Колко хубави книги има написани. Може да четете, но всяка една книга..., след като прочетете цялото Евангелие, цялата Библия, две идеи има. Старият завет е завет на земята: според този закон, ако ти не изпълняваш волята Божия, веднага ще те осъдят на смърт. Евангелието е закон на свободата. Казва: “По свобода ще изпълниш Божия закон, но ако не изпълниш, и тогава ще те сполети същото.” Ако ти живееш по любов, сам себе си ще съдиш. Ако живееш по закон, други ще те съдят. Ако не живееш по закон, ти сам ще се съдиш. Ако живееш по Бога, ще оставиш Бог да уреди твоите работи. Ти ще добиеш най-високото състояние: ти ще мислиш, ще чувствуваш, ще постъпваш, ще оставиш Бог да уреди твоите работи. Ако не мислиш правилно, ако не чувствуваш правилно, ако не постъпваш правилно, ти не може да очакваш Бог да дойде и да уреди твоите работи. Други ще ги уреждат.

Казвам, онова, което вие трябва да приложите на земята: най-първо вие не се отказвайте от живота. Младият трябва да бъде млад. Възрастният трябва да бъде възрастен. Старият трябва да бъде стар. Обичаш една

жена, ще я обичаш на свят. Една-две-три-десет-сто-хиляда, най-после ще обичаш всички жени по света. То е Божествена философия. Когато аз говоря, че трябва да обичаме всички жени по света, аз разбирам Божественото. Как няма да обичаш онова, което Господ е създал. Нали Бог създаде жената? Тъй щото трябва да обичаме мъжа, понеже и той е направен от Бога. Следователно всичко онова, което Бог е създал, ти ще обичаш. На мене не искам да ми дават правила как трябва да обичам. То е моя работа как трябва да обичам. Никой не трябва да се меси в любовта на другите. Дойде ли до любовта, прояви се, остави той да си носи последствията. Друг щего съди. Може от твое гледище да постъпва криво, остави го. Защото за любовта само едно Същество може да се произнася. То е само Бог. Следователно не се произнасяйте върху работите на Бога. Моят съвет на* вас е: Никога не се месете в работите на Бога; кой кого обича и как го обича, не се месете. Майката или бащата обичат повече, то е тяхна работа. Но ние се занимаваме с работи, които не принадлежат на нас! Оставили сме нашите работи. Че трябва да имаме здраво красиво тяло, сме оставили, че трябва да имаме силен ум, това сме оставили настрана. Че трябва да имаме сърце младо, това сме оставили настрана. После трябва да имаме постъпки трайни и това сме оставили настрана. Занимавате се с други работи, каква е последната парижка мода. Казвам: Хубаво мислят тези хора, като се стремят към много хубаво обличане. То е крачка напред. Защото на всяко едно усилие за подобрене на една красива форма трябва да отговаря красиво желание и трябва да отговаря красива постъпка. Ако не отговарят две неща, тази красива форма не е на мястото си. Вие

* КЪМ

знаете, че едно време парижката мода беше вредителна. Имаше мода, когато си стягаха кръста, жените се стягаха в кръста. Казвам на жените: Малко ще ядете, не да си стягате стомаха. Казва се: “Ще дойдат дни, когато хората ще гладуват и не трябва съвсем тънък да е, защото тогава ще се развали стомашната система.” Има отношения между кръста. Кръстът е граница между физическия и духовния свят. Вратът, тази част, дете е адамовата ябълка, е границата между духовния и Божествения свят. Защото главата държи чисто Божествения свят, до пъпа е духовният свят и от пъпа надолу е физическият свят. Следователно физическият свят ви води, разхожда, трябва да се грижиш за него. Ще трябва да отдадеш всичката почит на краката, ще ги измиеш. Ще кажеш: “Много ви благодаря, че ми служите.” Ти легнеш и казваш: “Тия крака защо ми са?” После ръцете, това са духовният свят. Ако не знаеш как да манипулираш, ти не може да бъдеш приятел на ангелите. Най-после, ако не можеш да мислиш, ти не може да бъдеш приятел на Бога. Приятел на Бога ще бъдеш, ще мислиш. Приятел на ангелите ще бъдеш, ще чувствуваш правилно. За да можеш да бъдеш приятел с тези, които управляват земята, трябва да оправиш постъпките си. Сега някой може да ви каже друга философия. Аз съм чел философия и мога да ви изнеса теории, занимавал съм се. Аз намирам, че всяка теория има нещо вярно, но има теории за децата, има теории за възрастните, има теории за старите. Аз говоря за трите теории, дете смърт царува. Нък има теория за безсмъртните и теория за вечното, Божественото начало. Вие се занимавате само с неща, които са преходни. За този свят всички трябва да имате внимание. За пример някой замине за другия свят, вие носърнете, вече вашият мъж е отишъл. Христос казва на

учениците Си: “Аз отивам да ви приготвя място, като ви приготвя място, ще дойда да ви взема и да бъдете с Мене.” Мъжът ти заминал, той отива да ти приготви място. Като ти приготви място, ще дойде да те вземе. Баща ти, дядо ти, баба ти ти приготвят място.

Сега туй, което ви говоря, е много смътно за вашите умове, вие се чудите дали е тъй или не. Има едно нещо, което е вярно, да оставим другото настрана. Онези, които са в другия свят, мислят за нас повече, отколкото ние мислим за тях. То е една абсолютна истина. Те мислят и обичат, и се стремят да поправят повече, отколкото хората на земята. Те страдат, като ги забравите. Христос казва: “Когато се обръща един грешник, измени своите мисли, чувства и постъпки, става голяма радост между ангелите на небето.” Голяма радост е това. Ако един ваш близък замине, баща ви, син ви, брат ви замине за другия свят, защо ще плачете. Радвайте се, той всеки ден ви праща писма. Вие отворите едно писмо и казвате: “Какво ли прави той там?” Мисли за вас, изпраща ви писма, казва: “Много добре съм тук, не скърбете. Градим къща за вас, като съградим, и вие ще дойдете тука.” Казвате: “Горкият човек, млад беше, преждевременно си отиде.” То са човешки понятия. “Преждевременно в света” е свят неразбран. Псалмопевецът казва: “Да ме не вземеш в половината на дните ми.” Или аз тълкувам: “Господи, да ме не вземеш в дните на моето неразбиране на нещата. Нека разбере, че тогава.” Българинът, който е практичен, е дошъл да се моли да пострада, три-четири месеца да боледува, че да не отиде така неподготвен. Като страдате в света, то е пробуждане на вашето съзнание, да влезете в един свят, дето ще има отглас на вашето желание. Вие искате тук да ви обича някой. Не може да намерите. Вие казвате: “Очите

отворени ще ми останат, че няма кой да ме обича.” Аз се радвам, че влизате с отворени очи в другия свят, да намериш тези, които те обичат. Не мислете, че само като умре човек, отива в другия свят. Всеки човек, в когото съзнанието се пробуди, започва да мисли за Бога, за другия свят, започва да мисли общо за природата, той е вече в оня свят. Тази идея не е идея на земята. Всеки човек, който не мисли само за своя дом, но и за другите домове, всеки човек, който мисли не само за своите работи, но и за другите, всеки, който не мисли само за своя си народ, но и за другите народи... Едно слънце има, което осветява всички. Има един въздух, който влиза в дробовете на всички. Една вода има за всички. Има пеща, които са еднакви за всички. После има една земя, върху която всички ние тъпчем. Следователно, ако ти не обичаш Бога тъй, както трябва, и земята не може да те търпи. На тази земя имаме извратени понятия. Трябва да се запита младото поколение. Ние сме на земята като мърморци* в кожата на земята. В земята живее една велика душа, душа толкоз мощна и благородна, че търпи всичките грехове и престъпления. Постоянно чисти и казва: “Ще бъде, ще бъде”, притичва се на страдащите, дава храна на бедните. Това е Божествената майка, която живее на земята, посреща и изпраща своите деца. Някое дете е хилаво, прати го при Баща му. Казва: “Синко, ще вървиш там.” Извади душата и казва: “На мене ще оставиш дрехата.” Казва: “Ще ги изпера и ще ти ушия нови дрехи. Втория път, като дойдеш, нови дрехи ще имаш, ще ти дам чисти.” Майката изпера дрехите. Благородна е тази майка. Последната дреха опере. В оня свят като идете, ще проверите и ще кажете като онази царска дъщеря, която, като срещна Соломона, каза: “Половината от това, което

* мърморец, маморец (*Gammarus fluviatilis*)

съм чула, не е това, не съм чула, сега съм доволна.” Христос казва: “Тук между вас седи един, който е от Соломона по-велик.” Соломон беше от еврейските царе, но имаше нещо, което му не достигаше. Но Соломон много пъти се преражда, той не е цар само на евреите.

Та сега онова, което трябва да остане у вас: Имайте една определена идея за Бога. Знайте, че вашият живот зависи от нея. Мисълта ви да бъде крепка. Не какво мислят хората за Бога, то е тяхна работа. Това да не ви интересува. Не се лъжете. Вие какво мислите за Бога. Колко вярващи има, оставете този въпрос настрана, това е посторонен въпрос. Вярата и безверието, аз считам от моето гледище, вярващите и безверниците - не правя разлика. Не само това, което аз проповядвам. Един, който вярва само във формата на нещата, той е материалист. Един, който вярва в чувствата, той е духовен, един, който вярва в мисълта, той е Божествен. Ти трябва да мислиш, ти трябва да чувствуваш, ти трябва да постъпваш. Всяко нещо трябва да има форма, трябва да има чувства и трябва да има мисъл. Казвате: “Той е материалист, занимава се с формата на нещата.” Един ден този човек ще се измени, ще приеме съдържание, ще стане духовен. Един ден ще приеме мисъл, ще стане Божествен. Така се обръщат хората. Някои християни след като седят до някой извор, молят се, молят се и шишето им се напълни - повярва. Някой път се изсипе съдържанието и той стане маловерен. Всеки човек, на когото съдържанието може да се напълва и изсипва, става вярващ и невярващ. Казваш: “Туй, което вярвам, право ли е? Може да съм крив.” Вярно е, че ако ти на земята не дишаш, не може да имаш живот. Ако нямаш условия, в другия живот пак не може да влезеш. Ако не си подготвен, след като умреш, в оня свят не може да влезеш. И в този

свят, и в онзи свят трябва да имаш условия. И в Божествения свят трябва да имаш условия. Ако те лишат тук от живота, ще дойдеш до смъртта. Следователно смъртта не е нищо друго освен прекъсване на тези три връзки, които съществуват между трите свята. Ако се прекъсне материалната връзка, ти ще умреш. Ако се прекъсне духовната връзка, ти ще умреш, ако се прекъсне Божествената връзка, ти ще умреш. Ще страдаш. Казваш: “Имам някакво преживяване на сърцето, пука ми се сърцето.”

Аз ви говоря за неща, които може да проверите. Не късайте естествените връзки на вашето тяло, не късайте естествените връзки на вашето сърце, не късайте естествените връзки на вашата мисъл. Тук на земята не ги късайте. На земята може да живееш 10-15-20-30 години, без да късате и да ви е приятно, че сте в едно тяло, че сте в едно сърце, че носите този ум. Вие съжалявате, че имате такова хилаво тяло. Защо искате по-хубаво тяло? Аз имам прости правила. Всеки може да си създаде едно тяло. За бъдеще майката ще създаде. Новото учение седи в това да се дадат правила как да си създадете хубаво тяло. Сега, като живеете, може да ви кажа по кой начин може да пресъздадете тялото. Но понеже вие сте от бързите хора, вие сте от тия, които искате всичко да разберете, като някой banker казвате: “Аз не се нуждая от другите хора”, ако река да ви дам едно знание и туй знание вие не може да приложите, туй знание ще се върне при мене. Вие никога не може да ме оберете. Моите пари, като им поговоря, всички ще се върнат при мене. Като им дам заповед: Идете там - ще ме послушат, но като кажа: Върнете се - ще се върнат. Разбиране трябва. Сега казвате: “Искам да бъда свободен.” Знаете ли какво нещо е свобода? Казвате: “Аз не искам да слугувам.” Та точно туй, че още не сте

намерили. Аз досега не съм намерил човек, който да ми слугува. Идвали са мнозина да ми слугуват, не знаят за какво слугуват. Много пъти вървя по пътя, на някое дете паднало орехчето във водата, занят съм, наведе се, извадя орехчето, почистя го, дам му го, казвам: Няма нищо. Или някой взел орехчето, бръкна в джоба, извадя, дам му. Туй наричам слугуване. Или някой път се спра, някоя мравя се дави, извадяя с пръст, казвам: Не влизай във водата, много силно е течението. Минавам покрай пътя, някое растение стъпчено, казвам: Не бой се, ще се оправи тази работа. Минавам покрай някоя река, поочистя я.

Та казвам: Благородството на човека се познава в малките работи. Една пеперуда, мушица някъде страда, да се появи у тебе благородно чувство. То е религия: в света да виждаме Бога, Който работи, и да защитаваме Неговото дело. Да видим едно свещено дело, да се не опетнява. Та сега хората са роби един на друг, даже тук в обществото. Тук има хора, които са свършили висше образование. Един смешен анекдот. Учени хора в София, явил се някой, който нищо не знае, и казва: “Аз нося еликсира на живота.” Тия хора отидоха, дрямаха, дрямаха и казвам: Хиляда години да дремят, нищо няма, никакъв еликсир няма. Казва: “Той, онзи Учител там, нищо не ви е научил, аз ще ви науча.” Може би. На вас ще дойдат да ви дадат еликсира. Ще изгубите и туй, което имате.

Помнете: Един човек, който има слабост към жените, не може да носи живот в себе си. Една жена, която има слабост към мъжете, не може да носи живот в себе си. Един свещеник, който носи същото, не може да има живот в себе си. Или другояче казано: Един мъж, който не почита една жена, той не може да носи еликсира на живота. Една жена, която не почита един мъж, не може да носи еликсира на

живота. Един проповедник, който не почита своето паство, не може да носи еликсира на живота. Един учител, който не обича учениците си, не може да носи еликсира на живота. Не само това, но един ангел, който не носи любов, не носи еликсира на живота. Тъй седи истината. Не може далъжем Бога. Бог живее във всички хора. Трябва да бъдем подобни Нему. Ако Бог ни обича, ако Бог обича всички, радва се на Своите дела и ние трябва да се радваме в Неговите дела, да бъдем съработници. Не е въпрос какво Той ще мисли заради мене. То е друг въпрос. Ти си длъжен да мислиш, каквото искаш, но аз съм длъжен да правя, каквото аз искам. Аз съм свободен.

Искам за през цялата година за бъдеще вашите възгледи да бъдат правилни. Не се месете в работите на хората! Всеки човек да ви бъде обект за знание. Ползвайте се от неговата опитност, ползвайте се от неговото състояние, не да ви бъде една спънка.

Тук са отворени всичките прозорци, но ако се затворят всичките прозорци и аз държа беседа два часа, всички ще заспите. Защо? - Обмяна трябва да има. Ако Божественото не се влива, ако се затворите херметически, никакво догматическо влияние не трябва да съществува, защото догмата е смърт. Онова, Божественото е, което повдига човека. Божественото е, което повдига дома. Божественото е, което повдига цялото човечество. Божественото е, което повдига цялото битие, ангелите, всичко това. Само Божествената Любов е, която повдига всичко от начало до край. Божественото да тече.

Вие казвате: "Защо светът е такъв?" Но то е вашият свят. Вие себе си виждате навсякъде. Аз имам една нова наука да познавам хората какво мислят. Много лесна работа е. Като ида някъде, някой ме накове. Той долапи

прави. Аз го зная, че той лъже. Аз веднага го познавам. Той си криви очите, като ме гледа. Аз държа очите си спокойни. Казва: “Научих се да живея. В мене има всичко, не е скрито. Аз съм толкова широк, колкото вселената.” Казвам: Ти не може да ме теглиш. Аз съм толкова тежък, че не си в състояние да ме претеглиш. Пък някой път съм толкова лек, че никаква мярка не може да ме хване. Ако ме мериш със своята мярка, аз съм тежък, но ако не ме обичаш, аз съм толкова лек, че никаква мярка не може да ме хване. Аз имам две мерки: някого меря с тежката мярка, някого меря с най-леката. Тя е най-мъчната. Сега на този човек не му казвам нищо. Влизам в неговото положение. Вие прави сте, човек трябва да мисли.

Онзи човек, който ще ви каже истината, той ви обича като себе си. Така е законът. Пък онзи човек, който ще ви направи добро, той ви обича като Бога. Защото себето в нас това е Бог, Когото ние познаваме. Да обичаш ближния, както обичаш Бога в себе си. Другояче няма никакъв смисъл. Както обичаме Бога, Който те е създал, Който те е търпял през всичките години, насърчавал те е, хиляди пъти те е възкресявал, след като си умирал хиляди пъти, така ще обичаш и ближния си, понеже в този ближен живея и аз. Пък ще обичаш у него мене. Пък най-после казвам, трябва да обичаме цялото човечество, трябва да обичаме Бога навсякъде. То е свършено. Ти като видиш една мушица, да ти трепне сърцето, да знаеш, че и там се проявява Бог. Но това е вече съзнанието на един светия, на един гений, за да може така да схваща.

Сега да се върнем на въпроса. Вие сте наемни слуги при един лош господар. Аз мога да ви приказвам за оня свят, за Бога, но вие казвате: “Господарката ми, колко е лоша, колко е груба, колко бой съм изяла. Какво страдание ми е

причинила, не ми дава да спя. Какво трябва да правя?” На такава слагиня казвам. Ти един ден, след като те набие господарката, ще вземеш, ще я целунеш по устата и ще кажеш: “Много ти благодаря, някой път повече да ме набиеш.” Знаете ли какво ще стане? Тази господарка втори път няма да си позволи, тя няма да дигне ръка вече. Тя ще си каже: “Много жестока съм.” Сега ходим да разправяме, че тя е лоша. Целуни, прегърни я, кажи: “Много добра е моята господарка. Колкото си ме била, то е благословение. Никога няма да забравя това наказание. Много сте била добра.” Тя вече ще помни. После ще й напишеш най-хубавите писма. Но това е лесно да се каже, но е мъчно да се направи. Аз съм опитвал, на много хора искам да помогна, да покажа един начин. Той все си държи своето. Защото не разбират закона. Представете си, че аз съм поставен на същото течение, че едва мога да устоя. Но човекът, на когото трябва да помогна, той може да бъде на 4-5 километра от мене, че там да се изпрати помощ. В това положение освен че нищо няма да спечелиш, но каквото си спечелил, ще изгубиш. - “Ама той иска да бъде точен.” - Не може, изисква се гениална сила. Сега, приложението на закона. Прилагам закона, за да облекча другите. Работи на онзи пункт, в онзи център, в онази орбита, дето Бог те е поставил. Когато изучиш всичките условия на този път, в който ти се движиш, ще се подигнеш, Бог ще ти даде помощ. Но ако искаш сам в себе си да създадеш нов свят, ти този кръг не може да го създадеш. Ние сме като онази затворена муха в аристократическа къща, в която целия ден се блъска. Щом най-после мине в стаята, ти се моли да отвори прозореца, да се проветри стаята и ти тогава навън.

Цялата сегашна наука аз я считам лъжлива. Има лъжливи разбирания. Науката е един резултат на Божестве-

ния Дух. Всичко онова, което ние знаем досега, е предадено от невидимия свят. Според моето гледище, всички учени хора са пратени от невидимия свят и изпълняват волята Божия. Тук има ученици, които не са разбрали това. Има едно криво разбиране, ще се поправи. Науката е Божествена светлина, религията е Божествена светлина, общественият живот е Божествена светлина. Домът, раждането деца, слуги, господари, това са все слезли от невидимия свят. Онези, които не разбират защо са господари; онези, които не разбират защо са слуги; онези, които не разбират защо са учени, те искат да предадат знанието си. Те са пратени, не им трябват пари.

Казвам: Придобийте онова знание, което ще ви подигне. Най-първо трябва да разбереш смисъла на слънцето, дето се крие животът. Защото, ако вие изучавате астрология, съвсем друг смисъл има. Ако изучавате слънцето, ще изучавате живота; качеството на знанието ще изучавате. Ако изучавате другите планети, пак ще изучавате елементите, свойствата - за пример онези астролози, които са внесли желязото от Марс, но въпросът е друг, какво може да произведе това желязо в тебе. Без желязо ти не може да имаш твърдост в себе си. Но желязото ще произведе и ръждясване, окисляване. Най-големите промени са в желязото. Ако ви дам тази наука, вие ще измените възгледите си. Тя ще отнесе всичко. Вие ще помислите, че слънцето е всичко, че без слънцето не можете. Слънцето дотолкоз може да бъде полезно, доколкото обичате Бога. Марс дотолкова може да бъде полезен, доколкото обичате Бога. Сатурн дотолкова може да бъде полезен, доколкото обичате Бога. Венера дотолкова може да бъде полезна, доколкото обичате Бога. И всички звезди могат да ви бъдат полезни дотолкоз, доколкото вие обичате Бо-

га. Ако вие нямате тази обич, вие не може да разберете вътрешния смисъл, да видите силата на звездите. Всяка една звезда е способност у човека. Всяка една планета показва слънцето, дето живее. Другите планети често представят материалния свят, формалния свят. За да разберете света на формите, трябва да разберете астрологията, както се развива. Това е физиологията на духовния свят и процесите, които стават. Сега някои от вас, сегашните астролози, се занимават с гадание. Да се гадае астрологически, в еди-кой си период какво щастие или нещастие може да се случи, ще се жени или няма да се жени, ще сполучи или няма да сполучи, то това са най-обикновени работи. Много астрологически аспекти аз ги изменям, но има неща, които стават. Един добър аспект, едно добро съчетание - съвременните астролози не знаят - всяко нещо си има свое време, откога ще започне. Казват: "То към средна възраст ще стане." То е: "В тази долина я има вода, я няма." Така не се говори. В 35-ата година, в първия месец, в първия ден на седмицата, след като изгрее слънцето, еди-колко си минути това и това ще ти се случи.

Аз съм предсказал само веднъж във Варненско. Той ми казва: "Каж ми нещо." - Еди-коя си година, еди-кой си месец, еди-кой си ден сутринта тебе ще ти се случат кракът. Него ден да не излизаш, за да се спасиш. - "Че отде накъде знаеш, че след толкова години ще си случат крака." Казвам: Запомни това. След време той ми писа: "Точно тогава ми се случат кракът." Само веднъж съм казал и повече не искам да казвам на хората кога ще им се случат кракът. Това не е наука. Аз го предупреждавам него ден да не излиза навън. Цяла наука в Божественото седи.

Сега казвам на вас: Тази година да я използвате. Доброто, което се крие за вас тази година, не го очаквайте

за идната. Тази, новата година, която иде, ако ме слушате, е година на щастие, пък ако не разберете, е година на нещастие.

Ако имате светли мисли, добри чувства и добри постъпки, цялата година ще бъде година на благословение от единия край до другия, ако не разберете, тъй ще се оплетат работите ви! Вземете онзи червей, който става на пеперуда. Пеперудата е изложена на по-големи опасности, ако тя не разбере закона. Ще имате една вяра непоколебима. Да се възстанови първата ви вяра, която сте имали в Бога, не сегашната ви вяра, вярата ви, която сте имали, когато сте били в рая, когато сте били при Бога. Да имате тия чувства и тия постъпки, които сте имали тогава. Писанието казва: “Понеже сте напуснали първата любов, затова ще ви избълвам навън.” Избълването подразбира, че ще дойдат най-големите нещастия, ще съжалявате, че сте се родили, ще прокълнеш деня, когато си се родил. Пък ако разбереш смисъла на въплотеното Слово в тебе, има един начин, знанието само по себе си ще дойде, както казваме. Но само един начин има в невидимия свят. Когато невидимият свят концентрира своята мисъл към тебе, ти вече имаш тяхното знание и ти ставаш учен човек. Един гений е съвокупност на сто-двеста-няколко милиона хора. Геният е израз, той сам не е гений. Той е гений, понеже той е фокус на цялото небе. Щом имаш разположението на невидимия свят, ти ще бъдеш силен. Туй, което постоянно се мени - ту си силен, ту слаб, то е неразбиране на духовния свят. Физическият свят се мени. Страдаш, радвай се, че страдаш. Не ти вървят работите, радвай се, че не ти вървят работите. Спре се каруцата, радвай се, пред тебе има пропаст, радвай се, че не си паднал в пропастта. Тръгнал си на път, радвай се, че има място. Децата ти не са на свят. Рад-

вай се, че децата ти не са на свят. Те поумнеят, радвай се, че са поумнели. Жена ти не е на свят, радвай се, че не е на свят. Поумняла, радвай се, че е поумняла. Тое цяла наука. Аз като скърбя, трябва да бъда радостен, това е философията на живота. Значи, за да не скърбя, трябва да се радвам.

За идната година приложете новите методи. Туй, което сте придобили, превърнете го в звонкови монети. Аз ви казвам, колкото се може превърнете всичките банкноти в злато, защото след няколко години всичко туй ще се обезсмисли, нищо няма да струва. Превърнете вашите мисли, вашите желання, вашите възгледи в звонкови, да има на какво да разчитате. Когато аз ви говоря, може да проверите. Вие може да мислите дали туй е вярно или не. Аз ако съм на ваше място, и аз ще мисля така. Сега аз знам дали ви говоря истината или не, но вие не знаете, вие предполагате. Аз положително знам. Пък и вие може да знаете. Има неща, които аз отричам, не са чисто формални неща, материални неща, има неща духовни, има и Божествени. Аз мога да ви кажа коя мисъл е Божествена, коя духовна и коя материална. Някой казва: “Туй не е Божествено.” Всичко Божествено не може да бъде и всичко човешко не може да бъде. Човешко - това е материята; духовно - това са чувствата, а Божествено - това са мислите. Ако аз имам същите слабости, ще направя туй, което вие правите, ще направя същата погрешка. Пък ако вие имате същото просветление, ще направите същото нещо. Най-първо детето отива при един учител, нищо не знае детето, но постепенно започва да действа умът на учителя. Учителят и то са доволни.

И Словото стана плът, и всели се между нас, и видяхме славата Негова. Славата Негова седи в това, че придобиваме връзката на любовта, придобиваме връзката

на знанието, придобиваме връзката на свободата. Или придобиваме връзката на живота, връзката на знанието, връзката на свободата. През тази година гледайте да добиете тази връзка на живота, да сте доволни от живота. Да придобиете връзката на знанието, не всичко да знаете, туй, което изучите, да знаете. И свободата, която придобиете, да сте доволни.

Сега, като заключение на туй, което се говори, аз желая Словото да се въплъти във вас и да видите Неговата слава. Във всеки едного от вас да стане въплъщение и всички да замязате на извора, че да се образува една голяма река.

Желая всинца да бъдете извори, да извираете, но всеки да върви по своя път, но като върви по своя път, да се срещнете в Божественото. Да бъдете носители или да знаете, че в света Бог е, Който воюва, Бог е, Който пресъздава света. Вие да бъдете съучастници на Неговото Слово. Той каквото направи, да се учите от Него.

Имате ли всички формулата?

“Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, вечния Бог на живота.”

Първа съборна беседа,
държана от Учителя на 28 август 1932 г., неделя, 5 ч.
София, Изгрев

ТРИ ПЪТЯ

Добрата молитва

91 Псалом

Пътят на живота

Отче наш

Молитвата на Царството

Ще чета *Втора глава от Евангелието на Матей.*
“Духът Божи”

Има три пътя, по които човек може да се добере до онова, което търси. Докато намери тия, трите пътя, има един подготвителен период. В миналото той е бил дълъг, не е така лесно човек да намери истината. Както не е лесно човек да забогатее, както не е лесно човек да стане учен, както не е лесно човек да бъде силен. Лесно се говори, но истинските придобивки само дългото време ще внесе в човешката душа. Може би някои, които не сте възпитани, имате понятията на ония царски синове, които чакат да вземат трона да управляват. Или както богатите синове чакат баща си да замине за другия свят и да вземат богатството. По някой път и религиозните хора очакват. Вярно е, но то не е един естествен път. Аз го наричам този път, както се е проявил досега, не е път на истината, патологически път е. Да чакаш ти да умре баща ти и да вземеш парите, това е патология. Трябва да дойдем до положението, синът не трябва да чака баща му да умре и да вземе парите, ами трябва да се стегне и да работи. Сега думата работа е свещена. Без работа никой не може да се подигне. Работата е свещеното, което Бог е дал на душата и човек трябва да се научи да работи, и всичката мъчнотия

седи в това, че хората не искат да работят. Първоначално всички същества, които са дошли на земята, са били крайно инертни. Живите организми, млекопитающите са били крайно инертни или туй, което ние наричаме мързел. После трябва да се подготви човешкият ум, трябва да се подготви човешкото сърце, трябва да се подготви и самият живот или човешката воля. Под думата воля, както се разбира, като че тя разваля сърцето. Волята иска да постигне това, което желаеш и мислиш. Воля е туй, което желаеш и мислиш, да го постигнеш, то е воля. Когато ти мислиш, когато ти желаеш и чувствуваш нещо и искаш да го постигнеш, ти имаш воля. Щом чувствуваш право и щом мислиш право, няма какво да питаш имаш ли време, нямаш ли време? - Щом мислиш, щом имаш условия да мислиш, щом чувствуваш, щом имаш условия да чувствуваш, имаш вече условия да постигнеш. Туй постижение няма да бъде като да махнеш с ръка. Ти нямаш защо да махаш ръка като Мойсея. Той като махна с тоягата си, отвори се Червеното море. Цялата нощ духа вятър и започнаха да минават, но все таки и евреите трябваше да работят. Смахането Мойсей не можеше да пренесе евреите от единия край на другия. Можеше Мойсей с тоягата да отвори морето, но еврейският народ трябваше да мине по дъното на морето. Сега някой път някои са прави. Казват: "Защо Господ не направи така, че не само да се отвори морето, но от единия край до другия да отидат евреите." Но все таки, с каквото и да е превозно средство, с трен или с друго нещо, все трябваше да минат, те не можеха да минат изведнъж, але пасе няма. Както е на френски този знак але, ал, първата буква "а", може да означава началото на движението. Ти може да вземеш първата крачка, но трябва да се движиш напред. Първата гласна буква, тя е разумното в движението, "а"-то е разумното в света. Ти първата буква можеш да произнесеш,

когато започваш да се движиш правилно. Ти започваш с първата буква. Тази буква в еврейския език е съгласна. Алеф в еврейски е съгласна, а в модерните езици е гласна. Алефът едно време не е знаел да говори. Сега е проговорил, учен е станал. Алефът едно време слуга е бил, мълчал, сега като се е научил, в западните народи започнал да говори лекции държи.

Та казвам: Големите спънки, всичките спънки са в чувствата на хората. Там всичките са се възпитавали. Именно трябва да разбирате дълбочината на вашето сърце. Без туй правилното разбиране има възможност всякога човек да се спре в пътя. В миналото много ученици са се спъвали. При Христа 72 ученици са се спънали. Само едно число от 12 души са останали и са вървели по пътя. Сега, този път в едно отношение е един от най-лесните пътища, в друго отношение е най-мъчен. Ако го познаваш, е най-лесен, ако не го познаваш, е най-труден, в който някога можеш да влезеш, защото аз бих ви го представил тъй. Той е обрасъл от двете страни с драки, най-малкото помръдване, ако не си внимателен, някоя драка ще те качаки. Като вървиш непрерывно по пътя, дрехи няма да останат. Ще трябва да се връщаш, дрехи на тебе няма да останат, най-после ще оголееш, ще кажеш: “В този живот няма да го бъде, хайде в друг живот, когато се преродим.” Хубаво е, тази утеха е много добра, че в другия живот като идем. То е сегашното разбиране. Казвам, трябва да си създадете условия, понеже, да кажем, вие седите и ако вие сте гладни, ако вие сте скръбни, искате да свършите, нямате пари, имате хиляди вътрешни желания, които минимават ума ви. Някой проповядва истината, ти си жаден. Водата седи в ума ти. Проповядват за истината, за Бога, но в ума ти седи хлябът. Хлябът има за цел да нахрани човека. Някой път, щом се наядеш, преядеш, казваш: “Чакай малко

да се смели храната, да съм разположен, да разбирам истината.” Когато е гладен - лошо, когато е преситен - пак лошо. Има едно положение, трябва донякъде да е сит човек, но има един глад, трябва да дойде гладът за знанието. Три глада съществуват в света, които трябва да дойдат във вас: глад за любов, глад за знание, глад за свобода; глад, че като те напече този глад, да не може да си намериш място. Както някой път, когато те боли кракът, упражняваш се. Ти казваш: “Кой ще ходи за гимнастики, вече съм възрастен човек, децата да ги правят”, но като те хване болест, въртиш се на леглото, лягаш, ставаш, дигаш си ръцете нагоре-надолу, хващаш се за корема и така нататък, това е гимнастика, клякане на една страна, на друга страна. Легне на гърба, на корема, обърне се на лявата страна, на дясната страна. Цялата нощ прави гимнастически упражнения, и то от най-хубавите. Казваш: “Не можах тази вечер да спя.” Защо? - От гимнастика. Та помнете едно нещо:

ПРИРОДАТА Е ТОЛКОЗ УМНА. ТЯ НЯМА ДА ТЕ ОСТАВИ СВОБОДЕН НИКОГА ДА НЕ ИЗПЪЛНИШ ЕДИН НЕИИ ПРОЕКТ. ТЯ МОЖЕ КАТО МАЙКА ДА ОТСТЪПИ НЯКЪДЕ, Вие МОЖЕ ДА МИСЛИТЕ, че сте я надхитрили, но тя ще ви застави с лихвите да платите четирикратно. И втори път ще знаете, че с нея вземане-даване как да е не може, аржан конте*. Ще изплатиш, за да бъдеш един почтен платец. Вие може да мислите, че може и другояче. “Бог е Любов”, казвате. Той е любов за разумните, Той е всемъдър, пак за разумните, Той дава свобода на разумните. Онези, които не са разумни, тогава Господ има друго едно лице за тях. Който не следват тия, трите пътя, Бог показва другото лице. Мисля, че другото лице на Господа всички го познавате. Няма някой от вас, който да не познава туй, което наричат съдба, болести и страдания, това е другото лице на Бога. Господ като изпрати пророка, казва: “Ще идеш да

* argent comptant "налични пари, в брой"

изпълниш волята Ми, тъй както съм казал. Да не се поколебаеш с ума си, да не правиш зло, ще те смутят и ще Ме видиш такъв, какъвто не съм, нищо не можеш да свършиш.”

После, вие трябва да имате една ясна вътрешна представа за Бога. То е едно правило, тъй както трябва да имате ясно понятие за слънцето, отдето животът произтича. Или трябва да имате ясна представа за земята, на която живеете. Или трябва да имате ясна представа за въздуха, който дишате. Човек трябва да има една вътрешна ясна представа в съзнанието си, не да определяш какво нещо е Бог. Всяко определение е физическо на формата на Бога. Бог се проявява във форма. Той се проявява и в съдържанието на нещата. Съпоставянето, образуването на формата, то е вече интелигентност, съдържанието е смисълът, но Бог е повече от това. Сега това са въпроси, които сте проучвали. Това са въпроси, за които цели томове са написани, няма какво да се говори - форма, съдържание и смисъл. Върху тях няма какво да се спирам. Красивата мома, хубостта, това е красивата мома. Вие знаете какво влияние упражнява красивата мома. Няма някой от вас, който от младини до сега, като види красиво, да не се влияе от него, всеки иска да бъде красив. Има нещо привлекателно в онази красива мома, има нещо много красиво в оня, красивия момък. След туй е съдържанието, силата, която е в този момък. Онази, силната, красивата мома, която всичко прави, най-после умната мома, интелигентната във всичките постъпки така постъпва, че тебе ти е приятно. Има нещо в говора, в постъпките, в начина, в маниерите е, приятно ти е. Има някоя мома, като дойде къщи, ти желаеш все така да идва. Така да весели всичките хора. Тя даже може да ги накара всички да бъдат весели. Казвам сега три неща. Предстои пред вас да бъдете

господари на формата - върху материята да бъдете господари, да можете да си служите с нея. Да бъдете господари върху силата, която притежавате, върху себе си, да бъдете господари на вашите мисли. Трябва да бъдете господари, да имате туй, Божественото.

Тепърва трябва да влезете в Божествената школа; тъй както сте учили досега, то е само приготвление. Вие от хиляди години сте били в подготвителната школа, предисловие е това, а сега трябва да учите. Във вас има понятие, че много работи знаете. Знаете много работи. Вие в сравнение с животните сте божества, но в сравнение с ония, по-горните същества, по отношение на тях вие сте в положението на животните, както животните са спрямо вас. Ние казваме, че някой човек е силен. В какво седи силата? - Може да дигне 100 килограма, 200 килограма. Що са 200 килограма? - Една машина може да дигне 10-100 тона. Не зная дали с една машина можете да дигнете 100 тона, но мисля, че може. Даже в умствено отношение тия, напредналите същества имат сила, че на ръката си едно такова същество може да хване земята, да я дигне като топка, да я хвърли в пространството. Аз може да ви кажа, че нашата земя се върти по единствената причина, че тия напреднали същества си играят с нея. Всяко същество я вземе, хвърли я, тя върви. Хване я друго, хвърли я, всички същества си играят в пространството и тя върви.

Аз така обяснявам, баш не е така. Но да ви говоря нагледно, колко е тя играчка. Те я хвърлят като една игра, както децата чертаят кръг и хвърлят топката, така те са се наредили и играят с нас. Техните игри ние наричаме разумен свят. Ако вземете в буквален смисъл, вие ще се спънете, то не е вярно. Когато казвам, че човек всичко може, то е в даден случай, в даден кръг, в дадени условия той знае всичко. Той знае всичко по математика, има

известни задачи, които математиците не знаят. За пример вие имате една дроб. Нали сте учили в аритметиката дроби. $1/2$ - дроб е това, но то е много общо казано. $-1/2$. Да допуснем, една много хубава ябълка, която тежи един килограм, хайде да не е килограм, поне да е половин килограм. Разрязвате ябълката на две части, имате $2/2$, но тия две части не са еднакви. Тази страна, която е печена на слънце, е по-сочна и по-сладка, отколкото онази, която не е печена. Ако аз ви дам печената част, вие мислите ли, че разбирате дробите? - Вие като погледнете, че другата част е по-добра, значи двете половинки не са равни. Или имате $1/4$, $1/5$ и т. н. Нали можете да разделяте единицата. Или когато единицата от известна способност или известно чувство функционира, в даден случай в малко количество те се различават. Зависи с каква способност те функционират. Ако ти се самонаблюдаваш или някого наблюдаваш, казваш спрямо кого не постъпваш право, това не е наука по следната причина: яйцето може да бъде всякога прясно, питам, това наука ли е? Прясно трябва да бъде яйцето. Трябва да бъде прясно, ако го ядеш, но ако туриш яйцето под квачката, то ще се измъти. Яйцето трябва да се развали. Съвършено да се развали. Ако не се развали, не може да се измъти. По някой път вие питате. Много ваши работи трябва да се измътят. Ако искате вашите работи да останат пресни, то ще имате яйца за ядене. Сега вие не можете да разберете защо трябва да се размъти едно яйце, защо трябва да се развали. Вие размътени яйца яли ли сте? - Смешни работи има. Много пъти децата в село обичат захар. Иде някое дете, бръкне под квачката, извади размътеното яйце, станало пиле, даде го на бакалина и той му даде 2 - 3 бучки захар. Той евтино взел яйцето. Бакалинът като счупи яйцето, види, че пиле взел. Често нас в света ни продават размътени яйца. И ние

мислим, че са пресни. Колко наши идеи са недоносчета. Не бутай яйцето под квачката, остави го да се измъти, не го давай на бакалина. Ти като дадеш веднъж размътеното яйце, втори път бакалинът няма да го вземе яйцето. Като го занесеш втори път, той го тури на слънцето и казва: “От квачката си взел това яйце.”

Това са сравнения, аналогии, които са потребни. Трябва да ги преведем. За да разберем вътрешния наш живот, трябва едно вътрешно разбиране. За пример вие искате да станете богати. Имате идеята, че сте богати или може да имате идеята, че имате знания. Какво от това, че знаете дотолкоз, доколкото богатството можете да го употребите в живота отвън; дотолкоз, доколкото можете да употребите знанието отвън; и любовта, която можете да употребите - любовта трябва да се употреби като сила. Ако вие не можете да турите любовта в работа, защото, като дойде любовта, вие трябва да ѝ станете слуга, не станете ли слуги на любовта, тя господари не иска и си заминава. Дойде ли знанието, ти трябва да станеш слуга, ще учиш, ще вземеш книгата, ще учиш, ще бъдеш слуга на знанието! Дойде ли свободата, и там ще ходиш. Ти като не си свободен, букаи има в затвора. Сменят ти букаите - горе по планините ще ходиш на свобода. Казвам: Трябва всички свободни да бъдете във вашите чувства, трябва да бъдете всички свободни във вашите мисли и трябва всички да бъдете свободни във вашите постъпки. Това са елементи, на които трябва да разчитате през целия ваш живот. Аз имам ред наблюдения. Идва при мене едно бедно момиче, 10-12-годишно, иска помощ от мене. Аз нямам нищо в джоба си, зная начина, по който мога да помогна. То е възпитано по съвсем друг начин. От благородно семейство е, но осиромашели. Казвам на това малко момиче: Ще идеш, ще целунеш онзи господин, ще го прегърнеш и твои-

те работи ще се уредят. То се стъписа. Казва: “Майка ми така не ме е възпитавала, как не те е срам да поискаш от мен това.” Казвам: Ти просиш, ще идеш, ще целунеш един-кого си, ще се уреди работата. Тя не иска да го целуне, не иска да го прегърне. Казвам: Тогава работите ти няма да се уредят. Ако тя иде и целуне, и прегърне този човек, работите ѝ ще се уредят. Аз ѝ говоря истината. Може да го целуне, може да го прегърне. Той може да ѝ удари и две плесници, но този човек е дошъл до едно положение, той е нещастен, той е един богат човек и няма кой да го обича. Започнало да копнее сърцето му. Гледа в дома си, все теглят пари, слугите теглят, копнее някой да го обича. Казвам: Иди занеси този лъч в неговата душа. Този човек ще се отвори и Бог чрез него ще ти даде всичко, затова Бог го е приготвил. Мнозина от вас казвате: “Как Господ ще ни помогне?” Намерете някой нещастен богат човек, целунете го, прегърнете го, кажете му една блага дума и той ще ви помогне. Но вие философствувате и казвате: “Време ли е? Дали е волята Божия? Дали е това, дали е онова?”

Ние ще закъснеем. Да идем сега на упражненията, после може пак на работа. Да изговорим тази формула: “Пътят на живота, пътят на знанието и пътят на свободата са пътищата на Божията слава.”

(След като направихме гимнастическите упражнения, Учителят продължи в салона.)

Сега изискват се няколко елементарни работи, които никак не трябва да ги изпущате от ума си. Когато един ученик смята, не трябва да изпуща от предвид елементарните работи на аритметиката и математиката. Ако той не тури знак “-” (минус) или “+” (плюс), тогава няма да знаеш какво трябва да правиш. Трябва да туриш всичките знаци. Много пъти набожните хора пропускат знаците. Ще

туриш знака “-”, “+”, “=” (равенство), после има и методи в смятането. Сега ще преведем. Най-първо във вашия ум, във вас седи идеята. Кога най-после трябваше да бъдете добри. На колко милиона години трябва да ви дойде тази идея в главата. Вие искате да станете учени хора. То е процес непреривен. Знанието не е нещо, което може да се вложи в един ден. То е непреривен процес. Следователно тебе трябва да ти е приятно за туй, малкото, което придобиваш - живот, знание, свобода, се придобиват по капчица. Виждам в природата този закон, човек малък, после придобива, расте, физически расте. След като спре човек физическия ръст, започва чувствено да расте. Дойде до едно място, спре, започне ума ни да расте. Знаем три етапа на растене. Някой път спре и мисълта. На някои хора спре мисълта и не знаят какво да правят. Върнеш се назад. Старият човек не може да разбира. Той наместо да разбира, се смаява. Старият човек като се върне обратно, в тялото започва да се смаява, смаява и като се смали, заминава на разходка, качи се на автомобила и заминава за невидимия свят. В това заминаване той се развива. Онези, които остават, плачат подир него, за неговите домашни това показва, че той живее в духовния свят. В духовния свят има изобилно вода. Той за да покаже, че е там, живите плачат за него. По малко сълзи прашат подарък. От сълзите на този свят, ако той останеше да живее с тия сълзи, неговата работа е свършена. Той не може да напредва само с тях. Светът е богат с вода. Това са символи. Понеже вие искате да съградите, представете си, че у вас има желание да съградите хубава къща. Вие трябва да изучавате основните правила на градежа, да изберете материала, грубия материал, дървения материал, мобилировката - всичко туй трябва да го имате, ако искате да живеете добре. После план ще имате за прозорците, за

вратите, всичко туй ще се нареди. Някои може да кажете: “Нямам къща къде да живея.” Само простият човек може така да мисли. Човек, който се занимава с любовта, той трябва да бъде много учен човек. Като дойдеш до любовта, с всичкото учение, което имате, ще считаш, че нищо не знаеш. Любовта като дойде, носи най-голямото знание със себе си. Тя като те погледне, мислиш, че много знаеш. Тя ще ти даде трудна задача, ще види, че не можеш да я разрешиш. За пример учен си, свършил си два факултета, даде ти простата задача: имаш дете - не те слуша, не се подчинява. Учен човек си, а не можеш да я разрешиш. Много работи знаеш, една проста задача - с едно дете не можеш да се справиш. Една задача е това дете. Вземете един от вас - едно парче по музика гледате, гледате, не знаете да се справите с него. Музикантът като види, лесна работа е. И без много упражнения свири човекът. Казвам: Животът е едно класическо парче, което трябва да свирите. Трябва да знаете основния закон. Сега казвате: “Оставете, то ще се промисли.” Под думата “промисъл” ние разбираме дадените условия, при които човешкият ум или човешкото сърце, или човешката воля може да се развива. Това са условия, това е Божественият Промисъл. В дадения случай съзнанието на Бога е будно. Дали ти вършиш Неговата воля или не, Той не се разправя. Тогава Бог, като види, че се учиш - трябва ти условия, ако не се учиш, Той те оставя да носиш последствията на твоето неучене. Ти ще страдаш - докога? Докато се научиш да използваш условията.

Сега за пример търпението не е лесна работа. За пример тебе са ти казали една лоша дума и ти мислиш, че с туй са накърнили твоето достойнство, то е външно, донякъде отвън може да е така. Но ако ти сам изгубиш равновесие, вътре се смутиш, тогава в невидимия свят знаят, че ти си

един слаб човек. Ти казваш, че имаш вяра в Бога, казваш, че Го обичаш, но заради една малка работа ти се смутиш, разсърдиш се, станеш каприциозен, сърдиш се целия ден. Щом Господ те види, казва: “Едно невежо дете и нищо не разбира.” Сега не вземайте лично. Вие ще се абстрахирате от вашата личност. Вашата личност е за вас. Личността на човека остава една собственост на човека. В даден случай, ако ти чувствуващ радост, ти съзнаваш своята радост. Радостта е за тебе. И друг може да се радва. Скърбиш, то е една личност, но ти като скърбиш, и ближните около тебе, и те скърбят. - “Защо аз ще скърбя!” - То е друг въпрос. Защо скърбиш? - Защото не се радваш. Защо се радваш? - Защото не скърбиш. “Минус” - това е скръб, “плюс” - това е радост. Минус, това е скръб, един незавършен процес, плюс, това е радост, един завършен процес. Минусът, това е един капитал, който е складиран. При радостта имате завършен процес. Изваден е сокът. Един плод, то е вече плюс. Един цвят, то е минус. В света вие се ползвате от обонянието, като пчелиците, които изваждат сладчината от цветята, те усещат аромата. Туй, което за човека не е полезно, за пчелите е полезно. Те изваждат нещо от цветята. Съществуват в природата известни признаци. Щом ти се безпокоиш - имаш минус. Какво трябва да правиш? Ще туриш своята воля, тази линия, то е едно движение към Бога. Туй движение е човешко, минусът е човешко движение. Ти имаш стремеж да имаш богатство, да имаш... * То е един минус, понеже всички знаят, мнозина го знаят, следователно, ти като забогатееш, друг ще дойде и ще ти вземе богатството, ти ще бъдеш минус, той ще бъде плюс. За да не осиромашееш, ти трябва да разбираш това движение. Този плюс, втората линия, която отива към общия център на Битието, ти ще държиш връзка с Бога. Не да мислиш Бога като личност, но в Него да

* в ръкописа думата не се чете

живееш. Не може да познаеш Бога без любов, трябва да Го обичаш, за Бога трябва да ти трепти сърцето. Не както трепти сърцето на момъка към момата, защото там има нещо извратено, даже аз любовта на майката не мога да взема, за да изясня любовта към Бога. Да имаш любов към Бога, е хиляди пъти по-благородно от любовта на майката към детето. Нито любовта на момата, нито на майката към детето, нито на любовта на детето към бащата. Ти обичаш баща си, но ти бъркаш в джоба. Ние бъркаме в джоба, ние обичаме Бога заради крушките, ябълките, за дрешките. Ние не сме дошли до онова велико разбиране. Има едно друго отношение към Бога. Защото Бог е направил света заради нас и всичко, каквото е направено за ядене, за пиене, всичко е вложено за нас. Ние като не разбираме Божия закон, правим скандали вътре в дома. Учените хора правят скандали, културните хора правят скандали, религиозните хора правят скандали, няма човек, който да не прави скандали, и ангелите правят скандали, даже и боговете направиха голям скандал. Една трета се наместиха на земята и по някой път шарят ги на общо основание. Някой път са много умни. Ние сме дошли в тяхното царство на изобилие и ни налагат. Казват: “Между ангели живеете.” Вие казвате: “Между ангелите искам да живея.” И сега живеете между ангели. Сега да оставим, да дойдем до същественото. Аз не искам да се занимаваме за онова, което е за бъдещето. Малкото дете не обръща внимание на малкото момиче. То е на 5 години и ако вие му внушавате, че то трябва да се жени, вие ще го осакатите. То нищо не трябва да знае за женитбата. Ти внушиш ли на туй момиче, че то трябва да се жени, от сега го поощряваш. Някой поощряват и казват: “Ти трябва да станеш свят човек.” Не поощрявайте това. Светостта е за светиите. Светостта не е за децата. За децата е чистотата.

Ти на детето ще разправяш за любов. Аз като говоря някой път за любовта, вие разбирате все такива работи. Аз бих ви обяснил, но не искам, ще бъда крайно прозаичен, по някой път мене ми е неприятно, когато лансирам една идея, когато имам едно разбиране, а вие разбирате друго. Тъй както хората живеят на земята, те се намират в крайно заблуждение, което дошло от грехопадането насам. Връзките между хората са неестествени. Целият съвременен строй е обоснован на неестествени връзки, вследствие на това ние виждаме резултатите какви са. Трябва най-първо да се възстановят естествените връзки, не трябва да си правим илюзии, най-първо трябва да се образуват ония, естествените връзки. Когато говорим за истината, имам предвид да направим една връзка, да почувствуваме какво нещо е свободата. Да обичате свободата, че за нищо в света да не я размените. Когато говоря за любовта, връзка трябва да се направи. Като дойдеш до любовта, ще знаеш едно нещо: трябва слуга да станеш, не господар. Ако ти не можеш да станеш слуга, ти любовта никога не можеш да намериш. Кракът ти пред вратата ѝ не може да стъпи. С милиони години може да минат. Ти може много сълзи да пролееш, но ако си господар, отдалеч ще дойде любовта. Туй трябва да го знаете, пък ако не вярвате, ще се уверите. Аз съм се уверил в това. Аз го проверих 101 на 100. Пак ако не вярвате, радвам се. Хора, които не вярват, ще имат един ден да опитат знанието, което имат. Ще опитат и ще видите, че и вие ще станете слуга. Ако станете слуга, добре. Вие искате да станете слуга, искате да намерите някой да ви обича, да заповядвате на любовта. В любовта господарството абсолютно е изключено. Единствената сила, която господствува, е любовта. Тя господствува. Но тя като те види, че си голям господар, тя ще те натовари, ще ти даде, колкото искаш.

Сега да остане идеята - служи не с пари. Служи не със зальгалки, но да служиш на онзи, когото обичаш! Този, на когото слугуваш, Той ще те направи безсмъртен, това значи да слугуваш. Онзи, на когото слугуваш, ти при Него ще станеш учен човек, безсмъртен, богат. Ако слугуваш, ще придобиеш всичко. Ако не Му слугуваш, ще бъдеш най-бедният човек в света и най-нешащният човек в света.

Няма изключение. Аз не говоря за слугуването, както вие служите. Има два вида слугуване: едно по закон - искаш - не искаш, ще слугуваш. Аз говоря за доброволното слугуване. Тази идея трябва да остане основна, за да може да добиете знанието. Вие искате да бъдете щастливи. Има три неща, които ви трябва. Ние може да ви направим още днес щастливи. Много проста наука е. Тя е тъй проста, както лекарят дойде, треска имаш, даде ти 30 грама хинин, 30 грама рициново. Направи две-три изпотявания. Реално е, който знае, а който не знае, тресе го. Като мине треската, наяде се хубаво, пак го тресе. Някой път отива 5-6 месеца, някой път има 3 години такива трески. Не храни треската. Треската я е страх от глада. Гладуването е ефикасен начин за лекуване. Хубаво е за много силните хора. Слабите хора не трябва много да ядат. Не ставайте лакоми. И в знанието не туряйте в ума си повече знание, отколкото можеш да носиш. Не туряй в сърцето си повече любов, отколкото можеш да носиш. Вие носили ли сте любовта на гърба си. Всички сте хора, които страдате все от любов. Някой от любов страда, някой за любов страда. Аз съм гледал стари баби, набръчкано лицето, като се погледне, поклати глава и казва: "Каква бях едно време", въздъхне си. Казвам: Бабо, какво каза? - "Синко, помислих си за баща си, за майка си." Зальгва ме. Не иска да каже. Аз я попитах: Не искаш ли, бабо, да станеш млада мома? Тя се поусмихна: "Чул те Господ." - Като станеш млада, какво ще правиш? Кипри се

тя. Ние не трябва да остаряваме. Ние трябва да се освободим от остаряването, от дряхлостта. Това са аномален живот. Който иска, да се освободи чрез закона на внушението. Ти започваш да казваш: “Ще остаряя, ще остаряя” и като кажеш 10 пъти или 100 пъти, остаряваш. Всеки един от вас може да се подмлади. Най-първо да е будно съзнанието ти и всяка сутрин до 10 часа да казваш 10 пъти: “Ще се подмладя.” От 10 - 12 пъти да казваш: “Аз ще се подмладя.” Ти си кажеш: “Я се подмладя, я не.” Не, аз ще се подмладя, нищо повече. Може да кажеш: “Дано стане.” Че нека да не стане. Че не станало, какво от това? - Някой път трябва да се радвате, че нещата не стават. Ти дадеш дума на някой момък и не става, не се ожениш. Мислиш, че това е нещастие. То може да е едно благо. Че в какво вие разбирате женитбата. Казваш: “Да бях се оженила заради него.” Женитбата не е физически акт, но духовен. Ти шом кажеш, че “Аз ще се жения за някого”, ти си се оженила вече. Ти като идеш в духовния свят, женен си. Като идеш в духовния свят, ще те посрещне твоята възлюблена, на която си дал дума в този свят да се ожениш, и не си се оженил. Тази, първата, на която ти си обещал да се ожениш, ако ти заминеш по-рано, ти ще я посрещаш. Ако тя замине по-рано, тя ще те посреща. Казвам, една връзка - дума дадена, помнете, никога не се разваля. Думите са велика сила. Казана дума, тя не се разваля. Казано е: “За всяка празна реч ответ ще давате.” Когато кажеш: “Аз те обичам”, отиде вече, ти си вързан. В този свят и в другия свят и 100 чифта цървули да съдереши, не можеш да се отървеш. В този свят свободен, но в другия свят туй, което си казал, ще става. Сега туй го знайте в този свят. Мислиш, че си свободен. Но като влезеш в другия свят, виждаш, че не си се освободил. Трябва да се радваме, че е така. За всяко нещо, което си казал, то ще бъде. Там е хубавото. Казвате:

“Страшно.” Не е страшно, трябва да благодарим на Бога, че е така. Всяка добра дума, която ти си казал, може да не я използваш, но тя ще дойде като благо. Една добра мисъл, проектирана в твоя ум, едно добро желание, проектирано в твоето сърце, или една постъпка направена, никога не остава без последствие, туй трябва да го знаете. То е един закон, върху който вие градите вашите блага. Онзи, който е казал, че те обича, и ти, който си казал, че го обичаш, свършена работа е вече туй, което двамата сте казали, щом двама души казват, че се обичат, и Бог е там, хората на земята може да го развалят, но то остава неразвалено. Щом единият е казал: “Аз те обичам” и другият е казал: “Аз те обичам”, и Господ е там, Той е направил тази връзка. Щом двамата кажат, че се обичат. Сега как ще градите вие живота си? - Сега баща ти и майка ти казват, че този момък тебе те обича. Такава философия няма! Туй, което човек само каже, товажи. Туй, което другите хора казват, товажи за тях. Следователно, каквото другите хора говорят за мене, то важи за тях. Но каквото аз говоря за себе си, то е важно. Когато се съберат двама, и двамата са добри, единият каже: “Ти си добър човек” и другият каже: “Ти си добър човек”, Бог е там. Съберат се двамата. Подайте си ръката. Какво значи ръка? - Човешката ръка съдържа всичките ония сили, чрез които в даден случай разполагате. Вие имате всичкото богатство, но не знаете как функционира. Някой път вие сте тъжен и скръбен. По някой път на моето сърце, като помахам с малкото пръстче, става радостно. И вие можете. Нали на една млада мома, като турите златен пръстен, веднага ще се зарадва. Защо? - Тя разбира смисъла на пръстена. Ръката е първата книга. Как трябва да поставиш ръката си? Вие правили ли сте опит с вашата ръка? - Аз не искам да разкривам тайната, но вие правили ли сте упражнение, да турите

ръката на коляното, да я турите на хълбока, да я турите на рамото, да я турите отстрани на главата, да я турите отгоре на главата или отпреде. Тази ръка в дадения случай, тя произвежда известно влияние върху вас. Ако вие може да вярвате в тия скрити сили на човешката ръка, веднага разумният, невидимият свят ще бъде на ваша страна, но вие не вярвате във вашата ръка. По някой път не се харесвате. Вие мислите за пръстите, искате хората да ви обичат. Пръстите са заради вас. Вие трябва да обичате тия пръсти. Ако тия пръсти са чрезмерно развити в основата ви, вие сте човек, който обичате да ядете и да пиете, и за себе си да мислите. Ако пръстите ви са заострени накрая, изхлузвате се като шаран и както обещаєте, като риба се изхлузвате. Обещавате много, но на 100 обещания едва изпълните някое. Ако всичките пръсти на ръката са заострени, то не е добър знак. Слънчевият ти пръст не трябва да бъде заострен. Този, първият пръст, показалецът, може да е заострен. То е на висок връх и има право да е заострен, но този, средният няма право да бъде заострен, той трябва да бъде тъпичък. Този, първият може да е заострен, той може да стане шило, той шие, но задницата на шилото няма право да е заострена. Първият пръст е шило, а средният пръст е задница. Той трябва да бъде тъп, за да може първият да върви, право да шие. Защото, ако и двата са остри, тази работа не върви. Сега това са научни данни. И в природата е така. Всеки един пръст е един проводник на една сила в природата, която функционира чрез твоя ум: ако ти знаеш да избереш времето, ти може да проектираш своята мисъл. Нали сте видели, простият човек седи така, не знае, върти се с първия пръст, после с лявата ръка, тури ръцете на кръст, мръдне с едната ръка, каже “хм”. Вземете пример от тях. Ти казваш: “Дали Господ ще ме послуша.” Щом ти обичаш

Бога, щом обичаш знанието, което Той ви дава, щом обичаш свободата, която Той ти дава, Той всякога е на твоята страна, ще те слуша. Щом ти искаш да бъдеш господар на любовта Му, щом ти искаш да бъдеш господар на знанието Му, щом ти искаш да бъдеш господар на свободата Му, Той такива господари ги праща надолу. Господ най-малко се интересува за господарите. Ако има нещо, за което Господ да не се интересува, то е за господарите. Той в 350 милиона години едва Му минала една мисъл за господаря. За бедните, за страдащите всеки ден мисли и те нямат нужда.

Сега аз ви говоря за идеята. Тя, идеята, е хубава. За да бъдеш господар, то значи да знаеш ония закони, по които любовта ще бъде на твоята страна. Тя като дойде, ти да бъдеш господар. Ти слуга като си, ще бъдеш господар. Ако ти влезеш в един дом с любов, ако ти влезеш в един дом със знанието, ако ти влезеш със свободата на истината, ти в този дом ще бъдеш слуга, те ще бъдат господари. Всички ще се допитват до тебе. Разболял се някой, казват: "Стояне", ако Стоян ти е името. И Стоян знае. Започват да градят къща, дойдат донякъде, ще се питат. Дойде време за любов, навсякъде все ще питат, всичко Стоян разбира. И каквото каже, всички го обичат - и господарката, и господарят, и господарчетата. Всички наоколо Стояна са. Жената е от високо произхождение. И в сърцето на Стояна царува любовта. В ума на Стояна царува знанието и в неговата воля царува свободата.

Ще си създадем една идея за Бога, нова идея. Тук по някой път казвате: "Каква нова идея?" Тъй както младата мома, като минава някой момък - най-първо не се интересува, носи шапка, обуца, не я интересува. Един ден, виждаш, тя погледне, друго мнение има заради него. По едно време го следи, нещо ново вижда, нещо хубаво. Тя

казва: “Едно време беше простак, невежа, от ниско произхождение”, сега вижда, че бил даровит, че бил талантлив, поет и такъв става. Тя като започне да мисли, тия мисли на младата мома правят хората гениални, талантливи. Никой не е станал музикант, без да го е обичала някоя мома. Поетът е поет, някоя млада мома го е направила поет. Ако някой човек има да ви обича, той ще стане гениален. И майката е станала майка, защото детето я направило майка, ако детето не е, майка не става. Чудни са хората. Едно дете ще те направи майка, то казва: “Ако аз не съм, ти майка не можеш да станеш.” Когато едно дете те обича, ти може да станеш майка, щом детето не те обича, ти никаква майка не си. Ти поет за да станеш, трябва да те обича момата. Този поет за нея пише. Най-хубавите работи поетът пише за тази мома, която го обича. Цяла нощ бленува, цялата нощ, всичките стихове все като нишка проникват в неговия ум. Той ще каже - за народа, за Бога. Той на другите може да говори така, но не и на мене. Аз наричам: Това са сродни души. Има една душа в света, без която ти не можеш да прогресиращ, то е сродната ти душа, туй трябва да го знаете. Ти като си излязъл от небето, си излязъл с тази двойна душа, която те подкрепя и е тил в твоя живот, тя е Божествен тил. Ти прогресиращ, понеже тя върви и в училището, и в страданията, и в тъмница, и в беднотия, навсякъде върви с тебе, никъде не те оставя. Където и да си, и до смърт като дойдеш, тя казва: “Не бой се, ще те освободя.” Тя е в сила да те освободи от всичките страдания, това е истината, която вие не знаете. За тази душа хората говорят. Тази душа може някой път да се въплоти на земята. Такива души се въплотяват само 12 пъти в цялото свое развитие на земния живот. Тази душа, която те подкрепя винаги, ти само 12 пъти ще бъдеш с нея и ще живееш на земята. И то ще бъде един живот, за който на

човек на ум не е идвало. Дали тук на земята, или горе, като дойде тази душа, тя е един маг, тя всичко ще измени. Целият ред, порядък ще измени, тя е всесилна, те са всесилните души, мощните души, които работят. Всеки народ си има такива души. Всеки дом си има такива души. Всяко общество - и религиозните общества, и научните общества, си имат такива души. Прогресът в света се дължи на тия, силните, мощните души. По някой път наричаме тия души Божествени души, които създават нещата. Казвам, понеже вие живеете в света, намирате се пред голямо противоречие, радвайте се, има кой да работи заради вас. Вярвайте в Бога, вярвайте в този, който в даден случай може да ви помогне. Този, който ви помага, който мисли заради вас, чрез него Бог ви помага. Може да ви помогне чрез някой, който никога не е мислил заради вас. Търсете онзи, който в дадения случай може да мисли заради вас.

Най-първо, ще се освободите от противоречията, които съществуват сега. Трябва да се яви едно разположение, вие се дразните, може да направим един опит. Хванете така пръстите си. С първите три пръста на дясната ръка хванете показалеца на лявата ръка. Средният пръст на лявата ръка се допира до палеца на лявата ръка. Като хванете така пръстите, ще кажете: “Чрез Божията Любов всичко се постига.” (Три пъти.) “Чрез Божията Любов, която се проявява в човешките сърца, всичко се постига.” (Три пъти.)

Вие се намирате в противоречие в живота. Аз не искам да правите нещо невъзможно. Помнете, тия работи са възможни. Трябва да имате една чиста мисъл. Ние не искаме невъзможните неща. Чиста мисъл, чисти желания и чисти постъпки искаме. Имайте предвид, че всичко онова, което ние правим, ние сме развалили живота. Всичко това, което иде, то е право. Младият момък,

каквото прави, то е право и младата мома, каквото прави, то е право, ние разваляме нещата. Вие сега вземате един свят отрицателен. Представете си, вие сте баща, дойде един млад момък и целуне дъщеря ви. Вие казвате: “Какво право има той да целува дъщеря ми!” Бащата трябва да намери този момък, да го потуша по гърба и да каже: “Аз много се радвам, благодаря , че ти си целунал дъщеря ми, моите почитания”, ами че Бог чрез неговото сърце се е проявил, втори път ще я срещне някой момък, ще я набие, бащата пак се разгневи, казва: “Какво право има той да бие дъщеря ми!” Прати Господ да я целуват - лошо, прати да я набият - пак лошо. Единственото нещо в дадения случай, което бащата иска, е, да кажем, че младият момък изпраща дъщеря му в странство да се учи, даде 200-300 хиляди лева, тогава той ще го срещне, ще благодари. Но когато той дал парите, то е най-малката любов, която вложил в парите. Първия път, като я срещна, я целуна - то е най-голямата любов, втория път, като я наби, то е антитеза на любовта. Той първо я целуна. Казва: “Аз мислех, че ти ще опазиш моята целувка. Ти я опетни.” Той ѝ пука главата. Защо ѝ пука главата? - “Защо ти опетни моята целувка? Мислех, ще се подигнеш.” Той ѝ пука главата, бащата пак е недоволен. Неразбиране на онзи велик закон в света.

Ти се възмущаваш, че някой те обича. После, когато някой ви обича, изследвай обича ли те той, или ви залъгва. Че ще дойде някой да каже: “Аз много ви обичам.” Казвам: Хубаво, аз ще приложа любовта. Аз имам книжки, с които опитвам любовта. Онези, които много ме обичат - тук не съм правил опит, но онези, които са ме обичали в миналото, ще ви кажа какъв опит съм правил. Взема един котел свода от две кила. Казвам: Плюни в котела. Аз имам книжка, като я туря в котела, ако книжката стане алена, най-хубавия цвят, има любов. Ако книжката остане бяла, няма

никаква любов. Някой път освен че не почервенеет, но почернее. Казва: “Защо трябва да плюя в котела?” Но по някой път втори опит правя: като плюе в котела, отивам и лекувам хората (с тая вода). Ако оздравеят, обича ме, ако не оздравеят, не ме обича. Това съм правил в миналото. Пък сега, ако дойда със същия котел, вие вече го знаете. Това е алегория. Никой няма право да търгува с любовта. Някой ми казва: “Че ти кого обичаш?” Аз се радвам. Казвате: “Ти еди-кого обичаш.” Пък аз виждам, че толкоз не го обичам. За него е вярно, за мене не е вярно. Бих желал да е тъй, както този човек казва, но не е така. Тогава аз се старая да приложа тази любов. Бог е Бог на истината. Ако аз не мога, да дам на душата само да се прояви Бог, защото любовта е проявление на Бога, да Му дам Той да се прояви. Някой път аз може да пострадам за Бога! Светиите не са ли страдали? Всички велики хора са пострадали - то е все от любов към Бога. Ти ще пострадаш много. Ти с любов ще докажеш. Отиваш да воюваш, освобождаваш ги. Пак са неблагодарни. Нищо от това. Онези хора, които освобождават хората, които дават знание, които ги обичат, все остават неразбрани. Че не разбират един свят, си имат основание.

Аз не искам да ви занимавам с туй, защото то не е знание. Тия работи вие даже ги знаете. Но казвам: Ти седиш някой ден, ръцете ти празни, скука те хваща, искаш да те обича някой. Ти ядеш, но защото искаш някой да те обича. Ти печелиш пари, защото искаш някой да те обича. Ти свириш на цигулка, защото искаш някой да те обича. Ти се обличаш хубаво, защото искаш някой да те обича или от този свят, от където и да е, да те обича някой. Ти за себе си не се обличаш. Ако човек изгуби туй общо положение, той става индиферентен. Преди години аз тук, в България, преди доста време срещнах една мома, облечена хубаво,

красива. Казвам: Много умна българка, откъде е дошла? Един ден виждам тази мома с дряхъл поглед, небрежно облечена, минава година-две, нито калугерка стана, нищо не се интересува. Питам: Какво е станало с тази мома, защо се изменил нейният поглед, защо тя вече така не се облича. Как ще обясните? Така не се тълкува. Може да е изгубила нещо. Има една причина.

Сега аз фиксирам един закон, който работи в природата. Не фиксирам онова, което вие знаете. Туй, което хората знаят, за мене не е съществено. Туй, което хората знаят, това са сенки. Сянката е хубава, но тази сянка се изменя. Между реалността и сенките има едно различие. Сянката може да задоволява твоя ум и да ти прави илюзии, но не може да даде нещо съществено, не може да придаде на твоя ръст. Под нея може да починеш, приятно да ти стане, но тя не може да нахрани. Дървото с плодовете си може да нахрани, но сянката никога самия човек не може да го нахрани. Той казва: “Аз за тебе това ще направя, онова ще направя.” Обещанията нищо не дават на човека. Всяко обещание, всяка дума, тя е празна сянка. Но думата, която излиза от тебе като сянка, тя няма реалност. Но има думи, като кажеш, тя се свързва с тебе, тя е като клонче, което израства. Седи свързано с тебе. Тя ще расте, свързана е с тебе. Излиза от тебе и е свързана с тебе. Туй, което е свързано, то е реално; туй, което отлита, то е преходно в света. Има преходни думи. Турците казват: “Бошлаф.” У турците според стария обичай, ако е набожен, ако жена му даде празна стомна без вода, веднага ще го разведат. Една жена празна стомна да даде на мъжа си, тя казва: “Аз съм празна за тебе.” И затова ги развеждали. Вие ще кажете, че законът бил малко жесток. Не става ли така и в живота? Една мома си представя, че обича един момък. Като се ожени, вижда, че е празна стомната и след една година те се

развеждат. Защо се развеждат? Следователно дом не може да се съгради без любов. Дом не може да се съгради без мъдрост и знание. Дом не може да се съгради без истина и свобода. Ако ти не си свободен, ако ти нямаш знание, ако ти нямаш живот, никакъв дом не можеш да съградиш. Ти не може да създадеш в себе си нито здраве, нито обществено положение, нито може да постигнеш някакъв идеал. Тия неща във вас трябва да са свързани. Да ви обясня. Ако туря тия отличителни знаци - когато вие разбирате любовта без противоречия, любов без омраза, знание без заблуждение и свобода без робство, ти да си свободен, нищо в света не е в състояние тебе да те съблазни. Виждаш един човек краде. Да не те съблазнява. Потупай го по рамото - намериш го при касата. Кажи му: "Радвам се, ти имаш нужда." Ти му дай още една торба. Кажи: "Заповядай, торбата има доста." Ако искате, вие може да правите тази маневра. Представете си, че вие сте милиардер, имате на разположение хиляда милиона. Той взел сто хиляди долара. Какво от това, бълха ли ще ви ухапе? Представете си, че взел един милион. Ти кажи: "Ха от мене още десет хиляди." Оберат те 99 милиона, за тебе останат десет милиона. Сиромас ли си? Казваш: "Защо аз ще се зальгвам с такива зальгалки."

Първия път, когато пътувах из Рила, правех екскурзия до Мусала, на връщане през Маричината долина с мене върви един евангелски проповедник. Той с висше образование. Върви и друг един евангелист, който си навехна крака, върви и накуцва. Аз нося хляба, нося и един чадър. Връщаме се по долината на Марица, проповедникът върви след мене, гледам, отгоре слиза една мечка, приближава до нас. Тя се замислила, вече ни приближава, не ни вижда, ние вървим и когато дойдохме, колкото до края на салона от нея, приближаваме, разговаряме се с пропо-

ведника. Аз го спрях, казвам: Мечка. Тя мисли нещо, слиза към Марица надолу. Аз тръгнах да ѝ отворя път да mine напред, за да може да mine. Като се отбих, обърнах се, проповедникът помислил, че аз вече бягам, той дето минава, едно дърво се пречупи, той падна на гърба и дигнал краката нагоре. Мечката като го видя, веднага се върна по пътя, по който дойде. Питам проповедника: Ти защо падна? - “Ти - казва - като се обърна, помислих, че ти бягаш, че мечката ме напада и паднах.” Казвам една малка шега: Мечка проповедник яде ли? Учени хора не яде. Но и мечката се уплаши и бяга нагоре. Аз се спрях, мене са ми разправяли, че мечка не се връща по пътя, по който е дошла. Аз се спрях и гледах мечката. Като падна проповедникът, гледам, светнаха ѝ очите. Казвам: Слушай, да не плашиш този проповедник, ще му се пукне сърцето. Тя като погледна, се върна назад. “Виж - казва - как бяга мечката нагоре.”

Имате една мъчнотия в света. Една мечка е. Може в живота тебе да те посрещне едно голямо изпитание като мечка. Туй изпитание е нещо разумно, то не е случайно. Невидимият свят ти създава една задача. Аз зная, тази мечка за мене разреши един въпрос. Този проповедник не падна пред мечката, той падна на гърба си. Пък другият ми разправя и казва: “Ами ако ни беше нападнала мечката?” Той сега коментира какво щеше да стане. Няма с какво да се борим. Казвам: Щяхме да нахраним тази мечка. Най-после нека изяде един проповедник. Оттам насетне, докато слизахме до село, все виждахме мечка по пътя. Сега това е противоречие. Мечката е много разумно нещо. Човек трябва да бъде с мечката много внимателен.

Тя е много признателна, ако ѝ направиш едно добро, но ако я обидиш, тя е много отмъстителна, никога не забравя. Ако се отнесеш с мечката добре, тя чувствува и мисли. Аз

има много опитности с чувствата и мислите на хората. Ти като минаваш някъде, тя никога няма да излезе да те сплаши.

Но въпросът сега е за успеха в живота. Целият обществен строй и вие се намирате в постоянни пертурбации, някой път ставате неразположени духом. Това са течения които съществуват в едно общество. Някой път вие ставате много възприемчив: вие започвате да чувствувате неволите на хората. Някой изпаднал германец скърби и ти скърбиш. Някой спечелил и ти се радваш. Че по-голямата част от скърбите и радостите се дължат на хората, които страдат и се радват. Трябва да благодарим на Бога. Много малко ние се радваме за своите. Ти някога се радваш за един успех, който е проблематичен, може да бъде, може и да не бъде. На първото правило: всичко в света в даден случай може да бъде. Ти вземи огледалото и искай лицето ти да бъде красиво, да имаш определени черти на честност, черта на разумност в човека. На горната бърна има една черта, която мнозина имат, мнозина я нямат, която показва устойчивост в любовта. Аз няма да ви кажа коя е. Като погледна на някой човек горната бърна, той е активен - каквото каже, може да го направи. Някой и да обещае, няма този капитал. Казвам: Онова, което природата е вложила във вас - развивайте го, развивайте тези черти. Вземете огледалото. Погледнете ръката. Най-първо тази ръка не трябва да бъде изкривена, навсякъде да бъде правилна, да се превърне в онзи първоначален тип, който сме имали. Ръката трябва да бъде хубава, кожата не трябва да бъде груба, мека трябва да бъде и възприемчива, не трябва да губиш чувствителността. Вие може да пипнете ръката на кой да е човек, ако пипнете някоя ръка, и от ръката излиза нещо - някой път като пипнеш ръката, чувствуваш едно бреме на нашия живот. Не мислете:

“Никой не живее за себе си.” Туй, което строи, е вътре в нас. Няма скрито-покрито. Някой мижи, затваря си очите. Той иска да скрие нещо. Единственото нещо, което не може да се скрие, което не лъже, това са очите. Като погледнете очите, всякога издават истинското състояние. Погледни се, да харесваш очите, да ти е приятно, като погледнеш. Само очите са израз на истината. Имат мекота, имат любов, знание. Ти сега искаш да бъдеш богат като еди-кой си. Ти искаш да бъдеш силен като еди-кой си. Но това са завършени резултати. Този, богатият човек изживял 20 години най-малко, за да стане богат. Този човек е силен. Аз зная един американец изгубил десет години да се упражнява да добие сила да дига два коня с едно конче. Той се е упражнявал, понеже като студент се докоснал до един, който му ударил плесница и го повалил на земята. Той се докачил. Той се докачил, но ако рече да се сърди, втора плесница ще дойде. Десет години се учил и след десет години добил сила да дига два коня и едно конче. Отива при онзи атлет и му казва: “Ти познаваш ли ме? Преди десет години ми удари една плесница, но сега преди да ми удариш, аз ще ти покажа.” Хваща го за крака и го дига във въздуха. Но казва: “Смееш ли сега да ми удариш плесница? Аз съм онзи, на който преди десет години ми удари плесница.” Човек само мисли и чувства, което може да придобие. Ако един светски човек може да постигне каквото иска, колко повече ние, които говорим за окултна наука, за Божия Любов, за Божия Сила, а при това сме хора дребнави. Ние чакаме, чакаме, докато похлопа смъртта. Човек на земята трябва да постигне всичко, което е определено.

Казвам: Първото нещо, създайте чистота в своята мисъл. Тази мисъл, която вие искате да реализирате, ваша ли е, или чужда? Чуждите всякога остават чужди. Ако

имате една ваша мисъл, вложена от Провидението, върху тази мисъл работете за нейното постигане. Може някой от вас да изучава език, може да изучава математика, наука, изкуство, музика, много работи. Завземете се да проучите или да преобразите себе си. Да кажем, главата ви е побеляла. Завземете се за пет години да почерните косите си. Ако ги почерните, придобили сте знание. Всеки ден ще кажеш: “Ще почерня косите си.” Един брат ми разправяше, че той една година ял коприва сушена и почернил косите си. Но то е изкуствено. Косата може да почернее чрез мисъл. Но не е за косата, защото всеки косъм е правило. То е растителното царство на човека, на неговата глава и показва силата. От своите коси той придобива своята сила. Онези хора, които са много нервни, или някой от вас сте неразположени, то е, защото някои от вашите деди и прадеди са работили в едно направление, прекарвали са един беден живот. Отвън сте спокойни, но отвътре сте спрехави. Като останеш сам, не си спокоен. Каквото искаш, може да го направиш. Може да боксираш. Сега минаваш за един светия, а не си. Ние знаем такива светии колко може да постигнат нещо. А всеки един от вас не се преплитайте с мислите на другите хора. Считайте, че всеки един човек има един идеал, поощрявайте го да работи, пък същевременно вие се заемете да постигнете онова, което мислите. Което мислите, да го постигнете. Да не правите състезание, да се блъскате. Да си дадете място, всеки да има свобода да ходи за постигането. Ако някой има известни таланти, поощрявайте го. Ако не е постигнал, той ще постигне. Той и на 40, и на 50 години да е, да свири. Сега казвате, че младите трябва да свирят. Нека и старата баба, и старият дядо да свирят. И старият може да се учи.

Сега аз ви говоря за млади и стари. Това са термини, които се употребяват. Старите и младите, това са процеси.

Ако ти си стар, ти си в един процес. Щом като се свърши този процес, ти си извън него. Човек като остарее и умре, излиза из този процес. Той се ражда като дете. Човек никога не остарява. За пример ти си стара, на сцената си. Докато си на сцената, играеш една роля на един цар. На сцената си цар. Изиграеш тази роля, излезеш от сцената, снемеш тази мантия, пак си обикновен човек. В живота всички вие сте актьори. Тази роля е реална, докато играеш. Докато ти мислиш, тя е реална. Щом престанеш да мислиш, ти си извън процеса. Ако държиш на процеса и казваш: “Остарях, остарях”, непременно ще остарееш. Най-после, не приемайте да играете ролите на стари хора. Защото в небето, в цялото развитие на небесния свят само 24 души има кандидати за старци. Тук на земята кандидатите за стари хора са много. Там няма кандидати за стари хора. 24 души има, сега се готви още едно място за още един стар човек. Рядко, много рядко се явява един стар човек. Те го гледат като писано яйце. Тук ни е дотегнало от стари хора, тук млади хора няма. Тогава вие не остарявайте, имайте стремеж да постигнете всичко, но не се стремете да го обсебите за себе си. Животът нека бъде във вас, както водата, която минава през чучура. Радвайте се, че водата е минала през вас. Един взема, втори, трети, четвърти, радвайте се. Както нещата излизат от Бога, така и през нас да минат. Това е истинският път на постижението. Ако ние това не разберем, ние ще останем такива дребнави хора, както досега. В дадения случай жените са минус, мъжете са плюс. Сегашните жени са почнали да стават плюс, а мъжете - минус. На някои жени са израснали мустаци. Една жена като гледа мъжа, казва: “Аз съм като мъжа, не искам да му слугувам.” Тя счита слугуването като нещастие, а то е привилегия. Мъжът като работи, работи, казва: “Защо не съм като жената, само вкъщи да готвя.” И той стане по-

мекичък, в някое друго съществуване паднат мустаците, стане жена. Не че се изменя. В природата жената винаги си остава жена и мъжът винаги си остава мъж. Половете не може да се изменят. Женският полюс може да вземе формата на мъжа и мъжкият полюс може да вземе формата на жената, но мъжкият полюс си остава винаги мъж и женският винаги женски. Формата на мъжкия принцип може да се измени, съдържанието може да се измени, но смисълът на мъжкия принцип никога не може да се измени. То е Божественото. Любовта винаги остава Любов, Мъдростта винаги остава Мъдрост и Истината винаги остава Истина. То е битието. Трябва да се радваме, че е така. Истината е винаги Истина. Туй, което освобождава всички същества в света, то е Истина. Туй, което дава светлина на всички същества без разлика, то е Мъдростта. Туй, което дава живот на всички същества даром, то е Любовта. Те съставят едно цяло битие.

Сега имате 365 деня в годината. Сегашната година показва, че този принцип е Божествен. 6-те е принцип на илюзиите, 5-те е принцип на противоречията. Колко е общият сбор от цифрите на годината? 1932 - общият сбор е 14.14 е число на самопожертване. Ти не може да разбереш дните, ако не си готов да жертваш от себе си. Всеки ден от годината си има специфично постижение. Ти не може кой да е ден от годината да употребиш за търговия или за музика. Всеки ден си има свое предназначение. В природата всеки ден има различна енергия. Всичките дни са разпределени. Във всеки ден различни разумни същества функционират. За пример в един месец функционират едни същества, в друг - други. Следователно дните се различават. Онези, които искат да постигнат нещо, трябва да имат приятели в невидимия свят. Като имаш приятели между професорите, като се съберат, тоя ще каже една

добра дума за тебе, той е на твоя страна. Щом нямаш никого, професорите ще те гледат подозрително. В невидимия свят ако имаш само един, който е разположен към тебе, той ще каже една блага дума за тебе. Но за да каже, те трябва да разчитат на вашия ум.

Преди всичко ние желаем всички хора да мислят право. Да мисля право, аз искам онова, което зная в Божественото, да изнеса Божественото знание да ви ползува, да ви дам подтик. Ако дам този подтик, то е за мое благо. - "Защо Учителят говори така?" - Аз ви говоря, за да не спъна себе си. Най-първо, за да не спъна Божието дело, второ, да не спъна себе си, и трето, да не спъна вас. Три неща имам предвид. Първо, да не спъна Божественото, второ, да не спъна себе си, и трето, да не спъна вас. И във вас същото трябва да бъде: Божественото не трябва да спъвате. На Божественото дайте ход. Жертва навсякъде се изисква. И в тази жертва ще добиете стократно. Няма нито един от вас, казал е Христос, който да даде жертва, и да не получи стократно и в този, и в бъдещия живот.

Та казвам: Годината има 12 месеца. За какво ще посветите всеки месец? Първия месец за какво ще посветите? Ако ви дам като задача, за какво ще посветите всеки месец? Най-първо ще посветите четири месеца за Бога, четири месеца за себе си и четири за вашите ближни. 3×4 прави 12. $4+4+4=12$. За Бога да посветите нещо, то включва твоите интереси. Най-първо ще служиш на Бога, твоите интереси ще бъдат тил, а Божиите на първо място. Казвам едно нещо: Ти Божиите интереси в живота си никога не ги туряй на опашката. Винаги ги туряй в центъра, на централното място. Да кажем, първите четири месеца туриш за себе си, вторите - за Божественото и третите - за ближните си. Или може да туриш ближните отпред, после Божественото и най-после себе си. Но никога

не туряй Божественото накрая. Казва Господ: “Аз съм алфа и омега.” Алфа подразбира “Онзи, Който създавам”. Аз съм алфа, а омега са ближните. Бог е Онзи, Който твори. Всичко туй трябва да бъде в центъра. Като казвам аз, разбирам Бог, Който живее в мене. Като казвам ближните, пак разбирам Бога, Който живее в ближните. Аз съм начало, Бог, Който живее в моите ближни, Той е тил. Тази идея непременно трябва да държите във вашите умове, за да бъде. Казваш: “Аз искам всичко да направя.” То е неопределена идея. Кажете: “Бог може всичко да направи.” Той всичко е направил, няма какво да направи, Бог е направил. В дадения случай аз искам да работя, чрез Бога аз да създам рай. Хората нищо не трябва да знаят какво Бог е направил, нито да ги убеждавам какво Бог може да направи. Но пред хората аз трябва да покажа какво Господ чрез мене може да направи. Казвам: Ти вярваш ли в Бога какво може да направи? Какво Бог е направил, не зная, аз ще ти покажа какво аз мога да направя, какво Господ чрез мене може да направи. Дрехите му са съдрани. Купувам му нови дрехи. Виждам, че няма хляб, угощавам го. - “Ти вярваш ли в Бога?” - В себе си вярвам. То е механическо разбиране. Аз вярвам само в себе си, вярвам в Бога, Който в мене живее. Бог, Който живее вън от мене, не съм Го намерил. Ако някой може да покаже този Господ отвън, разбирам, но аз не съм Го намерил още. Някой казва: “Господ е в природата.” Но то е отражение. Ти чувствуваш твоя Господ проектиран навън в природата. Ти още не знаеш този Господ, Който живее в природата. Аз проектирам Бога. Туй, което аз чувствувам, проектирам. Ние знаем засега само това, което ние преживяваме. Ние трябва да започнем от нашите вътрешни преживявания, не от мимолетните.

Ще се освободите после и от закона на греха. Грехът е

завършен процес. Има същества, които още не са го разбрали. Вие няма да казвате, че съществува грях. Вие изхвърлете греха. Съществува един завършен процес, грехът не съществува в цялото битие. Ти изхвърли греха. После казваш: “Може да не стане.” Може да не стане, ако не знаеш; ако знаеш, ще стане. Нещата не стават, понеже не ги знаем. Аз съм привеждал този пример. Отива една комисия при един богаташ, говорят му за Бога, той изважда сто долара и им дава. Казват: “Много скържав.” Отиват други, по 50-60 долара им дава. Отива една комисия от високопоставени дами, облечени хубаво, с пръстени, на тях им дава хиляда долара. Отива една красива мома, хваща го за ръката, той изважда и дава сто хиляди долара. Питам сега: Де работи Господ? Тя казва: “Ти на моя Господ ще дадеш.” Погледне го в очите и той казва: “Заповядайте, на ваше разположение съм.” Сега, по някой път вие мязате на тези, на които дал сто долара, мязате на високопоставена комисия почтени дами и най-после трябва да мязате на онази млада мома, която, като го хванала, го раздрусала и на която дал сто хиляди долара. Съществува закон. Да вярваш, то е закон. Ако не съществува законът, няма какво да ви разправям. Аз не искам да ви го натрапвам, защото то ще бъде по закон.

Един американец от Ню Йорк, който изучавал закона на опуленс, неговият учител го учил на този закон как работи. Най-после той турил една грамадна сума, която не му е дадена. Като не дошла сумата точно навреме, той напуска Ню Йорк, обезсърчил се, отива в Калифорния в едно малко градче, което един циклон разрушава и една греда му счува крака. Като пада, вижда един чек от сто хиляди долара. Бог всякога ще ти даде онова, което искаш, но ще ти счупи крака. Няма какво да се сърдиш, няма какво да се определя известно време. Никога не определяйте

времето, понеже не знаете кога е щастливият момент. Ако вземете 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10 - кои са щастливите числа? Човек е направен в шестия ден, значи е направен в деня на илюзиите. И от тогава до сега е все така. Кои са направени в петия ден, кои са направени в четвъртия ден, в третия, във втория? В първия ден какво е направено? Казвам: Има специфични числа. Ако ти се съсредоточиш, трябва да знаеш числата към коя категория спадат, с коя категория същества е свързано едно число, за да може да оживее в тебе. 6 - това е човекът. - това е солмоновият знак. То е човекът, то е разумът. 7 е свещено число. В седмия ден Бог си почина. Тогава трябва да знае човек силата на седмия ден, силата на почивката. Почивката винаги разбира едно изобилие. Почивката подразбира ден на любовта. Това е седмият ден. Всякога разумното в света е почиване. Разумният живот дошъл в човека, в шестия ден дойде разумният живот, формата на човека. Съзнанието на човека да стане жива душа дойде в шестия ден. Който разбира шестия ден, той има поляризиране. В шестия ден се създадоха мъжът и жената.

Сега да чуем края на нещата. Аз ви говорих какво вие може да направите от вас. Да кажем, някой от вас, който е богат, колко пари може да събере в годината? Вие искате да ви се даде. Колко пари? Досега от това, което сте спечелили, нито един от вас не е дал една десета от спечеленото. Вие спечелите един милион. Колко ще дадете? - Сто хиляди. Десет души искат пълен милион. Колко ще дадете от милиона? Ако цяла година вие се заемете, може ли да спечелите един милион? То е една възможност. Ние говорим само за възможности, дали може да се реализира. Възможно е, има скрити богатства в земята. Ако вие сте чувствителен субект, може да намерите заровеното, доста злато има. Човек не е достатъчно

съзнателен, не може да намери тези богатства. Всякога помнете едно нещо: Не може да успяваш, ако не работиш. Никога не може да успяваш прогресивно, ако не жертвуваш една десета от онова, което печелиш, за Бога. Ще претърпиш една криза. Каквото печелиш, една десета трябва да го дадеш за Бога. Туй трябва да го имате като закон. Ако искаш да бъдеш съвършен, всичко трябва да жертвуваш. Всичко ще дадеш, всичко ще получиш. Ще започнеш със закона една десета от това, което печелиш, ще го туриш в движение. Тази мисъл ще я туриш като подкваса в твоя живот. Тя ще ти бъде тил. Тя е, която ще те подкваси. Ако ти си професор, предаваш лекциите си с пари, като дойде десетият ден, даром ще даваш. Първия ден с пари, втория с пари, дойде десетият - даром. Концерти даваш. Девет концерта за тебе, един за Господа. Пишеш книги, девет книги за тебе, една за Господа. Вие искате да печелите. Всички ония хора, които са забогатели, са спазвали този закон съзнателно или несъзнателно. После да се сърдиш. Давайте, за да ви се даде.

Първото нещо, туй да се научите по закона на любовта, по закона на постъпките всякога трябва да бъдем щедри. Тое благородство. Като срещнеш някого, ти да имаш жест. Всеки един от вас казва: "Аз нямам това." Аз съм срещал, искат нещо от мене. Това не се отнася само за пари. Но по някой път аз не искам да дам, имам известни съображения, понеже този човек започва да вярва в мене повече, отколкото в Бога. Ще се спъне в своето развитие. Той вярва в мене повече, отколкото в Бога. Хубаво, докато съм тук, ами като замина, какво ще прави? Аз всякога не мога да давам. Той трябва да се научи в онзи велик закон в света. Всички трябва да вярвате в този велик закон. Всичките хора са носители, проявление на Бога.

Но да се върнем: Първото нещо, направете лицата си

красиви, дробовете си здрави, стомахът добре да смила храната. После имайте една зорка мисъл, положителна, изключвайте всичките противоречия. Гледайте да ги примирите. След туй във вашите чувства трябва да внесете любовта. Не спирайте вашата канализация. Дайте ход на любовта да се прояви. Бъдете верни на себе си. Бъдете такива, каквито Господ ви е създал. Не бъдете такива, каквито Господ не ви е създал, но каквито сте направени. Аз не искам сега да имате хиляда лева и да направите едно угощение, да се поставите в изкушение. Когато имате изобилно, давайте изобилно; когато нямате изобилно, пак изобилно давайте мислено. Някой казва така: “Ако ми даде Господ, ще дам.” Много хора казват: “Ако ми даде Господ, ще дам.” Ще пазите три правила: Бъдете изправни в Любовта. Каквото обещаете в Любовта, направете го. Каквото обещаете в Мъдростта, направете го. Каквото обещаете в Истината, направете го. Никога не изменяйте. Дойде ли една красива мисъл, изпълнете я, не разправяйте, но направете един опит, каквито и да бъдат последствията. Може да има лоши резултати, направете го.

Отива един индуски ученик при един велик учител в Индия и казва: “Какво трябва да правя?” Той казва: “Ще идеш при един военен и ще му удариш една плесница. Ще идеш при един философ и на него ще удариш плесница и най-после ще идеш при един светия и на него ще удариш една плесница. Отива ученикът при военния и му удря една плесница.” Военният му удря две и го поваля на земята и казва: “Кажу на учителя си.” Отива при философа, който се занимавал, удря му една плесница, той дигнал ръката, да му удари, но помислил, че има задача да разрешава и свалил ръката си, без да го удари. Като ударил плесница на светията, той даже не почувствувал. Казвам, първото е по закон: който те удари, удари му и ти. Учителят тогава му

обяснил, че военният е мойсеевият закон: “Око за око, зъб за зъб”. Вторият е, който иска да работи със закона на любовта, а третият е, който служи на Бога. Праща ученика да попита светията ударил ли го някой. Той казал: “Не съм усетил.”

Казвам сега: Трябва да бъдете смели. Да бъдете готови да ударите една плесница на военния, макар той да ви удари две. Пък и на философа да ударите, и на светията да ударите. Да направите един опит. Някой път нещо заради тебе ще научиш. Ще бъдеш като светията, нищо да не те интересува. Някой път ти защищаваш своите права. Ако си военен, защищавай правата си. Ако си философ, подигни си ръката да удариш и пак я свали, гледай си работата, пък ако си светия, никак не обръщай внимание. Ето една философия. По ум трябва да бъдете като светията, по сърце трябва да бъдете като философа, по постъпки трябва да бъдете като военния. Тия трите качества. Трябва да бъдете смели. То е послушание. Като ти каже Господ да направиш нещо, ще го направиш, макар да е военно. Военният казва: “Така не се бие. Ти ако дойде при мене за една плесница, две давам.” Философът казва: “Аз не си губя времето, за днешния ден много работа имам.” Какъв е днешният ден? - Понеделник. Той е ден на месечината. В понеделник какво правите? Опирате си дрехите. Щом дойде понеделник, правете същото нещо в сърцето си, ума си, чистете. Вторник като дойде, какво правите? На работа.

Казвам: Цялата глава нали прочетохте. Вие имате грамадна сила, която Бог вложил в ума ви. Разумна сила, която човек трябва да употреби за добро за своя ум. За сърцето е дадена друга сила. Цял един свят, и тя може да се употреби за добро. Най-после твоята воля за бъдеще. Ще ви говоря какво съчетание може да има между ума и сърцето. Какво трябва да направите с туй съчетание. Не

месете туй, с което вие знаете. Някои работи може да ви говоря, не искам да повтарям, да се повтарят нещата. Казвате: “Да бъдем добри.” За мене думата “да бъдем добри” е неразбрана. - “Дасе обичаме” - и това е неразбрано. Аз разбирам да обичаш - да го правиш. Значи, което не правиш, то е неразбиране. Светът е велик. То е друго неразбиране. Казва: “Безброй са звездите.” Може да има няколко хиляди звезди. Може да се прочетат. - Ама имало невидими звезди. Казват астролозите друг принцип: “Туй, което мога да схвана със съзнанието си, то оживява в мене.” Сърцето трябва да оживее в мене, да го чувствуваме като живо. Вие познавате един човек, ако се образува една връзка между вас. Наричам хармонична връзка тази, като те срещне един човек, да му е приятно, че те е срещнал и тебе да ти е приятно. Твоето сърце малко се свие и неговото сърце се свие. Като се срещнете, вашият ум трябва да бъде отворен, вашето сърце трябва да бъде отворено и вашата воля трябва да бъде отворена. Трябва да има Божествена връзка. Връзка трябва да има. Няма ли тази връзка, хората остават винаги чужди едни на други. Казвате: “Не ме обича този човек.” Думата “не ме обича” не я разбира. Не я казвайте. Някой човек не ме обича, друг иде в къщата, понеже има хубава дъщеря. Или идва, защото жена му е красива; той е богат и няма доверие. “Той не ме обича, казва, може да задигне нещо.” Или отивам като човек, който проси. Той не иска да го безпокоя. Всякога, когато хората очакват да занесеш нещо, ти си добре дошъл. Следователно бъдете хора със запалени свещи. Свещта ви да гори. Не отивайте в един дом, когато сте болен. Не отивайте при ваш приятел, когато сте разтревожен. Не отивайте при ваш приятел, когато сте озлобен. Ако искате едно свещено правило: стой в гората, ходи, оплаквай се, ходи между камъните. Когато умът ти е спокоен, сърцето

ти свободно, иди при приятеля, хвани го за ръката и ти ще бъдеш добре дошъл. Сега искам всички да влезем при Бога, ще отидем с любов, със знание, със свобода. Бог такива обича. Умът да е готов да възприеме Божието знание. Да идем при Бога с отворени сърца, да възприемем Неговата Любов. Да отидем при Бога с отворени умове, да възприемем Неговата Мъдрост. Да ида при Бога с моята воля, готов да изпълня това, което Той иска, да извършим волята Му. Казвам: Тогава ще бъдем свободни. Не се ограничавайте. Защото някой път констатирам, че има големи ограничения. Естествено между нас трябва да съществуват ограничения, много естествени ограничения, наслоени от хиляди поколения. Гледайте да се освободите от ограниченията. Поддържайте Божественото. Защото, ако Бог е на ваша страна, всички врати ще се отворят. Ако ви обичат, добре е; ако не ви обичат, пак е добре. Ако ви почитат, добре; ако не ви почитат, пак е добре. Не мислете, че аз казвам, че не може, но същевременно, като ти е неприятно, разсъждаваш, отдели неприятността като нещо обективно, разглеждай я отделно от тебе, не се солидаризирай, отдели я, разглеждай я спокойно.

Та казвам: В новия живот трябва да се създадат нови условия. Светът само по този начин може да се подобри. Ако всички бяхте готови, сега щеше да дойде спасението, освобождението на целия свят, но хората не са готови. Ако днес се даде богатство на хората, ако днес се даде свобода на хората, те не са готови да служат на Бога. Всеки иска да ги вземе за себе си, както той иска. Нали Бог ги е създал и Бог ги е оставил на Провидението, да носят своите последствия. Как ще се поправи светът? Този път, по който вървим, само така може да се поправи светът. Имаме правила за един щастлив дом; как да се раждат деца, имаме правила. Каква религия трябва да има в света? Тя трябва

да бъде религия на любовта, на знание без заблуждение, религия на свободата. Да не правим никакво различие, всички народи, всички хора да ги считаме творение на Бога, в които Бог работи. Един народ е подигнат, но всички народи с времето ще се подигнат. Един човек може да е прост, но всяка душа има заложби да вижда Божественото във вас. Големи заложби има за бъдеще ангели да станете. Някои от вас сте кандидати за ангели, някои от вас сте кандидати за светии, някои от вас сте кандидати за гениални, някои от вас сте кандидати за таланти, някои сте кандидати за обикновени. Жажда трябва да има у вас, жажда, както у гладния, жажда за познание на любовта, за познание на Божията Мъдрост и Божията Истина. Жажда трябва да има в човешката душа. Така може да се постигнат нещата. Защото пътят на истината за добрите хора е път на всички постижения. Но пътят на истината за онези, които не разбират закона, е път за всичките нещастия в света. Следователно, ако вървим с познаване пътя на истината, ще бъде път на освобождение. Ако вървим с незнание, ще бъде път на заробване. Защото в човека грехът се ражда от неестествените желаниа да употребим знанието само за себе си. Хората искаха да станат като Бога. То е външната страна. В Бога има друга страна, за която хората нищо не знаят. Тази страна сега хората изучават. Хората не бяха се научили да жертвуват всичко за Бога. Сега се учат на това.

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния живот на Бога, на единния, вечния Бог на живота.

Втора съборна беседа, държана от Учителя
на 29 август 1932 г., понеделник, 5 ч.
София, Изгрев

НОВАТА РАБОТА

Добрата молитва

91 Псалом

Пътят на живота

Отче наш

Молитвата на Царството

Ще прочета *Шеста глава от Евангелието на Лука.*

Умореният, преди да е започнал нова работа, трябва да почине - едно правило.

Който обича музиката, трябва да свири. В живота има една голяма опасност, тя е следната. Има един смешен анекдот, който аз ще приведа. Един философ в древността, след като показал своята философия, казал, че всичко, което Бог е направил, е чисто и свято, следователно човешките ръце не трябва да пипат нищо, което Бог е направил. След като говорил много години, той дошъл да опита своята философия. Излязъл един ден да се разхожда, дошъл до едно голямо дърво, на което плодовете били високи, седнал долу под дървото, дано дойде Господ да му откъсне. Греело слънцето, плодовете узрели, духал вятър, но плодовете не падали, нито един плод не се откъсвал. Той мислел, че да откъсне един плод, е грях. Чакал Господ да дойде, но Господ не дошъл. Явил се глад в него, започнал да мисли по кой начин може да задоволи глада си. Писал писмо на Господа да му даде в случая право. Има ли право да откъсне, или да чака Господ да дойде. Може ли да ми кажете, колко време ще чака под това плодно дърво. Щом мислиш, че едно дърво е свято и си позволиш да късаш,

непременно ще изгубиш това, което имаш. Нещата са важни дотолкоз, доколкото те може да се приложат.

За пример вие имате желание да пеете. Но коя е подбудителната причина, за кого ще пеете? Защо ще пеете? Пеенето е улесняване в една работа. Работа, която не върви, трябва да ѝ пееш. Музиката в света се яви, когато хората са заплескали техните работи. Като не върви работата, ще турят масло, това-онова . . . Та когато хората започнат да пеят, работите им вече са заплескани някъде и сега трябва да ги принудят. За пример на кой се пей? На сиромаша не се пее, но на богатия, който е на някой банкет, в някоя опера, на някой концерт, на онези, на които работите са уж наредени, но на които работите са заплескани, защото на тия, богатите хора работите са заплескани, на всички осъдени на смърт трябва да се пее, да се утешават, че като умрат, ще отидат в другия свят. Ти си богат, но върху теб има смъртна присъда! Ти си учен, но върху теб има смъртна присъда. Ти си красив, но върху теб има смъртна присъда. Всичките хора са осъдени до един. Сега всички осъдени хора аз ги виждам със своите знакове, величия, мърдат като заклани. После казвате: “Какво са направили в света?” Едни носят знаковете на знанието, други носят знаковете на богатството, други носят знаковете на знатността, но всичките - и малки, и големи, отиват на заколение. Питам: Какво ви ползват вашите знаци, че знаете това или онова, когато вие сте осъдени на смърт?

Та казвам: Песента е направена за смъртта. Като се запее, захласва се тя и се отказва. Знаеш защо се пее. Всякога, когато запееш, отлага се една присъда. Смъртта като чуе една песен, ако е българска някоя, тя казва: “Чакайте да изслушам песента.” Затуй песните трябва да бъдат малко по-дълги. Щом не пееш, присъдата иде

навреме; щом пееш, присъдата се отлага. Ако вие ме питате: “Защо трябва да пееш?” Ще кажа: За да се отложи твоята присъда. Защо трябва да пееш? - За да се отложи страданието ти. Защо трябва да пееш? - За да се спрат нещастията ти. Пението има смисъл. А защо трябва да бъдеш добър? - За да се откупиш, нищо повече. Добродетел ще даваш, за да се откупиш. Има смисъл да бъдете добри. Вие искате да бъдете добри за себе си. Ти ще работиш, ще спечелиш нещо и туй, което спечелиш, ще го дадеш или за себе си, или за някой друг. Ако животът не се разбира, тогава какво ме ползува моето добро заради мене? Доброто е една сила, която трябва да приложиш някъде. Ти влагаш парите, които си спечелил. Липсва на съвременните хора едно разбиране.

Дават ви един обед, вас ви трепне, за да ядете; вие не знаете, че в този обед има сложена отрова. Много пъти така вълците гощават с месо, но и съвременните вълци станали хитри, като погледнат, знаят, че има отрова. Тази отрова може да е съзнателна, може да не е съзнателна. Някоя несръчна къщница сготвила в един некалаисан съд, седяло доста време, дава ти да ядеш. Ти погледни съда, в който е готвено яденето и ако не е калаисан, не яж. По-добре стой настрана, отколкото да ядеш. Някой човек иска да ти даде пари на заем, виж ръцете му, ако са ганосани*, не взимай парите, а виж от какво са направени - от желязо, от мед ако са, не взимай парите, ако са от злато, вземи парите.

Казвам: Сега вие седите и не разбирате. В едно събрание говорил един проповедник, слушателите му много хора - 10-20 хиляди, най-малко хиляда души ще спят, на десет души единият вече спи, понеже трябва да делегати за другия свят, там слушат какво става. Някой ме пита защо спят тук. Тези делегати горе. Не ги смущавайте делегатите.

*калайдисан

Едновременно в събранието вашите ръце слушат ли, вашите крака слушат ли. Слуша главата ви, взима участие. Гърдите, коремът съвсем друго правят. В дадения случай, когато говори един проповедник, коремът казва: “По-скоро да свърши, трябва ядене. Мене не ме интересува това” - казва той. Та казвам: Вашата глава желае едно, вашите дробове желаят друго. Умът слуша какво ще каже проповедникът, гърдите възприемат въздуха и го изхвърлят.

Та казвам: Трима души в човека има, които си дават мнението. Дробовете казват: “Ако ние не сме тук, той не може да говори, ние, меховете, постоянно работим, ние сме, които го караме да изказва своите мисли.” Често вие се намирате в положението на онзи българин - един учен българин, Цеко Грънчаров, умен човек беше, имаше правилно чело, но по произход малко мургав цвят, сатурнов тип, не можеше да види хубавото. Заражда се в него желание да иде в Америка, средствата му са малко. Казва: “За да ида в Америка, трябва да зная език, да уча американците.” Решено-свършено. Отива във Франция да научи френски, да свърши някой колеж. Отива в Париж. Да не си харчи парите, понеже бил евангелист, отива в една евангелска църква в Париж и те го наемат на големия орган да върти дръжката, да духа, и органистът да свири. Цеко Грънчаров, философ, като сядя органистът, засвирва, той се замислил - “До какво положение дойдох сега, да карам един мех”, спира да върти и мисли. Идват при него и му казват: “Господине, с философия не става, но трябва ръчката да въртите.” Разправяше ми той този случай. Цеко Грънчарски сам ми разправяше това, гениален човек беше. В Ню Йорк пада от третия етаж, счупва му се ръката, но останал жив, брагодарение че паднал на багажа си. И досега е жив, той е в Америка.

Хората мязат на Цеко Грънчарски. Всеки си има по една философия.

Сега аз искам да ви кажа нещо, което вас може да ви ползува, независимо дали сте млади, или стари; дали сте възрастни. Младият е, който е изгрял, възрастният, който е дошъл в зенита си, на най-високото място се е качил, а старият е, на който едва виждам гърба му, заминава. Аз обичам старите за това, че гюрултия не правят. Най-голяма гюрултия дигат тези, които са на средата, отгоре като се качат, те са всичките заповедници, оправят света. Онези, които идват, сега ги посрещат. Онзи, който се е качил на средата, заемал първото място, той заповядва. Това са състояния, които съществуват във вашите души. Вие не разбирате по някой път себе си. Имате едно настроение да се покажете, че знаете много. То не сте вие. Защото аз съм виждал една кокошка, нахохори се* пред един вол и казва: “Знаеш ли колко съм голяма?” Една кокошка след като си разпери крилата, колко е голяма? Подскочи, клъвне вола. Той казва: “Аз съм толкова голям да се занимавам с една кокошка”, отбие се. Тя казва: “Да знаеш, тук кокошка се бори с тебе!” Ти преодоляваш една мъчнотия, мислиш, че това е геройство - ако една кокошка върне един вол от пътя му! Според мене кокошката не трябва да бъде на пътя, дето волът минава. Самомнение някой път имаме, мислим, че може да издържим на едно изкушение. Има изкушения силни като вола. Ти не всякога може да върнеш вола от пътя му. Кокошката се заблуждава.

Та сега по някой път човек седи и не е разположен да слуша. Но представете си в едно събрание, дето има сто души и някой влезе и каже: “Пожар!” Вие веднага ще гледате из коя врата да излезете навън. Защо? Страданията в живота, това са пожар. Единственото нещо, което

* наежи се

осмисля живота и внася радост в живота, това са страданията. За земния живот по-хубаво нещо от страданието няма. Човек, който не е минал по пътя на страданието, той не е човек. Съвременният човек е станал човек, след като е минал едно голямо страдание. Ние имаме да минем още едно голямо страдание. Когато видите туй, голямото страдание, няма да остане частица да не трепери, и космите ви, и веждите ви, всичко ще се разтрепери. И като ви се говори за това страдание, казвате: “Дано Господ каквото говори, на тебе да го каже, ние още веднъж не искаме да слушаме Божия глас.” Сега вие очаквате, че ще дойде Христос. Ако рече да дойде Христос, вие ще хвъркнете из въздуха, ще бъде каша, търкаляне, събаряне канари, разхвърляне на пластове, извиране на води, пламък, огън навсякъде, разрушение, всичко разхвърляно, така ще бъде целият свят. От сегашната култура, от всичко това, което виждате, ще стане такъв хардаус, че нищо няма да остане. Това е край на нещо, което ще видите. След като видите всичко това, ще кажете: “Какъв смисъл има животът?” След това ще дойде новата фаза, зад разрушението каквото седи. Това аз уподобявам - представете си хубавите дървета в една плодна градина, виждате изсечени плодните дървета, виждате как ги хвърлят в пещта. След всичко туй казвате: “Защо трябваше да се изгорят тези дървета?” Но представете си, че отвън настава голям студ и представете си, че влизате в една стая с хубави мебели от дърветата, добре отоплена и маса с книги. Тогава вече изгарянето на дърветата е на място. Страданията на хората на земята образуват отоплянето на бъдещето. Другояче, ако няма такава връзка между страданието и бъдещите последствия, страданията нямат смисъл.

Вчера идва една сестра и казва: “Някои външни хора дошли от провинцията, искат да ви видят, искат да си

заминават.” Казвам: Питахте ли защо искат да ме видят? Че се запознали с един брат и тъй като те са делегатки от провинцията. Е, щом са делегатки, да дойдат. Три сестри възрастни идват и сядат. Казвам: Добре дошли, откъде сте, заповядайте. Едната казва: “Я ми кажи, има ли още да страдаме на земята?” Рекох: Ти още не си страдала, има още да ти пати главата. Както те виждам, ти си много припряна, много сприхава, има да ти пати главата, хем здравата. - “Ами децата ми ще патят ли?” - Децата ти ще ти дадат такъв урок, че ще помниш. Другата по-весела, тя ме гледа и очаква да ѝ кажа. Млада, угледна, на 35 години. Казвам: Сестра, какво има да ме питаш? Казва: “Аз обичам много деца.” - Радвам се, но ги нямаш. Казва: “Кажи ми, искам да зная, ще имам ли деца или не?” Казвам: Както виждам, не е писано да имаш деца. Като че я попарих и от там насетне не иска да седи. По-напред имаше разположение да седи, като ѝ казах, че няма да има деца, казва: “Хайде да си вървим.” Третата беше най-умна. Казвам: Мога да ви кажа много работи, но сега съм зает, ще дойдете друг път. Сега ще ви кажа най-малкото. На едната казах, че ще ѝ пати главата, за щастие, нямам време ни дума да кажа. На втората казах, че не е писано да има деца, а третата казва: “Не искам нищо да ми кажеш.” Казвам: Има тя един добър път. Тръгнаха.

Аз по някой път разсъждавам: умрял някой, ние скърбим; някой момък напуснал момата, тя скърби. Скръбта е една и съща; за всяко нещо, което ние не го разбираме, скърбим. Казвам на тази: Тебе не ти е писано да имаш деца. Ти в новата еволюция трябва да работиш върху себе си, да се самовъзпитаеш, себе си да възпитаеш. Ако искаш деца, колкото искаш може да осиновиш.

Та и вие в новия път като ме слушате, искате да ви кажа нещо, което аз не обичам да казвам. Често ме питат:

“Учителю, аз напреднал ли съм?” Ами че за да се проявя аз, трябва да те чуя. Ако ти си певец, тогава ще ти кажа. Ако пееш хубаво, напреднал си; ако не пееш, какво да ти кажа. Казвам: В съвременните разбирания, в научните правила, вземете всичките учени хора от един до десет, вие имате само елементарни разбирания за нещата, както са поставени предметите - един камък, един вол, едно дърво - чисто механически. Физическата, или материалната, страна е представена. Но един предмет имате, един скъпоценен камък. Но два камъка не могат да бъдат еднакви по величина. Двама души не са еднакви. Срещате един човек. Аз не съм срещал в своите изследвания двама души да имат еднакви очи по форма, по цвят. Нито челата им, нито веждите им са еднакви, нито очите. Има грамадно различие в хората, по което се различават. Ти искаш едно благо. Ти не може да имаш това благо, докато твоите очи, твоят нос, стомах, дробове, докато всичко не дойде да разбере това благо. Във всяко едно разбиране участва всичкото наше естество, то трябва да вземе дял. Ако твоят стомах е малко разстроен, ти не може да разбереш истината. Ти ще разбереш истината, но ще влезе един нюанс на едно недоволство, не може да я разбереш напълно. Ако имаш някакъв дефект на твоите дробове, пак не може да разбереш истината. Ако има недъг в твоите крака, или в ухото, не може да разбереш истината, също така не може да разбереш и любовта. Казвате: “Той има много добро разбиране.” Само един здрав човек може да има едно добро разбиране. Аз взимам здрав като един завършен човек от неговото минало. То е един капитал. Здравето е капитал, с който функционираш в дадения случай. Не може без капитал, или то е нивата, на която ти ореш. То са условия, при които може да работиш. Така като разбираме здравето, здравето е капитал. Животът, то е пак

капитал. Умът на човека е капитал, с който може да работиш. Сърцето е капитал, с който може да работиш. Умът още не е човекът, сърцето още не е човекът. Богатството, всичките пособия още не са човекът. Човекът е нещо отделно от всички тези блага, които Бог му дава. Вие искате да бъдете щастливи, нали така? Щастието е възможно само при здравия. Щастието е възможно само при живота. Щастието е възможно само при светлия ум. Щастието е възможно само при благородното сърце. То е един резултат. За да бъдеш ти щастлив, то от тебе зависи. Ако искаш да бъдеш щастлив, трябва да знаеш как да говориш. Ако не знаеш как да говориш, не може да бъдеш щастлив. Ако слабият не знае как да говори на силния, може ли да бъде щастлив? Но ако знае слабият как да говори, той ще бъде щастлив. Отиваш при Бога и ти не знаеш как да Му говориш. Ние отиваме при Бога и казваме: “Той ако иска, да ни даде.” То е един характер упорит, своенравен. “Каквото Господ иска” - казва. Ти опитваш Бога да видиш какво ще ти даде, тогава да Го критикуваш. След като ти даде, ще кажеш: “Това ли ми даде? Аз мислех, че Господ другояче ще постъпи, но Господ всичко не направи, Той не постъпи както трябва.” Най-послед дойде един от служителите Божи, удари две-три плесници и ти казва: “Ха, върви си.”

Да излезем на упражнения, после ще разговаряме. (6 часа.)

(След гимнастиките.)

В живота на човечеството настава една нова фаза. За нас не е въпрос какви са хората. Нас не ни интересува едно шише от какво е направено, нас ни интересува колко може да събере това шише. За фабриката, за материала, от който

е направено, това не ни интересува, но здраво ли е шишето и колко може да събере. Какъв е човекът, то е друг въпрос, какво може да научи човек в света, и това не ни интересува. Когато говорим за истинска наука, нас не ни интересува за отношението на въздуха, който влиза в твоите дробове, ти се интересуваш добър ли е или не. Светлината, която иде при тебе, ни интересува добра ли е или не. Храната, която влиза у тебе, тя ни интересува. Тя ни интересува дотолкова, доколкото може да я възприемем.

Сега, като слушате един сказчик, вие казвате: “Колко съм аз невежа.” Не се спирай колко знаеш и колко не знаеш, то не е важно. В дадения случай какво може да научиш, колко знаеш и колко не знаеш, то е безпокойство, не го туряй в ума си. Колко може да научиш, дали си богат или не, не трябва да те безпокои, няма какво да те безпокои какво може да придобиеш в настоящето. Казвам: Сега ще ви говоря за настоящето. Вие може да кажете: “Ние знаем тези работи.” Аз не говоря за неща, които знаете, аз говоря за неща, които не знаете. Вие може да имате известно разбиране за нещата. Нито един от вас няма пълно разбиране за това, което става в природата. Всеки един философ, всеки един човек, туй, което разбрал в един момент, в следния момент туй разбиране се различава. Сутрин светлината е една, на обед светлината се различава, не е същата нито по количество, нито по качество; нито по интензивност е същата.

Да кажем, това е цялата земя. Нас ни се вижда като че

слънцето се подига нагоре. Лъчите, които падат хоризонтално или наклонено, различават се. Някой казва: "Аз видях слънцето." Под какъв ъгъл си го видял, какво количество светлина си възприел, какво количество от тази светлина си преработил? Онова, което не си преработил, ако се пусне в тебе, то ще ти създаде една неприятност. Това, което може да възприемеш в организма си, то те ползува. Аз говоря за онзи велик закон, който функционира в природата. Природата е снизходителна към разумните същества, понеже използват всичко. Онова, което не може да използват, изпращат навън. Неразумните същества искат всичко да заграбят и следствие на това им дават педагогически уроци, както тя знае. Няма да ви обяснявам защо е така. Аз няма да ви обяснявам защо слънцето е така нагоре, защо земята е валчеста, не може ли да бъде плоска. Тази форма е най-подходяща. Защо не е плоска? - Защото не подхожда в дадения случай. Земята може да бъде плоска. Земята нито е валчеста, нито е плоска, никаква не е. Какво значи никаква? Никаква значи, че може да вземе форма, каквато иска. Като кажа, че никаква не е, ти вече нямаш представа каква форма може да вземе. Но в дадения случай как е създадена вселената. Всичките тела са валчести, защото кривата линия е най-подходящата линия на движение. Тя е линията, при която има най-малко съпротивление. Ти като вървиш по правалиния, ще се изкривиш. Казваш: "Не трябва да бъдеш крив." Ще бъдеш крив. Ако те изкривяват хората, радвай се, че са те изкривили. Ако ти създадат препятствия, пак се радвай, защото в туй препятствие ще намериш посоката на твоето движение. Ще видиш нещо ново. Така като се говори, е морализиране. Морализирането са неестествени отношения към хората. Аз имам пари, ти вземеш от мене, казвам: Ти трябва да бъдеш честен, навреме трябва да

плащаш дълговете, защото на мене така допада. Ти трябва да вървиш по Бога, ти трябва да бъдеш религиозен, ти трябва да бъдеш разумен. Но всичко това се основава на това, че ти имаш да ми даваш.

Един турчин взел пари от един ходжа. Турчинът го пита: “Къде да ида?” - “Докато си взема парите, при мене ще бъдеш, да те уча.” Като си взел парите, турчинът го пита пак: “Къде да ида?” - “Вджендема иди.” Съвременният наш морал, съвременните наши понятия за право, за криво са все около нашите интереси. Затова няма един общ морал. Един учен човек създаде една теория, за да се прослави. Той не дири какви са причините в природата, но иска да създаде една теория, да кажат хората: “Той е учен човек.” И от тази теория да изкара парици. Той ще напише едно съчинение не да просвети света. Измислил някакъв газ да мори неприятелите, или измислил някаква машина, но зад всичко това измисляне седи нещо користолюбиво. Природата държи сметка за това.

Запитал един кръчмар: “Какво ще бъде моето наказание в бъдещия свят, като съм продавал вино?” - Всички бъчви, които си продавал, ще бъдат окачени на врата ти. Ти си продал 200-300-400 бъчви и тия бъчви да бъдат окачени на врата ти, какво ще правиш? То е фигура. Учените хора казват: “Всяко последствие има своята причина.” Ти си бил кръчмар, продавал си вино. Ти си причина, а бъчвите последствие, туй последствие ще бъде окачено на врата ти. Туй е сега за изяснение, за едно забавление. Ти казваш: “Възможно ли е това, кръчмарят да носи бъчвите?” Не е възможно. Но една по една ще ги носи. Значи първия ден като иде, ще му турят първата бъчва, втория ден ще му турят втората бъчва, на хилядния ден хилядната бъчва ще носи. После какво ще стане? Ще се повтори наново, пак до хилядната и пак ще се повтори.

След туй се разглобяват бъчвите, носи частите им, обръчите, после пак ще ги сглобят, ще ги напълнят и пълни ще ги носи и ще ги донесе пълни от оня свят в този свят. Но това не е наука, това са заплашвания, за да не грешат хората. Кръчмарят няма да носи никакви бъчви в оня свят. Той в оня свят ще бъде без бъчви. Там ще бъде най-голямото му страдание, че няма бъчви. Ако ти идеш в оня свят и нямаш език, нямаш очи, нямаш уши, нямаш стомах, нямаш дробове, питам, не е ли по-страшно, отколкото да носиш хиляда бъчви на гърба си. Аз бих предпочел да нося милиони бъчви на врата си, отколкото да изгубя очите, ушите си. За да уплашат хората, казват: “Хиляди бъчви ще носиш.”

Но сега да дойдем до философията в живота. Вие искате да живеете, казвате: “Много работа има.” Една къщница иска да сготви. Според новата наука, зада сготвиш, кухнята ти трябва да има два прозореца, кухнята ти да е съградена на хигиенично място, да има слънце от изток и запад, и юг. Огнището, на което трябва да готвиш, като туриш тенджерата, сутринта да влезе първият лъч, и на обед да влезе в тенджерата един лъч. Ако може да падне, туй ядене е вкусно сготвено, ако не влезе, яденето отрова става. Човешкият ум е един трансформатор. Ако твоят ум не може да предаде слънчевата светлина, той не е ум. Ако твоето сърце не е в състояние да предаде слънчевата топлина, не е сърце. Ако твоята воля не може да се ползува от благата, които природата дала, ти нямаш воля. Ако ти се намериш пред едно дърво с плодове и не може да откъснеш от плодовете, казваш: “Имам ли право да късам от плодовете?” - Аз имам право да късам от всички плодове на дърветата. Аз нямам само едно право в света - да взема един плод от устата на един човек, а имам право от всяко дърво да откъсна от плодовете му. Никакъв закон не

съществува в природата. Има закон, който съществува, ако взема плода от устата на човека, понеже той вложил своята енергия. Ти нямаш право да вземеш неговите плодове. Тъй седи въпросът, ако искате да имате един морал. Познанието на доброто и злото седи в това, да не вземеш хапката на човека, да не вземеш ризата, с която е облечен, да не вземеш шапката, която е на главата му, да не вземеш обувката на краката му. Това е познание на добро и зло. А пък животът е онова дърво, от което вие може да се ползвате навсякъде. Следователно вие трябва да се ползвате от знанието. Това знание как ще го придобиете? Да кажем, имаме пръсти. Както виждате, пръстите природата не ги е устроила еднакво. Всичкото ти нещастие е написано на ръката ти. Каквото и да ти се случи днес, е написано на ръката ти. Как трябва да постъпиш, е написано на ръката ти, всеки даден момент е написано. Защото първият пръст показва посоката, в която трябва да се движиш, път, който трябва да намериш в света, за да знаеш как да се движиш и накъде. За да видиш кой път да избереши, това е най-високият планински връх. Няма по-висок от него, за да може да видиш цялата обстановка, да се ориентираш. Какъв е вторият пръст? Това е най-високият планински връх на твоя ум, на твоето сърце и на твоята воля, дето ти може да се качиш и да гледаш този път, и да видиш всичките мъчнотии. Но ако не се качиш на най-високия връх, има много пъти да се качваш. Третият пръст - безименният, е склад, отдето ти може да вземеш за себе си всичките сили, с които ти разполагаш. Те се намират в твоя трети пръст. Ти пари нямаш, скръбен си, нервен си, чувствата ти хилави, умът хилав, започни да милваш третия си пръст. Ако някои хора, които са скръбни, ако могат да милват този си пръст, по-скоро щеше да се уреди работата, без да знаят, отколкото да кършат ръце,

да четат една книга, втора книга, да вземат пари от банката. Хвани третия си пръст, тегли го и кажи: “Кажи ми откъде да взема заровените пари.” Банката е там, изворът, отдето може да вземеш, е третият пръст. Третият пръст на човека е свързан с всички складове на природата. Звънец има. Като хванеш, ония, разумните същества започват да звънят и всички казват: “Вижте там онзи какво иска.” Ти дрънкаш на една станция и те казват: “Кой е там?” Ако ти си в Америка, дрънкаш на звънца на един бакалин, казваш: “Моля три кило захар, пет кило грозде, два хляба.” Не се минава половин час и една каруца иде с един добре облечен в бели дрехи, с ръкавици, носи ги. Ти сега искаш, без да дрънкаш. Ще дрънкаш по всичките правила, но няма да дрънкаш на всичките звънци, както децата напразно дрънкат. Всяко място в природата, което бутнеш, ще ти създаде щастие или нещастие. Всяка стъпка, която можеш да вземеш на земята, или щастие ще имаш, или нещастие. Ако стъпиш право, благословен си. Някой път стъпиш, счупиш си крака. Ако стъпиш правилно, ще намериш някой изгубен часовник, някой изгубен пръстен ще намериш, ще намериш някой портфейл със сто хиляди или двеста хиляди лева. Сега вас ви се вижда странно.

Ние, съвременните хора, сме отегчени от един безразборен живот. Ти седиш и мислиш след 20 години какво ще стане с тебе. Какво ще стане с тебе? Ти си офицер, след 20 години ще има война, гледам, както ти си построен, ти си човек невнимателен, виждам този офицер ще иде на войната, ще го ударят и ще му откъснат левия крак и лявата ръка. После виждам два гергьовски кръста на гърдите. Казва: “След 20 години какво ще бъде?” - След 20 години левият крак ще бъде откъснат и лявата ръка ще бъде откъсната. След 20 години казва: “Каквото каза, ми се случи.” Аз не ги създадох, аз предвидих нещата, които

ще станат. Пътят, по който хората вървят с неразумните същества, този ред и порядък не е естествен с природния ред и порядък. Природата не ти е определила да идеш да се биеш. Казваш: “Аз съм длъжен да ида да се бия за отечеството.” Ти нямаш право да се биеш, когато природата не те пуца. Ти от Господа имаш ли право да се биеш? - “Но за отечеството ще ида да се бия.” Ще убиеш един човек, който Бог е създал, ще идеш да завладееш една земя, която Бог е създал. Един човек не е достоен, но и един народ не е достоен да завладее земята, но цялото човечество. Тя е на природата. Всяко живо същество, което съществува, има право. Трябва да намери своето право. Другите работи, сега с тях няма да се занимавам. Някой казва: “Това е йерархия.” Чудни са хората. Сега хората живеят в йерархия. Че де е правото? Хиляди хора киснат по затворите. Хиляди жени са изгубили своите умове от един безпорядъчен живот на сегашния строй. Хиляди деца са станали хилави по единствената причина на човешкото безумие. Търсят причината, че била наследствена, че дядо му, че баба му, че природата така го създала. Това са философски обяснения. Хората не вървят по онзи разумен път, за който те са създадени.

Сега да оставим това. Вие сте от разумните, вие знаете, 5×5 колко прави? - 25. Какво означава 25? 2 плюс 5 е равно на 7. Две злини, събрани на едно място, дават едно добро. То е 25. Две добрини, събрани на едно място, и други две злини, събрани на едно място, дават едно добро. $5 \times 5 = +25$, $5 \times 5 = -25^*$. На едното място имате плюс, на другото - минус. Следователно числа, които са положителни, свършват с резултат негативен. И числа, които са негативни, свършват с положителен резултат. Богатият, който започва с богатство, не може да бъде богат. Такъв закон не съществува. Онзи земеделец, който нищо не извадил от

* така е в ръкописа

хамбара си и не посял на нивата, не може да вземе нещо. Следователно, ако ти не осиромашееш, не може после да забогатееш. Сиromашията е една възможност. Ако си богат, трябва да осиромашееш, ако си сиromах, трябва да забогатееш. Две положения трябва да разбираш. Трябва да знаете: днешния ден го започвате с плюс или с минус. Това е едно благо, че не го знаете. Числото пет, трябва да знаеш, че то е в лявата страна, то е негативно. Лявата ръка е негативна - ръката, която е негативна, лявото полушарие е положително, дясното е отрицателно. Ако в тебе една дадена мисъл се прояви в твоето ляво полушарие, което е положително, ако ти речеш с лявата ръка да работиш, ти ще изгубиш. Право ли е или не, не знаете сега. Лявото полушарие е в хармония с дясната ръка, а дясното полушарие е в хармония с лявата ръка. Прекръстосване има. Следователно трябва да се съберат хора, на които полушарията са в хармония. При това този закон седи в това да знаеш кой пръст е положителен и кой отрицателен. Имате четири пръста, двата в дадения случай ще бъдат негативни и двата ще бъдат положителни. Палецът е регулатор, трансформатор. Той трансформира тези енергии.

Да допуснем, че вие завържете приятелство с някой човек. Вие искате да знаете дали този човек ще устои или не. Ще зависи най-първо от вашето ляво полушарие, ще зависи и от вашето дясно полушарие, ще зависи от вашата дясна ръка и ще зависи от вашата лява ръка, ще зависи от вашия десен крак и от вашия ляв крак. Краката, това са резултати. Кракът в мене е един резултат. Краката са свързани с онзи склад от добродетели. Човек, който устойчиво ходи, стъпва внимателно, съзнателно, този човек е добър. Един човек, на когото ръката е енергична, каквото хване, го направи, този човек е справедлив. Каквото хване, ще то направи. Човек, който добре вижда,

той обича истината. Човек, който добре слуша, той е мъдър. Човек, на когото обонянието е правилно, той е умен. Човек, на когото езикът е хубав, мек, той е любещ. Едно животно като види друго животно, го близне, казва: "Виж каква ми е любовта." Турците имат една поговорка: "Хората като се познават, животните като ближат." Някои хора се облизват. Някой човек, като види друг, облизва се. Защо се облизват хората? Трябва ли да се облизва човек? Само бедният се облизва, богатият никога не се облизва. По някой път човек подава езика си, намазва устната си, това не е облизване. Езикът предава енергия. Горната част на устата е положителна - активна. Долната - пасивна. Следователно всички хора, на които долната бърна е издадена, казват: "Дай." Те мислят какво Бог може да направи за тях. Онези, на които горната бърна е развита, те казват: "Какво ние може да направим." Следователно един човек, който казва: "Какво може да направят за мене" - долната бърна е развита. Той се е научил да взима. Другият казва: "Какво мога аз да направя."

Сега туй не го вземайте върху себе си. Туй са качества върху цялата природа. В растенията има един съзнателен живот, във всичките животни и в хората има съзнателен живот. Туй съзнание в най-напредналите същества е още по-развито. Не мислете, че ревността сега се заражда у вас. Тази ревност разяждаше сърцата на най-възвишените същества, които живееха в тази култура на земята. Нашата земя някой път се преобразява. Тя е претърпявала много промени. Нашата земя най-първо е била грамадна. Едно време, когато ангелите са живели на земята, тя е била сто пъти по-голяма, отколкото сега. След като се биха ангелите, те я разрушиха. Тя се смали. След като ние се бием, ще стане още по-малка. Това са научни теории, които се нуждаят от доказателства. Нямам време. Аз имам на

разположение един час, не искам много да ви държа, защото ще заспите. Аз съм много положителен. Какво мисля, че спите? Ако ви впрегна с мене да вървите сто километра, ще ви капнат краката. Преди 15-20 години с мене пътува една модна госпожица и като пътува с мене, казва: “Господине, скъсаха ми се краката, не мога вече.” Не може да се мръдне нито една педя. Казвам: Права сте, трябва да си починете. Не казвам: Как тъй само толкоз може да ходиш. Не се е научила да ходи дълъг път. Тя казва: “Никога в живота си не съм ходила четири часа без спирка, ще умра.” Права е сега.

Казвам: Трябва едно разбиране. В съвременната наука трябва да вървим по един отличен път. Всичките учени хора не седят на едно ниво, някои криво ме разбират. Но съвременната наука трябва да има приложение. Математиката е наука, която има приложение в живота. Във всяка една твоя мисъл стават ред процеси, математически изчисления. Ти за да извършиш какъв да е процес, има математически клетки, те докато не свършат своите математически изчисления, не може да пристъпиш нито на йота. След като извършат изчисленията, тогава казват: “Господарю, ще се мръднеш.” И ти ще се мръднеш, колкото те ти кажат. Ако ти не пристъпиш според техните изчисления, ще те сполетинещастие. После искаш в човека морал. Има клетки, които седят хиляди пъти по-високо в морално отношение. Знаят си работата, знаят как да постъпиш, ако ги питаш, ако ги слушаш. Господ създал човека тъй хубаво, че Той му поставил настойници, толкова хубави настойници, че той ако ги слуша, човек и половина ще стане. Истинска наука е туй. Казваше ми един българин: “В боя при Солун падат гранати, куршуми, не зная какво да правя, казвам: Отидох, Господи! Нешо ми казва: “Не се мърдай, стой! Тихо стой! Никъде няма да се

мърдаш! До пет минути няма да се мърдаш.” След пет минути казва: “Ходи сега, бягай!” Слава Богу, нищо не ме засегна!” - казва ми. Друг ми разправяше следното: “Аз съм офицер, имам да охранявам един полк с войниците си. Един глас ми казва: “Ще вземеш еди-коя си позиция и няма да се мърдаш целия ден. Ако се мръднеш, ти и хората ти ще пострадат.” Целия ден седим на това място, обстрелват ни. Никой не пострада през деня. На другия ден аз искам да идем на друго място да се скрием, но войниците казват: “Ние вчера тук бяхме в безопасност.” Аз не останах при тях на старото място, отидох на ново място. Там падна една граната и изби всичките до един. Аз останах само жив.”

Сега ще кажете, че това е заблуждение. Ами не е ли заблуждения ти да вървиш по това, което не знаеш. Сега, за пример ние сме толкова лековерни, мислим, че съвременният живот може да се измени. - “Че как ще се измени?” - Може да се измени. “Че как ще се измени?” Съвременният строй е изменен. Съществува един строй в света, който трябва да възприемем. Ние създаваме само идеята в камарата, че трябва да подобрим света. Туй никога няма да стане. От две хиляди години християните, които са разбрали криво - какво са внесли, тъй както го разбират? Тъй както Христос учи, веднага ако го приложим, ще имаме резултати.

Сега, разбира се, аз не искам да се занимавам с един човек, на когото кракът се е счупил. Защото според моите изчисления виждам на някой кракът се е счупил от желанието на хората да се счупи. Каквото хората желаят, това става. Някой път хората искат да се бият, започнат вестниците да пишат за войни, битки и най-после туй, което мислят, стане. Казват: “Да се примирим.” И пак се примиряват и пак живеят братски. И тъй става. Туй, което общо вярно, и в тебе е вярно. Докато ти в себе си не кажеш:

“Ще стана умен, ще стана умен”, и ставаш умен. - “Дотегна ми сиромашията, - и казваш - богатство, богатство.” След като забогатееш, ще кажеш: “Сиромашия, сиромашия.” Ако в света нямаше сиромаси хора, богатството нямаше смисъл. Красотата на богатството е сиромашията. Ако в света нямаше сиромаси хора, богатството щеше да бъде най-голямото нещастие. А красотата на здравето, това е болестта. Че ти като се разболееш, че какво е едно болезнено състояние? Че онзи, здравият човек, който убива хората, здрав ли е? Онзи, болният се моли, колко е кротък, той обещава всичко. Вие го облажавате, че се е разболял, отворил сърцето си. Онзи казва: “Аз работих, трябва да ям и пия, да живея.” Всички трябва да измрат, той да живее. Болният казва: “Господ здраве да дава на хората.” Не е лесно да си болен. Че кое е по-хубаво: да си болен и да желаш доброто на света или да си здрав и да казваш: “Да измрат всичките, да ги избием.” Хубаво, тогава само ти ще останеш в света. Няма никаква философия в това. Ако ти в себе си убиеш всичко онова, което е възвишено и благородно, ако ти в себе си убиеш всяка хубава мисъл, която съгражда, ако ти в себе си убиеш всяко чувство, което съгражда, ако ти в себе си убиеш всяка постъпка, която съгражда, ти си убиец на себе си - остава в тебе една хилава мисъл. Ако станеш някое величие в света, питам: Какво ще спечелиш?

Следователно ще приложиш закона: никакво убийство на никаква мисъл, никакво убийство на никакво чувство и желание, никакво убийство на постъпките. Мислите, чувствата, желанията и постъпките да живеят. Никакъв затвор на никаква твоя мисъл, никакъв затвор на никакво твое чувство, никакъв затвор на каквато и да е твоя постъпка. Аз разбирам право. Има постъпки, които не са наши. Да убиеш един човек, това не е постъпка, това е

престъпление. Под думата “постъпка” аз разбирам Божественото, под думата “мисъл” разбирам Божественото, под думата “чувство” разбирам Божественото, под “постъпка” разбирам Божественото. Престъпка, или хилава мисъл, хилаво чувство разбирам човешките неща от неразбирането, понеже ние искаме да бъдем щастливи. Ако ти убиеш един човек, ето какво ще стане. Ако ти убиеш един твой близен, той ще стане един червей, ще влезе в твоя стомах чрез храната, ще вземе да те гложди, ще се размножава и оттам насетне в нервната система, в мислите, в желанията; и няма да видиш бял ден оттам насетне. Сега това няма приложение, понеже ние не разбираме закона, онзи закон, който направлява живота. Има неща, които още сега може да ги приложите и да опитате, че около вас има разумни същества и че вие живеете в един разумен свят. В дадения случай ако вие може да измените вашите чувства, ако може да измените вашите мисли и постъпки, този свят ще се отвори и вие ще видите хиляди лица, които ще се подадат, всички засмени. Вие ще кажете: “Обширен е този свят.” И веднага всичката ви сиромашия, всичките ви болести ще изчезнат, всичките ви страдания ще изчезнат. Светът е пълен с толкова приятели. Сега вие сте като затворници, виждате само стражари, които ви пазят на вратата, и хиляди ваши приятели, които мислят заради вас. Казвате: “Те не съществуват.” Когато вие се обърнете към тази любов, когато вие се обърнете към тази мъдрост, когато се обърнете към тази истина в този свят, стражарите ще отворят затвора и този затвор ще престане за вас. Всички затвори трябва да се съберат вътре във вас.

Сега за пример често срещам хора със стари възгледи. Срещна свещеник, погледне ме, той мисли, че аз развалям реда и порядъка. Вървя един ден, срещам един свещеник,

гледа ме криво. Казвам на другите: Кажете му, че има друг свят. Като ме гледа, препъна се, удари се. Казвам: Отче, може да те вземат преждевременно, няма да оправиш света. Ти и аз сме криви в едно, че не сме носители на онова, Божественото, което е в нас, и служим на онова заблуждение от хиляди години. Хората в света страдат, страдате и вие, страдаме и ние. - "Да ни прости Господ." - Ще ни прости, когато изменим нашите мисли, когато изменим нашите чувства и постъпки справедливо. Не мислите, вие имате една мисъл, която може да ви коства живота в света. Сега се насажда новото учение. Новото учение е учение на Бога, че хората трябва да живеят в една разумна любов и всеки човек има право да живее на земята. Новото учение е учение, че всеки човек има право да се учи на земята, новото учение е учение, че всеки човек има право да бъде свободен на земята. То е Божието учение. Има право, понеже от Бога са излезли и при Бога ще се върнат, имат право да бъдат свободни. Никой не трябва да поставя препятствие на Божествения ред. Аз съм за Божествения ред, на човешкото може да се поставят препятствия. Дойдем ли до Божественото, всеки трябва да почита и уважава Божественото, да му каже: "Пожелавам ти да постигнеш свободата, пожелавам ти да постигнеш любовта, пожелавам ти да постигнеш добрите твои мисли, пожелавам ти да постигнеш добрите твои желания, пожелавам ти да постигнеш добрите твои постъпки."

Та казвам сега: Бъдещата наука е това, като станеш, изхвърли из главата си всичко онова, което те безпокои. Изхвърли из ума си, че светът е лош. То е внушение, то е една сянка, то не е реалност. Ти мисли, че светът е добър. Ти мисли, че в света има само добри хора. Само добрите хора живеят, лошите хора, това са сянка, те нямат условия за живот. Питам: Кое е по-добро - една бомба, която може

да се пръсне и да унищожи хиляди души хора, или едно житено зърно, което може да израсте и да храни тия хора? Житеното зърно в моите очи е по-реално. Онази бомба нищо не струва, ще убие хиляди души - какво ще постигне? Бомбата е изобретение на човека. Бог е създал житеното зърно. По какво се различават човешките дела? - Разрушават. - По какво се различават Божиите дела? - Създават. Казвате: “Де е Господ?” Като влезе в теб Божественото, ти растеш. Като влезе в тебе Божественото, ти си радостен. Като влезе в тебе Божественото, ти мислиш, ти всичко може да направиш. Какво е човешкото? Като влезе човешкото, ти си болен. Като влезе човешкото, ти си сиромаш; като влезе човешкото, ти си хилав, шантав. Човешкото може да те направи шантав. А Божественото? Всичко онова, което дава живота, е Божествено. Всичко онова, което отнема живота, е човешко. Всичко онова, което въздига хората, дава растеж, радост, веселие, то е Божественото. Всичко онова, което отнема радостта, то е човешко. Така трябва да мислите всички.

Има ли Господ? - Щом има радост, има Господ; щом няма радост, няма Господ. Аз не търся Господа във Неговите качества. Може ли слънцето да грее и да внесе радост, да не освети и да не внесе своята топлина и светлина. Слънцето и неговата топлина и светлина заедно вървят. Че как ще проповядвате Господа без любов, без знание, че как ще Го представите, че Той съди света, ще тури хората в ада. Ние създадохме този ад. Господ ще ги тури в това, което ние сме създали, ще идат в ада. Бог създаде небето, Бог създаде рая, създаде хубавите красиви неща. Ада го създадоха хората. Хората създадоха ада и кой каквото е създал, там ще иде. Сега нас искат да ни убедят колко време щели сме да страдаме. Аз оставям и този въпрос, но да дойдем до онова: как може да бъдете здрави,

да бъдетè умни, да бъдете добри, каквото поискате, да ви бъде. Колко души има между вас бедни? Аз искам да зная, понеже аз може да ви помогна. Кой са причините за вашата беднотия. Защо всички изведнъж бедни не станете? Ние не разрешаваме въпроса в света, но ние искаме да внесем една нова светлина, ние вярваме, че всеки човек е в състояние да разбере светлината. Щом аз се явя с едно фенерче, аз няма да ви уча вие да ходите, но аз ще вървя напред, вие ще ходите, ходите сами, вие си знаете пътя. Сега да ви взема и да ви вода за ръка, трябва да предположа, че вие сте слепи. Тогава безпредметна е тази светлина заради вас. Ако вие имате очи, аз мога, без да ходя, само да осветя пътя ви и вие сами да вървите. Аз представям едно знание. Тази светлина, тя е необходима в този път, да намерите пътя си и да отидете до мястото предназначено.

Вие сте дошли на земята, вие искате най-първо да имате едно положение, право имате да искате да бъдете здрави, да искате да растете, да искате да имате условия. Дръжте в ума си мисълта, че никой не е в състояние в света да отнеме от онова, което Бог ти е дал. Докато така мислиш, никой не е в състояние да ти го отнеме; когато се поколебаеш, неприятелите ще почнат да влизат. Затова именно човек не трябва да се колебае в крайните резултати на доброто. Някой път вие се уплашите от някоя голяма буря. Аз съм минавал през места, дето хората са били завличани. Преди години дойде една буря, 20 души ги издави, ние преминахме през реката, задигна линията, мостове, станции, шофьорът така гледаше, казва: “Няма нищо, излязохме.” А тия хора казват: “Много праведни трябва да са.” Аз вярвам, че онзи свят е разумен и нищо не е в състояние да отнеме моя живот, когато невидимият свят е с мене, но когато невидимият свят не е с мене. Но има друго нещо разумно в света, което действа. Вие сте дош-

ли на земята да проверите не вашата разумност, но разумността на другите, които ви ръководят. Вие сте дошли на земята, че този свят, в който живеете, не е такъв анархически, както мислите, той е в пълен ред и порядък. Понеже хората не може да си го разберат, представят си го такъв, какъвто не е. Че не е тъй, защото ние създадохме туй противоречие. За пример вземете сегашната криза; как мислите, тази криза кой я създаде. Тя е изкуствена в целия свят, произведена от самите хора, за да могат по изкуствен начин едни да изиграят другите. Казваше ми един приятел от Америка: “Фалирали сто банки в един ден.” Къде са капиталите на тези банки? Парите минали от едни хора в други или храната минала от едни хора в други. Туй всичко е дадено от разумния свят за всички същества, които живеят, не само за хората, но и за животните, и за растенията. Човек е взел привилегията да постъпва така, както не трябва, затова се държи отговорен. И всички тия нещастия, които ни сполетяват сега, се дължат на онова противодействие. Римската империя, която владаше света, де е сега? Един ден ще изчезнат всички, ще остане само един разумен порядък в света, докато хората дойдат до същественото, че по човешки не трябва да се живее. Тогава аз имам едно правило: дай власт на човека, за да го познаеш какъв е. Тогава каква е целта на онези, които имат власт. Онези, които имат власт, да дадат свобода на своите братя. Тогава казвам: За да познаеш любовта на хората, трябва да им дадеш живот. Ако не можеш да дадеш живот на хората, ти не ги обичаш. Любовта подразбира - живот трябва да дадеш. Когато онзи, който умира, го обичаш, той ще оживее. Виждаш един човек, който се е обезсърчил, като го обичаш, трябва да му дадеш живот. Следователно любовта без даването на живот не е любов. Това е едно залъгване, една лъжа. Тогава някой казва: “Обичаш ли ме?” Аз вярвам само в една любов, която може да даде

живот. Всяка любов, която не дава живот, това е залъгалка. Всяка сила, която не може да даде свобода на човека, това е насилие. Така трябва да се разбира. Някой казва: “Мене да ми дадат власт, какво ще направим! Ще ги избегнем всичките.” - Но, приятелю, казвам ти, като ти дадат власт, ти освобождавай всичките хора, тогава ти си един силен човек. Онзи, който не може да освобождава хората, той е безсилен човек. Да се не заблуждаваме. Може хората да правят много опити, ще видят. Ние в света нямаме една система идеална. Ако вземем сега английската държава, ако вземем вътрешно, е най-уредена - относително е уредена, нито една държава не е така както трябва. В Англия като идеш, там си свободен, религията е свободна, но политиката не е свободна, ти в политиката не може да се месиш. Българите всички са политикани. В Америка като идеш - нашите стражари са нищо пред американските, те са по шест стъпки високи, близо два метра. Всеки, който не слуша, може да го дигне с ръката си. Щом ти каже: “В участъка”, и ти направиш възражение, веднага в носа те удари и те простре на земята. Който е дошъл в Америка, трябва да се подчинява на законите. Туй няма нищо общо със Славейковата поговорка: “Покорна главица остра сабя не сече.” Но това не е правото, не е идеално. В американците има съзнание, в англичаните има съзнание и българите имат съзнание. Всеки народ си има свои добри страни, но всеки народ си има и свои лоши страни. Лошите страни, наследствените трябва да ги разгледаме. Всеки човек си има свои добри страни, всеки човек си има свои лоши страни. Че доброто живее във всинца ни, трябва да се сплотим, да стане общо за всички.

Казвам сега: Бъдещата свобода на хората трябва да се обоснове върху любовта, която дава живот, върху знанието, което носи светлина и показва пътя, в истината,

която дава свобода и възможност за всеки човек нормално да се развива. То е моето разбиране. В природата има закон за размножаването. Никога не трябва да се роди един човек без позволение. Много хора са родени в света без позволение и затова страда светът. Той трябва да дойде на определено време и определени условия. Много хора има в света, които не може да живеят. Мнозина са дошли за едно и също нещо, че има състезание. За една служба се появяват 15 хиляди души кандидати. Ако се явят 15 хиляди души кандидати за една служба, какво щастие може да има? Ако се явят 15 хиляди кандидати за една мома, кой ще бъде щастлив? Един ще бъде щастлив, но 14 999 ще бъдат нещастни. Питам: Какво щастие може да има? За една служба има право да се яви само един кандидат. В природата законът е такъв. Щом се явят 15 хиляди кандидати, това е неестествено положение. Туй неестествено положение го създаваме ние.

Та сега новите възгледи. Казва някой така: “Бог дава, но в кошара не вкарва.” Аз не зная какво е искал да каже онзи, който е измислил това? Аз казвам: Бог дава и иска онова, което дава, разумно да се приложи в живота. Бог дава сила на хората, но не иска тази сила да се употреби за насилие. Бог дава живот в света, но не иска да се употреби за насилие. Той иска любовта да дава живот. Това е желанието на Бога! Някой мисли къде е Господ? В страданията, които претърпяваме. Сега ние сме в тези страдания, там е Господ сега, Той ни пита: “Какво правиш?” - “Страдам, Господи.” - “Защо? Защо не вървиш по правия път?” - Аз може да страдам от своите погрешки, аз може да страдам от погрешките на другите, колективно ние сме отговорни и индивидуално ние сме отговорни. Общо сме отговорни за цялото човечество, пък и цялото човечество е отговорно. Ако страдаме за греховете на

другите хора, може да помогнем, мога да помогна на другите. Ако страдам само за себе си, мога да помогна само на себе си.

Сега, когато говоря върху този въпрос, не искам да ви ангажирам, не искам да оправям света, не искам да ви изменям строя. Целият строй никога не може да го измени, може да станат промени в света. Туй, което ние делим, ние земята завладяваме и мязаме на онзи гръцки поп, който купил една нива и казва на нивата: “Да знаеш, че пръв път поп те владее.” Нивата погледнала и казала: “Дядо попе, като тебе 99 господари съм имала, но другите безброй са.” Туй, което може да изгубиш, сега аз не искам вие да губите. Аз не искам вие да нямате един прав път. Онова, което човек придобие, трябва да бъде господар на него, да не е нищо в състояние в света да го лиши от правото, което той има.

Та казвам сега: Ние трябва да изучаваме земята - защо земята е валчеста, защо земята се върти. И ние трябва да се въртим. Не другите да те въртят, ти сам да се въртиш. Аз съжалявам, че другите може да ме въртят. Сам ще се въртиш. Ще се въртиш, за да може твоето слънце да изгрява и то равномерно да определя. Да бъдеш господар на своята съдба! Ти другите хора може да ги имаш като едно условие, като подбудителна причина ти сам да мислиш. Някои хора мислят, че са много самостоятелни. Аз съм срещал момци, които мислят, че са много самостоятелни. Най-първо обича една мома, ходи с нея, мисли, че е много самостоятелен. Намери друга по-красива, влюби се в нея, напусне първата. Втората му заповядва: “Ще напуснеш първата.” И той я напусне. Де е човекът? Ако богатството може да измени твоя ум, да те направи ненаситен, ти си роб на богатството. Ако сиромашията може да измени твоя характер, да те направи

лицемер, да пълзиш по земята, ти си под чуждо влияние. Ти и при сиромашията, и при богатството трябва да бъдеш човек, да се разговаряш приятелски със сиромашията, да се разговаряш приятелски и с богатството, да се разговаряш приятелски със знанието, да се разговаряш приятелски с невежеството, да се разговаряш приятелски с доброто и злото. Като ги срещнеш, ще поздравиш злото, ще кажеш: “Много ми хареса, отде пръкна?” Това е разбиране на живота. Това е злото. Ние имаме едно понятие за злото, то не е наше. Трябва да се освободим от тази идея. Злото в света съществува - за един е добро, за друг не е. Доброто за един е зло, за другите не е. Относително е. Добро е за тебе - изяждаш кокошката, това за кокошката е зло. Казваш: “Господ така е решил.” Това е твое разбиране. За едного Господ дал крушата, за друг - кокошката. Сега ние ще оставим света от наше гледище. Има друго едно разрешение, то е следното: сегашното положение на света прилича на това, ние разработваме една градина, всички трябва да носим вода от 4 - 5 километра с кофи и да поливаме всичкия зарзават.

Казваме: “Измъчихме се, туй нещо живота ни отне.” Това е сегашното положение, какво ще бъде бъдещето? - Водата ще я пренесем в градината и тя сама ще полива. Това е разумният живот. Водата, която сама полива градината, това е разумният човек, пък този, който полива с кофи, носи водата, той от онези хора, които не са разбрали живота. Сега всички с кофи носите. Всеки взел малко масълце, върви, носи го. Всеки взел парче месо и го носи на жена си, на децата си. Казвам: Няма да прокопсате вие. Масло в шишета не трябва да се носи, месото на парчета не трябва да се носи. Няма да режеш нито едно животно. Има и друг начин на хранене. Туй животно, което ти искаш да изядеш, то от тревата намерило и извадило месцето. Има начини в

природата. Иди при растенията и кажи: “Вие на еди-кой господин вол сте дали, моля ви да ми дадете от същото.” Има много по-хубава храна от месото. Казвате, че е чиста храна месото. Никак не е чиста. Всичките нечистотии са в него. Всичките клетки, които го образуват, имат своята нечистота, техните лайнушки седят вътре. Казвате: “Чиста храна е месото.” Не е никаква чиста храна, най-нечистата храна е. Хората не могат да живеят един порядъчен живот. Съвременните хора мязат на котката. Котката като хване мишката, с козината я изяда. Като питам котката, защото прави, тя казва: “Да не остане следа от моето престъпление, да няма за какво да ме съдят.” Аз зная сега каква идея имаш, тя е идея на хиляди хора (обърна се към един брат). Тази идея ще я оставиш, понеже тя ще се разреши след хиляди години. В друго събрание бих те изслушал цял час и два часа. Сега ти ще послушаш, забележи си всичките противоречия, които има. Аз не разрешавам противоречията. Той, каквото чувства, е право, но каквото мисли, не е право. Понеже чувството ти е твое, а мисълта не е твоя. Сега ще имаш търпение да слушаш. Аз лично не се отнасям; като казвам този брат, разбирам, всички може да мислят. Той трябва да има търпение да ме слуша сега.

Казвам: Туй, което може да научите, е следното: най-първо всички трябва да бъдете богати, после трябва да станете сиромаси. Най-първо всички трябва да бъдете здрави, после трябва да станете болни. Най-първо трябва да станете умни, после трябва да станете глупави. Тогава ще кажете - едно противоречие. Най-първо хамбарът ще бъде пълен, после ще го посееш на нивата, стане празен. Идната година ще бъде повече. Знанието като дадеш на другите хора, всички ще те слушат. Един професор след като говори на студентите четири години, след четири

години казват: “Тази лекция съм слушал, друго нещо ново ни кажете.” След четири години не иска студентът да слуша професора по същата лекция. Казват: “Ние сме слушали това.” Та казвам: Ти трябва да осиромашееш, значи професорът после ще слуша студентите какво са разбрали. Той ще слуша един отзвук на неговата лекция, ще намери погрешките си. Втората година той ще измени лекциите си. Представете си сега, че вие казвате: “Пари, пари.” Представете си двама млади момци - единият, който иска богатство, другият не иска богатство, казва: “Мене ми трябва красива мома”, другият казва: “Милиони, милиони.” На единия давам 25 милиона, на другия - красивата мома. Кой ще спечели в случая? Но няма друга мома, нито други пари. Този носи парите, носи, на какво ще мяза? Той каже: “Аз ще подкупя момата.” Момата е толкоз умна, че само един момък, който може да ѝ даде сърцето си, тя го оценява. Аз съм привел този пример за онзи, който избрал въшката, и онзи, който избрал житното зърно. За предпочитане е вие да имате пред себе си една душа, тази душа седи много по-високо от 25 милиона - ако разбирате закона. Сега вие, които ме слушате, казвате: “Хубаво е туй, но сегашния ред на нещата какво трябва да го правим?” Ето какво трябва да направят сегашните хора: в една американска църква един богаташ искал да разсипе църквата, да разстрои цялата църква, искал да стане неговата воля. Той каквото мисли, туй да стане. Най-после събират всичките братя в църквата и казват, не може да го търпят; да го бият, не искат. Най-после казват: “Господи, ако е за славата, да бъде с нас, ако не - задигни го, да си върви.” Не се минава един месец и той се разболява на умирање. Вика тия братя да се помолят. - “Как да се помолим за тебе, ти ни тормозиш, да си вървиш. Ако обещаеш да дадеш всичкото си богатство и да живееш в

любов, ще се молим да ти даде Господ живот, но ако не, да си вървиш.” - “Моля, братя, аз ще живея като вас, няма да ви измъчвам.” Това трябва да направи всеки от вас. Казвам тъй: Господи, аз няма да взема парите на другите хора и да ги туря в джоба си. Няма да се кача на власт, да говоря за свобода, а да затворят другите хора, пък аз да говоря за свобода. Аз бих желал съвременните министри да идат в затвора, да видят своите братя, да поседят между тях, да се позамислят. Аз бих желал сегашните владици, свещеници да се запитат защо са тези хора затворени. Хората не изпълняват волята Божия, не изпълняват законите на държавата, нито пет пари не дават, че някой нарушил законите на държавата.

Най-първо, трябва да се изпълни волята Божия. Сегашните народи са християнски народи. Сега не искам да ви дам морал. Ние знаем, че иде нещо страшно в света, което светът никога не е виждал. Когато светът го види, и на малките деца ще побелеят главите. Ако не искате да вярвате, прочетете Посланието на апостол Петър, че всичко това ще изгори, туй, което хората не искат, то ще дойде, за да се очисти земята. Земята трябва да се очисти с огън, за да се очисти от всички свои престъпления. Сега има милиони хора, които въздишат, въздишат, никой няма, който да им помогне. Казват, целият християнски свят, всички религиозни хора по света трябва да издигнат гласа си към Бога и да кажат: “Не изпълнихме, Господи, Твоята воля, отсега нататък аз решавам да изпълнявам Твоята воля във всичката нейна простота и пълнота.” Ние не искаме да заговаряме против някого. Туй, което вършиш, трябва да бъде волята Божия. Защото аз считам, доброто трябва да бъде добро за всички; правото трябва да бъде право за всички, съобразно със степента на тяхното развитие. Благата за всички трябва да бъдат еднакви.

Всички разумни хора трябва да имат еднакъв живот. Утре всички тия хора, които сега съществуват, те ще изчезнат от лицето на земята. Колко поколения са изчезнали и туй поколение ще изчезне, и техните кратуни ще се търкалят.

Казвам: Бъдещето поколение като дойде, не да върши престъпления. Бъдещето поколение трябва да носи живот в себе си, да носи свобода в себе си, разбиране, един нов строй, да има един отзвук на страданията. Всички ако пожелаем, може да постигнем. У всички трябва да има един отзвук на нашите сърца на ония страдания на душите, които страдат.

Та казвам: Ние се събираме не за себе си. Всеки човек в света, той е дошъл с едно велико предназначение. Един пръст има едно велико предназначение в крака. Той сам по себе си е слаб. Когато всичките пръсти се съединят, заедно представят една мощна сила. Единството какво означава? Не нещо откъснато, но всички заедно. Всеки един пръст е на своето си място. Човек, когато е в общия Божествен организъм, той е на мястото си. Когато дойде денят, да сте готови, не тогава да се готвите. Когато си свободен, свободен ще си; когато трябва да държиш, дръж; когато трябва да пуснеш, пусни.

Казвам, сега във вашата мисъл вие може да кажете тъй: “Всичко туй е добро, но ние сме слаби хора.” Няма по-слабо от водата в света, но и по-силно от водата няма. По-слабо от светлината няма, но и по-силно от светлината няма. По-слабо от вятъра, от въздуха няма, но и по-силно няма. Светлината е слаба, водата е слаба, вятърът е слаб, но когато дойде онзи вятър, има една силна страна. Водата, когато дойде в своята стихия, и тя е силна. Светлината, и тя е силна. Та казвам сега: Аз искам да бъдете слаби като светлината, слаби като водата, слаби като въздуха, но същевременно ви казвам, трябва да бъдете

силни като светлината, силни като водата, като въздуха, то е една максима, която трябва да носите в ума си. Слаби като водата, но не едно малко шише. Каквото и да ти се каже, да го изпълниш, не като влезеш в стихията. Като слизаш от онзи планински връх, ти ще дигаш шум и като слезеш долу, силен ще бъдеш, понеже в своята сила ти ще внесеш известна енергия, която е необходима за сегашното развитие. Трябва да донесете нещо. Вие седите и гледате младата мома, която седи пред огледалото, оглежда се и казва: “Пари нямам да се оженя, не съм красива да се оженя, тялото ми не е хубаво.” Тази мома не съзнава, че има един ум - едно богатство, има едно сърце - друго богатство. Момъкът, и той казва, че е сиромас. Оставете тези дядовски, отживели идеи. Вие всички сте богати. Не лъжете нито себе си, нито другите. Дотогава, докато имаш един ум, ти си богат - уповай на своя ум. Докато имаш туй сърце да пулсира, туй, което ти чувствуваш, ти си богат. Докато туй, което желаш, можеш да го направиш, ти си богат. Не се отказвай от правото, което Бог ти е дал. Сега някои от вас може да дойдат, да ви кажат: “Много хубаво проповядва, но нищо още не доказва.” Всичките мои беседи мога да ви ги кажа само в три думи, ако разбирате. Може да запалия фенерче и да ви посоча пътя, посоката да вървите. Мога да ви посоча най-високия връх и да кажа: Идете, вижте. Мога да ви посоча и най-голямата долина да слезете там и да видите. В човека има нещо хубаво.

Ще ви приведа един пример. Не е хубаво..., като се разказва, някои мислят, че е за похвала. Аз зная какво се крие в човека, познавам го. Преди повече от 25 години от Варна пътувам за Бургас с един мой приятел. Идва той и ме застава, по право, казва: “Искам да те заведа в Бургас, ще дойдеш с мене.” Той с колело, аз без колело. Вземам си

една чанта, която и сега имам. Казва: “Аз ще нося чантата.” Казвам: Но бързонама да вървиш. Казва: “Ще те науча да яздиш на колело.” Казвам: Не искам. Преди да дойдем до Бургас, този ден валя дъжд, че той трябваше да носи колелото на рамото. От Варна, додето отиваме, стигаме Камчията. Казвам: Много добре вървим. Стигаме Камчията, но тя тъй се наводнила от големия дъжд, до колене вода. Казва ни ханджията: “Господа, накъде отивате?” - “В Бургас.” - “Назад, не може да вървите.” Назад не може, не се връщаме. Казвам: Ще си дигнем крачолите, ще крачим. Онзи смел, казва: “Ще дигна велосипеда.” Онзи казва: “Ще се удавите, накъде е пътят, не знаете, трябва да сте много внимателни, по шосето трябва да хванете.” Той казва: “Не може да ви помогна.” По едно време иде един българин с една хубава кола и един охранен кон. Ханджията казва: “Този може да ви помогне, той знае пътя с каруцата, но е един инаетин, досега не съм видял да е направил добро някому.” Аз казах на този с колата: Може ли да ни направиш една малка услуга. Имаме велосипед, да го туриш на колата, пък ние ще запретнем крачолите, ще вървим след колата. Той погледна и каза: “Човещина е, не само велосипеда, но и вие се качете горе на колата, ще ви изведе.” Кръчмарят си прехапа устните, той направи едно добро. Запознахме се, качихме се на колата и по целия път говорихме с него, покани ни в дома си, спяхме при него, сутринта ни изведе на няколко километра. Този приятел издаваше списание, записа го за списанието. Каза: “И мене ми е приятно такива добри хора като вас, когато минавате, спрете се.” Но досега втори път не съм се спирал.

Казвам: Във всеки един човек се крие нещо хубаво, но трябва да знае човек как да бутне. Казвам: По някой път ние се намираме на опасно място. Ние имаме много

превзети възгледи, като кажем: “Този човек е лош”, ние отиваме в голяма крайност, предизвикваме злото. Навсякъде в света казват: “Лош е светът.” Туй е отчасти вярно. Преди години разхождам се, един стражар казва: “Де ти е позволителният лист, легитимацията ?” - Нямам никаква легитимация. - “Как смееш да ходиш без легитимация? Аз ще те арестувам тебе.” - Ти друг път хора като мене арестувал ли си? Колко пъти? Рекох: Слушай, ти като мене друг път човек няма да срещнеш. Ако аз кажа само една дума за тебе, знаеш какво ще стане от тебе? - Той мисли, че съм някой министър. Исках с него да се пошегувам. - “Извинете, господине.” Разговаряме се с него, той носи пушката. Казвам: Ако всякога ме слушаш, на високо място ще те туря, пък ако не слушаш, в затвора ще те туря. Човещина. Казвам: Ти сега носиш пушката, утре друг ще те арестува, ти днес мене ще арестуваш, утре - тебе. Ако има защо да ме арестуваш, аз сам ще ида. Ако съм престъпил вашия закон, сам ще дойда, закон е. Казвам му на него: Гледай да бъдеш добър човек, с лошо нищо не се постига. Ако кажа една дума за тебе - той се уплаши. Здрависахме се. Казват сега: “Кажи на този човек да прогледне.” Аз като кажа една дума, какво мога да направя. Сплаши се. Ти му кажи какво може да направиш заради него. Ти му кажи, че жена му ще бъде здрава. - “Жена ти сега е болна, въкъщи имаш едно болно дете. Жена ти и детето ще бъдат здрави. Ха, от мене това. Жена ти ще бъде здрава и детето ти ще бъде здраво, и работите ти ще се оправят.” Не да го залъгвам. По този път, по който ти мислиш да разрешаваш нещата, ти ще влезеш в дрънголника. Ти ме виждаш, аз не съм от тия светии. Твоята пушка аз мога да я взема и да я счупя. Разчитайте на онази ваша сила, която природата е вложила във вас. Ние седим и сме се хипнотизирали от един живот, който не е естествен. Живеем просто един

нехигиеничен живот, заразяваме се и умираме. Трябва да излезем на чист въздух. Трябва да започнем от малкото, наново трябва да градим живота. Затуй именно природата ни показва, човек трябва да стане като малкото дете, да бъде роден от благородна майка и баща, благородни братя и сестри, разумен народ, разумно общество, да израсте като дърво, да бъде като някой извор. Такова трябва да бъде бъдещето общество. Всички сте повикани да започнете да работите. Не мислете, че самовие сте; милиони хора има, които мислят като вас и както вие мислите. По целия свят, в целия културен свят има хиляди и милиони хора, които мислят и работят, не само тук в България, навсякъде всичките хора са проводници на новото. За бъдеще то ще се увеличи. Казвам: По този начин ще дойде онази истинска наука, която сега много работи може да направи.

Но няма време. Понеже, ако ви говоря повече, ще стане натрупване, а в натрупването нещата не може да растат.

Три неща във вас трябва да останат: Любов, която да ви свърже с хората; светлина, която да ви отвори път; и свобода, която да ви даде простор, за да може да бъдете свободни и да вършите волята Божия.

Тайна молитва

Трета съборна беседа, държана от Учителя
на 30 август 1932 г., вторник, 5 ч.
София, Изгрев

ЛЮБОВ БЕЗ РЕВНОСТ

Добрата молитва

91 Псалом

Пътят на живота

Молитвата на Царството

Ще прочета *Пета глава от Марка.*

Има едно изречение, което казва: “Мъчно е за здравия да се разболе, но мъчно е за болния да оздравее. Мъчно е за умния да оглупее, но мъчно е за глупавия да поумнее.”

Сега вие сте седнали всички и имате една идея за днес. Всеки един си има по една идея. След като мислите, не може да разрешите тази идея. - “Знаете ли какво ще направя?” - Ще идете да се наядете. После пак ще мислите и не може да разрешите. Ще идете да пиете вода. До вечерта като мислите, не можете да разрешите задачата. Ще легнете да спите. Ние винаги свързваме задачата си с ядене, пиене, спане. Защо ядем? - Защото не сме разрешили задачата си. - Защо прием? - Защото не сме разрешили задачата си. - Защо спим? - Защото не сме разрешили задачата си. По някой път вие облажавате птичката, която хвърка във въздуха, казвате: “Блазе им, как се разхождат целия ден, да сме и ние като птичките.” Но това не е разхождане. Целия ден тази птичка лети, все иска да разреши една задача. Като не може, срещне една муха, глътне я. - “Знаеш ли това, което аз търся?” - “Не зная.” Глътне мушицата. Срещне друга, глътне я. Като се върне, започва да чете колко е глътнала. Казва: “Глътнах 150 мушици.” Често онези, които четат Евангелието, че са хванали 153 риби преди две хиляди години, 153 риби, не се увеличават нито с

една повече, кой как чете - все 153 риби. И там има една смешна поговорка за един слуга на един гръцки свещеник. Отишъл на гости гръцкият свещеник и някой друг му изпратил 153 риби, далги на слугата на попада му ги занесе. Той ги занесъл, но по пътя изял три риби и предал на попа 150, нищо не му казал. Имало и писмо, брой попа рибите - 150, а в писмото пише 153. Пита той слугата си: "Както пише в писмото - 153, а като ги броя, са 150." Той казва: "Ти както четеш, е право." Останалите, трите риби, изядени някъде. Сметката права, не излиза. Човек е млад, в младини каквото търси, не става. Какво търси в младини? Да намери млада жена. После казва: "Не струва." Какво търси в пълната възраст? Добил деца и казва: "Децата не са тъй, както аз зная." Най-после, старостта като дошла в него, той е недоволен. Само мисли защо се е родил, защо беше млад, защо стана възрастен, защо стана стар. И той не знае. Остаряваш, гледаш лицето, не си доволен, набръчкало се - как, не знаеш. Туй набръчкване станало вън от твоята воля. Тъжен си за пример. Защо си тъжен? Някой казва: "Тъжен съм, защото нямам еди-какво си." Някой път всичко има и пак е тъжен. Вземете например най-хубавото богатство, ако ви турят сто килограма злато на гърба да го носите, какво ще бъде положението? И най-хубавото злато като носите, ще кажете: "Вземете малко." Неприятно ви е.

Сега трябва едно ново разбиране, може да кажем - философия. Но думата "философия" нищо не разрешава. Всичката философия е причина и последствие. Казва: "Трябва да се знаят причините добре." Зная причината, но онзи, защо открадна парите? Сиромашията е причина. Сиромаш е човекът, откраднал. Добре, когато сиромашът краде, но когато богатият краде. Значи и богатството може да е причина за кражба. Но има неща, които в света са

невъзможни. Невъзможно е умрелият да краде. Казваш: “Защо човек трябва да умре?” - За да не краде. Единственият правоверен, който никога няма да направи престъпление, да не открадне, той е онзи, който е умрял. После, защо човек трябва да спи. Единствени трезвени хора в света, това са хората, които спят. По-големи трезвени хора от тях няма. Той никога не пие. Като спи, не пие, но щом не спи, пие. Казвате: “Той е заспал човек.” По някой път е хубаво, че е заспал. Бащата по някой път предпочита дъщерята да спи, отколкото да ходи, да хойка. Той като я види под юргана като някоя светица, хубаво е това чадо. Но като излезе от юргана навън, не е вече тази светица.

Това са символи, това са положения, които всички ние, живите хора, играем най-разнородни роли. Казвате: “Син ми е такъв човек.” Господ те търси да те тури под юргана. Ти ходиш, играеш, Той трябва да те приспи, тури те под юргана, казва: “Заспа Моето дете.” Казваме: “Узря едичкой си, изчезна.” Господ казва: “Заспа Моето дете под юргана, да не върши престъпления.” Защо трябва да умре? - За да не върши престъпления. - Защо трябва да спи? - За да бъде трезвен човек. Онези, които спят, са трезви в своята мисъл. Сега, ако вземем нещата буквално, при смъртта се придобива едно качество, изгубва се друго качество. При спането се придобива едно качество, губи се друго. Ние имаме едно противоречие да се разреши. А това е човекът, ти се разговаряш с него. Казвам: Моля, кажи ми една сладка дума, ти обичаш ли ме? ОБИЧАШ - какво му струва да каже “обичаш”. Този човек, докато не казал, че те обича, той е свободен. Щом ти каже, че те обича, той не е свободен. Ти му държиш сметка за това. Ако този си позволи да обича другиго, аз ще му кажа: Как т'й, ти нали каза, че мене обичаш, ти нямаш право да обичаш другиго. Че туй е съвременната ваша философия, навсякъде между

приятели, между мъже и жени, между учители и ученици, навсякъде. Щом кажеш, че обичаш някого, не трябва да обичаш другото. Питам сега: Туй противоречие откъде произтича? Да допуснем, че те обичам. Една жена подозира мъжа си, че той обича друга жена и счита, че това е престъпление. По какъв закон да е престъпление? Ако любовта е от Бога, защо, ако един мъж обича друга жена, прави престъпление? Сега как ще обясните? Влюбил се, не се свързвай в нищо. Хубаво, престъпление ли е да се не свърта вкъщи? Онова пиле, което е в черупката, не е ли вкъщи? Но един ден господарят иска това пиле да се влюби, то като излезе от яйцето, целия ден ходи, търси другите пилета. Ако майката го търси, казва: “Къде ходиш, къде миткаш?” Влюбено се. Ходи тук-там, търси другите пилета. Питам: Де е престъплението? Защо именно един мъж като залюби друга жена, на първата не ѝ е приятно или когато една жена залюби друг мъж, защо на първия мъж не е приятно. Казвате: “Така е.” Това не е философия, че е така. Аз казвам обратното: Това не е философия. - “Ама обичам го.” - Защо го обичаш? Обич между двама души не може да съществува. Двама души никога не може да се обичат. Казвате: “Аз го обичам.” Питам тогава: Ако това е право, че двама души могат да се обичат, защо търсят трети? Щом мъжът и жената се обичат, защо им е детето? Не се разбират, търсят трети да ги примири. Децата примиряват враждуващите. Това са хора, които не се обичат, търсят дете. То е професор. Дали двама души, които не се обичат, може да се обичат? Детето е професор, то ги учи да се обичат. Аз сега не виждам как е възможно, като не обичам някого, да влезе в ума ми противоречието, че той обича втори, трети. Може да обича когото и да е. Защото именно, като обича другите, мене да ми е така приятно, както, когато казва, че мене обича. Ти казваш -

обичаш еди-кого си. Аз седа и казвам, че го обичам. Че го обичам, аз зная по-добре от вас. - "Ти обичаш еди-кого си повече." - То е моя работа, повече или по-малко то е моя работа. Когато чешмата има повече вода, повече дава; когато има по-малко, по-малко дава. Малката свещ по-малко свети, голямата повече. Казвам: Къде е прес-тъплението в любовта? Не казва: "Защо мразиш тази жена?", но казва: "Защо я обичаш?" И защо именно сега се поставя въпросът не само за мъжете, но и за жените, и за приятелите, и за учителите, навсякъде. Аз поставям общо, принципално въпроса. Не искам да кажа, че жените не разбират. И жените не го разбират, и децата не го разбират, и свещениците не го разбират, всички не разбират - този въпрос остава досега неразбран. Ние не сме го разрешили. Тие не може да разбереш философията на живота, докато има едно противоречие. Защо ти обичаш друго? Тази е една от най-трудните задачи. Ако ти не разрешаваш твоя живот, не може да се осмисли. Може ли ти да запиташ Господа защо обичаш еди-кого си повече? Може ли да Го запиташ? Можели волът да запита: "Защо на мене си турил рога, копита, а господаря, човека си възлюбил, всичко си дал, защо, на какво основание?" Може ли да запита тъй волът? Може ли едно гърне да запита грънчаря защо не му дал една форма или друга, защо го гледжосал отвън или отвътре? - Не може. Но ние си позволяваме. Има причина защо е гледжосано гърнето.

Питам: На какво се дължи противоречието, вие давали ли сте си отчет? Всякога, щом се обичат двама души, ще дойде трети, затова веднага ще се роди едно противоречие. Следователно великото противоречие в живота само старостта може да разреши. Само старостта разрешава противоречията. Защо остаряват хората? За да разрешат едно от най-великите противоречия. Ако в къщата на мла-

доженеца дойде една стара баба на 120 години, момата не подозира бабата ни най-малко, но ако дойде една млада мома като нея, тя ще каже: “Тази да си иде, друг да иде да търси, да си върви, тя някой мъж търси.” Онази, младата търсила мъж, старата не търсила. Казва: “Тя търси мъж.” Ами че и ти търсиш. Най-първо вие нямате доверие във вашия възлюбен. Изпитва се нашата любов. Тя да остави младата при мъжа си и цяла година да ходи, и като се върне, да се радва, че е била там. Какво ще кажете? Какво ще излезе? Тя казва: “Аз зная, мене ще изпъди, пък нея ще прибере.” Въпросът остава нерешен. Ако той тебе изпъди и нея прибере, то е същото положение. Ще кажете: “Не може другояче да бъде.” Тъй е, не може. Следователно не може другояче, понеже то е наше разбиране. Най-после поставям: Ако тази, младата мома, която дошла, младата булка я остави вкъщи, дава й всичкото доверие и в нейното сърце се зароди желание да го привлече, кое е онова, което заставя младият момък да измени своя ум. Какво ще допринесе, ако първата булка замени с втората булка? Сега вие взимате в изопачена форма, имате противоречие. Туй противоречие е в живота, ние разрешаваме важен въпрос: ревността в жената, ревността в мъжа, ревността в децата, братя и сестри ревнуват се вкъщи, има цял един спор. Детето казва: “По-малкото братче баща ми повече го обича.” По-малката дъщеря казва: “Майка ми по-голямата сестра обича повече.” Цял спор има. Майката казва: “Не, не.” Защо именно сега туй подозрение? Казвам: Туй, което става в дома, става в едно религиозно, окултно общество. Навсякъде същият закон. Казвам: Те имат задача, която трябва да разрешат. Казвам: Какво трябва да правите? Трябва да остарееете. Вие запитвате: “Сега какво трябва да се прави при туй, голямото противоречие?” Сега слушайте: Нося аз една торба със злато.

Онзи, бедният, той нищо няма и се съблазнява от моята торба. И в него има желание, не че той обича торбата ми. Тая обич не е за торбата, но за онова, което е в торбата. Той казва: “Аз много обичам торбата.” Това е залъгане. Обича онова, което е в торбата. Казвам: Как трябва да се разреши въпросът? Извади онова, което е в торбата, и го напълни с нещо друго, което струва толкоз, колкото торбата. Ако искаш да разрешиш един въпрос, съдържанието на торбата струва толкоз, колкото самата торба. Торбата струва пет лева и съдържанието струва пет лева. Щом съдържанието ѝ е хиляди пъти повече, твоето съдържание ще произведе ревност, кражба, подозрение. Пет лева торбата, пет лева съдържанието. Изгуби се торбата, изгуби се съдържанието. Няма какво да плачеш. Отиде вече. Сега преведете този въпрос. Той се разрешава. Вие тази, втората мома, която иде, я подозирате, но представете си, че тази мома, която подозирате, за бъдеще стане ваша майка и тази ваша бъдеща майка, като е млада, тя именно, когато се влюби някой момък в дъщерята, се радва. Защо не подозира този момък, защо не подозира дъщеря си, защо не прави същото нещо с дъщеря си? Тя се радва, когато прави това. В първия случай го подозира, във втория случай защо не ревнува? Защо майката не ревнува своята дъщеря от онзи, младия момък, ами ѝ е приятно? Защо младата булка ревнува, защо майката не ревнува, че ще ѝ вземат дъщерята? Защо бащата не ревнува, че друга мома ще му вземе сина? Казвате: “Господ така наредил нещата.” Ние бяхме ли там, че Господ наредил нещата? Ние казваме: “Така Господ наредил нещата.” Ние бяхме ли там? Тъй както сега живеем, то е наше схващане. Казвам: Вие имате старите разбирания за живота, за морала, всичко туй. Казвате: “Той, мъжът, не трябва да вярва.” Всяка жена, която излъже този мъж, жена ли е? Мъж, който една жена

може да го излъже, не е мъж. И жена, която един мъж може да я излъже, не е жена. Учител, който може да бъде излъган от своите ученици, това не е учител. Един ученик, когото учителят може да излъже, не е ученик. Така аз разбирам нещата. Когато те излъжат като учител, ти не си учител. Щом те излъжат като ученик, ти не си ученик. Щом те излъжат като жена, ти не си жена. Щом те излъжат като мъж, ти не си мъж и т. н. Това са максими, с които аз си служа. Що ме лъжеш? Срещам го и казвам: Ти мене не лъжеш, но себе си лъжеш.

Та първото нещо: Не се лъжете. Ти казваш: “Еди-коя си жена се е влюбила в еди-кой си мъж.” Ти се лъжеш. Той не се е влюбил в жената - в торбата, той се е влюбил в съдържанието. Той иска да задигне съдържанието, никаква любов няма още. Кажете, де се проявява любовта? Един мъж може да обича една торба само тогава, когато напълни торбата. Тогава изпразва торбата, това не е любов. Вие говорите за изпразването на торбата. Това няма никаква любов, това е кражба. Момата казва: “Да може да го пипна, много го обичам, пари ми сърцето, да може да го пипна.” Въпросът се разрешава. Като го пипне, извади съдържанието. Какво остава? - Торбата остава празна. Трябва да дойде истинският да се влюби в торбата и който да напълни празната торба, той носи любовта.

Хубаво, ти си съгрешил. Що е грехът? Изпразнил е някой твоята торба.

Що е доброто? - Напълнил е някой твоята торба. Следователно, ако ти правиш добро, ти си човек, който вървиш по пътя на любовта и пълниш празните торби. Ако ти правиш зло, ти си човек, който изваждаш съдържанието на торбите. Ти казваш: “Аз не може да го търпя, той е нетърпим.” И тебе не може да те търпят. Казваш: “Не ме обича, другиго обича.” Друг може да направи същото

възражение, че и ти не го обичаш. Нас Господ не ни турил за стражари кой кого обича. Като срещнеш двама души да се обичат, кажи: “Аз бих желал и другите да бъдат като вас.” Влюбил се мъжът ти в някоя жена, кажи си: “Да даде Господ и аз да се влюбя.” Ще кажете: “Много голяма свобода.” Че вие всички сте роби на влюбването. Господ ви е пратил в света да се влюбвате, нищо повече, разбирате ли? Ако ти забраняваш на едного, други на тебе ще забранят, ще кажат: “Еди-кой си ще любиш, еди-кой си няма да любиш.” Но сега на някои от вас да дадем свобода. Аз ви говоря на вас. Аз съм опитвал този закон как може да се разреши тази задача. Някои ще кажат: “Това е свободна любов.” Не, разбиране на живота трябва. Между вас да има разбиране. Иначе се отдалечават хората. Срещна един човек - аз съм правил опити - някой път казвам: Знаеш ли какво може да направя? Аз имам еди-колко си милиона, свършил съм няколко факултета. Всичкото уважение, кокошчици, гощавки. Казвам: Това са бабини деветини, нищо не съм свършил, в банката пет пари нямам. На втория ден всички обърнат гръб. Пак ги лъжа, играя си, аз съм по-богат, аз казвам: Имам милиони. Казал бях, че имам един милион, аз имам повече. Ще кажете, че ходя да лъжа света, аз ги лъжа, (и аз не се лъжа), пък те не се лъжат. Аз ги виждам, те искат да изпразнят моята торба. Аз казвам, че моята торба е така купена, че не се празни, моята торба е толкова тежка, че не се намерил човек на земята, който да я дигне. Сега аз искам един въпрос да го подигна. Сегашното ми положение аз не го засягам. Аз искам да кажа отде започват нашите нещастия в света. Че ние не се радваме на едно явление, което Бог произвежда. Ако Бог е произвел едно явление в сърцето на един мъж, ако Бог е произвел едно явление в сърцето на една млада мома, ако Бог е произвел едно явление в сърцето на една

стара баба, на някой свещеник, ти се зарадвай за онова, хубавото, което е израснало в неговото сърце. Ти го полей отгоре. Защото не сме ние, които садим, и не се меси да корениш. Много широко трябва да схващаме, когато казва Христос: “Не съдете, за да не бъдете съдени. Не подозирайте, за да не бъдете подозирани. Не се обезверявайте в другите, за да не се обезверят във вас.” Законът действа. Ако ти не вярваш в другите, и в тебе няма да вярват. Ако ти се обезверяваш в другите, и в тебе ще се обезверят. Законът е такъв. Аз съм срещал хора, мене са ми чели морал и аз съм ги слушал. Виждам го след години той е попаднал, изолирал се от обществото. Оженил се, вече пази жена си, не я извежда навън. Той я пази вкъщи. Казва: “Аз се отказах вече от суетния живот, не ме интересува”, но същевременно се интересува от жена си. Слушам жената да казва: “Колко ми копнее сърцето навън да изляза, но не ме пуща.” В него се роди желание да не отива в обществото, в нея има желание да отиде, тогава де е разбирателството? Той има едни възгледи, тя има други. Той казва: “Правоверен станах, посветих живота си на Бога.” Не, не. Питам тогава: Ако тебе може да те съблазни една жена, как ти може да служиш на Бога? Ако тебе може да те съблазни една кесия, пълна със злато, как може да служиш на Бога? Ако тебе може да те съблазни едно обществено положение, как може да служиш на Бога? Какво трябва да се прави? - Ще обичаш туй, което Бог обича. Че ако вие държите другия закон... Сегашните хора са нещастни по единствената причина на тази ревност. Всяка една млада жена, която може да дойде вкъщи, носи благословение. Ако тя обича мъжа ви, вашият дом ще започне да се върти. Не само една, но помнете, ако всяка година по една мома иде в дома ви, вие ще имате щастие. Лицето му ще бъде радостно и весело. После, и по един

млад момък да идва всяка година. Това е същественото, ако вярвате. Ако не вярвате, този резултат не може да имате. Ако не вярвате, резултатът отиде. Трябва да се вярва. Казвате: “Как не.” Казвам: Именно това е важен въпрос. Не може да се образува едно окултно общество или между хората не може да се образува едно право верую, ако няма туй, пълното разбиране. Да се радваме, когато дойде някой нов в едно общество, в едно окултно общество, религиозно общество. И тук, и в Америка като дойде някой нов, старите казват: “Този ще ни изчушка навън.” Зарадвайте се. Вие го държите настрана и този човек се чуди. Де е разрешението на този въпрос. Сега да дойдем до истинската философия. Вие трябва да мислите. Той е един парещ въпрос, един от най-трудните въпроси. Изобщо в съвременния живот аз не съм срещал по-труден въпрос от този. Аз съм му дал едно разрешение на този въпрос. На вас не може да го кажа. Защото, за да ви го кажа, ти ще ми кажеш: “Я ми кажи този въпрос.” Ще ти кажа: Изпрати жена си при мене. - “А!” - казва. Представете си, че аз съм мъртъв човек, какво ще крада*. Представете си, че аз нямам стомах, какво ще ям. Нямам нужда от пари, какво ще крада*. Нямам нужда от жени. Вие разбирате туй, което не е. Ти може ли да ожениш една кокошка, една жаба. Чудни сте. Може ли да ожениш една кокошка, един заяк. Една мъжка жаба не може да извърши престъпление. То е немислимо. Има неща, които са немислими. Престъпления в света стават при известни условия, при известни разбирания. Но съществуват престъпления в света, дето престъплението е абсолютно невъзможно. Невъзможно е един човек, който вас ви обича, който има любов, да извърши престъпление. Невъзможно е, по никой начин аз не съм срещнал. Ако една мома е влязла в дома ви и ви

* в ръкописа “крам”

обича, невъзможно е да извърши престъпление. Ако не обича, тя може да извърши хиляди престъпления. Но има ли обич, никакви престъпления не може да извърши.

Следователно въпросът е да се прояви любовта. На тази любов вие никога не противодействайте. Не противодействайте на Бога. Всички нещастия в света произтичат от онзи факт, че ние противодействуваме на онова, което Бог иска да извърши в нас и в другите. Ние противодействуваме и създаваме нашето нещастие. Нашето сегашно нещастие се дължи на онова противодействие в миналото, което ние сме употребили против този, който обича. Хиляди години ние сме противодействували, противодействували. Итогава не е Бог, Който страда, ние страдаме. Та въпросът е за обичта. Аз по някой път говоря за любовта. Любовта е, която осмисля живота. Щом дойде любовта, мъртвият възкръсва, спящият става, крадецът престава да е крадец, престъпникът престава да е престъпник. Всички тия хора любовта изглажда, тя задоволява копнежите на човешките души. Там, дето всички копнежи са задоволени, престъпление не може да стане. Защото, ако една жена може да извърши едно престъпление с един мъж, тогава всичките жени вършат престъпление. Ако един мъж влезе в един дом и открадне нещо, тогава всички мъже може да откраднат. Една жена, която влиза в един дом, другата я е страх, че ще открадне мъжа ѝ. И тя го е откраднала. Онази майка, която го е родила този мъж, тя го е обичала. Тази млада мома взела този момък от майката. Майката скърби.

Аз разглеждам въпроса принципно. Ако така не разбирате, вие не може да имате разбиране. Тази душа излязла от Бога. Ако ти я отдалечаваш от Бога и Господ търпи, тогава защо, като дойде другата, и започне от тебе да го отдалечава - то е същият закон. Остава следовател-

но, не търси любовта на хората. Второто положение: никога не търси любовта на хората. Туй е престъпление. Проявявай ти любовта. Любовта, която е вътре в тебе, тия проявявай, ти да я знаеш. Ти не може да служиш на един закон, ако този закон не е в тебе проявен. Проявената любов в тебе опитай я във всичката пълнота. Следователно ти бъди носител на Божията Любов, ти си носител на нещо хубаво и тогава ти разбираш положението на другите хора. Тогава вие от вашите стари възгледи, от вашите стари чувствувания, които имате, не може да се освободите така лесно. Вие ще си ги имате. Аз наричам старите възгледи онези молци - отдето мине, ще пробие, онези глисти, онзи кърт - отдето мине, ще разрови градината. Ако питате защо, сега няма да се спирам. Фактът е такъв. Оттук скъсал някой корен, оттам, все ще направи някаква пакост. Когато молецът стане пеперуда, прави ли престъпление? - Не. Само при известни условия престъплението е възможно. Докато е гъсеница, може да прави престъпление, но като стане пеперуда, тогава образува възможност за престъпление - ще снесе яйца. Но ще дойде един ден, когато пеперудата няма да носи яйца. Всичките пеперуди са от род, които снасят яйца. Но има други пеперуди в природата, които не снасят яйца.

Тогава всяка една мисъл у тебе, която може да произведе едно противоположно чувство, тя е пеперуда, която снася яйца. Когато тази мисъл, това чувство започне да те измъчва и те гърчи, тогава е един червей. Дотогава, докато вие имате нужда от тази копринена гъсеница, винаги ще произведе кислота*. Докато имате желание да ви обича един мъж, вие всякога ще имате туй терзание. И докато един мъж има желание една жена да го обича, той ще има винаги терзание. Той няма право да каже: "Ти другиго няма да обичаш", нито да каже: "Ти само

* киселина

мене ще обичаш, не трябва да обичаш другите.” Той ще я остави напълно свободна онази жена да се прояви. “Обичам те.” - Казвам: Вършиш волята Божия. Казва: “Ама ти обичаш ли ме?” - За това и въпроса не става. Щом питаш, всичко отиде. Нямам право аз да питам Господ обича ли ме. Господ е направил за мене повече, отколкото аз схващам в света. Тази любов е толкоз грандиозна, толкоз голяма, аз седя и казвам: Колко съм далече от любовта на Бога. Какво съм направил аз за Него? Какво съм направил заради Бога. Вие казвате: “Той, Учителят, няма нашата опитност, я той да се ожени, че той да види.” Ако се ожени, аз ще бъда като вас. Аз съм слушал някои от вас да казват: “Я Учителят да се ожени, да го видим.” Туй положение, което съществува, аз вярвам, че в света съществува едно отношение между хората, но този социален обичай, който сега съществува, той е от скоро време. Женитбата е отпосле установена. Туй положение не е Божествено отношение на душите. Да обичам една душа, да живея с нея, да служа за нейния прогрес, за нейното повдигане, да ме радват всичките нейни прояви, това е Божествен вътрешен импулс, който отначало съществува - Божествената женитба. Ревността, това е нещо останало от грехопадането насам. Като разглеждам този въпрос, той е един въпрос, ако вие не го разрешите, вие не може да имате едно духовно схващане, едно разбиране за любовта. Някой път гледам децата, мене ме интересуват онези прояви, психологическите търся. Аз съм срещал деца, които са чисти, но някое малко детенце, момиченце, като го стиснеш, то те погледне, още малко дете, но в него проникнала идеята, атавистическа идея, то си оттегля ръката, знае това дете, гледа те - какви са твоите намерения. Казва: “От кой си, от които пълнят торбите или от които празнят? Аз имам много малко в торбата си.”

Мене ме учуди веднъж една случка. Дават на мене цветя. Аз не обичам късани цветя и ги давам на едно момиченце. Казва: “Аз съм малко момиче, дай ги на друг, на това цвете аз не може да дам живот, не може да го родя. Откъснали са го преждевременно, нека седи за тебе, ти си доста възрастен.”

Питам: Само този ли е начинът, по който може да живееш? Мислиш ли, че само този начин съществува в природата, по който може да живееш за образуването на семейство? - Не, съществува и друг начин, много по-възвишен и благороден, за който вие даже не сте сънували. Съществуват отношения много по-възвишени, по-благородни отношения, отколкото сега в света. И в една нова култура, ако ние не изменим своите бъдещи възгледи, ние ще имаме едно общество построено и злото ще се ражда още вкъщи. Защото онази жена, която подозира своя мъж, психологически къде е опасността, тия престъпления тя ги всажда в месцето, в умовете на своите деца. Онзи баща, който подозира своята жена в престъпление, той всажда всичко туй в ума, заразява ума си, дома си. Ние се заразяваме едни други. Влезли сте в обществото, имате задни цели. Ние се заразяваме едни други.

Та казвам: Бог изисква от нас да бъдем като Него. Че имаме в Евангелието онзи пример: когато дойде онази, голямата грешница и започна да целува нозете Христови, онзи философски гледа и си мисли: “Този е пророк, Той е свят човек, но как Му е приятно да Му целуват нозете жените.” Христос се обръща към него и казва: “Аз дойдох в къщата ти, но ти не Ми даде вода да си измия краката, според обичая не Ме целуна. На тази грешница греховете ѝ се прощават. Тя целува, за да ѝ се простят греховете. Каквото тя направи, ще се похвалява нейната

постъпка, пък твоята постъпка ще каже: “Горко на този фарисей.” Та казвам: Ако вие подозирате, не сте ли вие в положението на онзи фарисей, който подозира Христа, че една млада жена Му целува краката. Питам тогава: Де е вашето благородство? Тогава Той ще се обърне, ще каже: “Аз дойдох в къщата ти, ти целуване не Ми даде и вода за краката Ми не даде, а тя целува и нейните грехове се прощават.”

Казвам сега: Всяка жена, която влезе в един дом, трябва да желае щастието на този дом. Всеки мъж, който влезе в един дом, трябва да желае щастието на този дом, да бъде предвидлив. Всеки ученик, който влезе в един клас, трябва да желае щастието на този клас. И всеки учител, който влезе в това училище, трябва да желае щастието на това училище. Това трябва да бъде вътрешен импулс. Вие всички остарявате по единствената причина да се освободите от вашата глупава ревност, от вашето глупаво подозрение, да се освободите от вашето глупаво безверие и безбожие. И за да се подмладите сега в света, трябва да имате нови идеи. При тия разбирания другояче не може. Сега слънцето изгря, да направим гимнастиката. 6 ч. и 20 мин.

Започнахме след упражненията, в 7 ч. и 20 мин.

Ще започнем оттам, дето спряхме. Новото в живота не изключва старото и старото не изключва новото. Аз говоря за онзи непреривен процес в природата. Когато говоря за новите разбирания на любовта, за она непреривен процес, ни най-малко не изключвам вашите стари разбирания. Ревността произтича от онзи факт, че има нещо, което не достига. Любовта, която се превръща в ревност, има нещо, което не ѝ достига. Ревност, която се превръща в любов, има нещо, което ѝ достига. Сега моето желание е вашата ревност да се превърне в любов, а не

любовта ви да се превърне в ревност. Защото в ревността ти си слаб. Онзи, когото подозираш, ти го поставяш подолу от себе си. Като дете ти го подозираш, казваш: “Може да направи някое престъпление.” За разумното дете майката никога не се безпокои, майката се безпокои за своето неразумно дете. Когото ти любиш, ти никога не може да се съмняваш в него. Любовта изключва всякакво съмнение. Любов, която съдържа най-малкото подозрение, съмнение, това е любов, която ѝ липсва нещо. Ние казваме: “Това са новите схващания, новите тежнения в природата.” Ние не може да кажем, че сме достигнали до върха. Има нещо, което липсва. Следователно това, което липсва, то е Божественото, то трябва да дойде. То няма изключение. Ако направим един опит, ще видим, че всичките качества, които животните имат, и човек ги има, но човек има нещо плюс. Каква грамадна разлика има между човешкия нос и тоя на животните. Каква грамадна разлика между устата на животните и тая на човека. И животните имат очи, но каква грамадна разлика между техните очи и тия на човека. И животните имат чело, едно малко челце, но челото на човека е голямо. Често хората попадат в процесите, които съществуват в животните. Ревността е качество на животинското царство, то е преграда, то е на мястото си, не го изключвам. Но ако човек не разбере ревността и внесе онзи закон, който съществува в нея, тази ревност ще го съсипе. Защото онзи, когото ти обичаш, за да не ти го отнемат, ти го ревнуваш. После идат подозрението, безверието, омразата и най-после дойде ревността, ще го намразиш. Защо? След като го намразиш, ти какво ще постигнеш? Ти сам ще се разрушиш. Омразата разрушава, неверието разрушава. Затова трябва да изхвърлите неверието, съмнението. Всичките отрицателни качества разрушават. Отначало не

е така, но крайният резултат е разсипването. Сега ще кажете, че нямате ревност, говори за любовта. Любовта как ще я разберете? Вие трябва да престанете да мислите, че сте жени. Похвалявам ви, че сте мъж, похвалявам ви, че сте деца, похвалявам ви, че сте ученици и ученички. Но има нещо по-високо от това. Следователно трябва да дойдем в това положение: като ученик - учиш ли се добре, като учител - преподаваш ли добре, като майка - гледаш ли добре децата си, като възлюбена - обичаш ли възлюбения си? Щом всеки ден ти го подозираш, ти в ума си държиш най-нечисти работи, де е твоят възлюбен? Ти си го оцапал. Туй безверие влиза във всички религиозни общества. Казваш: "Той, Господ, ме забрави, може би е зает." Ние на Бога приписваме нашите слабости. Ти като приписваш твои качества и слабости на твоя Бог, тогава какво остава от тебе?

Та именно ние се намираме в една епоха, когато трябва да пречистим своите възгледи, да започнем от най-ниското стъпало, всичко туй да се пречисти. Ревността съществува в дома, в религиозното общество, навсякъде съществува. Защо се гонят религиите? - От ревност. Една жена гони друга жена заради мъжа си. Едно религиозно общество гони друго общество - пак същият закон. Казвате: "Как ще се оправи светът?" Светът ще се оправи, когато разберем отношението на любовта. В любовта не трябва да има никаква ревност. Ревността произтича от любовта, любовта може да роди ревност, но ревността никога не може да роди любов. Вярата може да роди безверие, но безверието никога не може да роди вярата. И тогава в света кой може да краде? Що е кражбата в света? Кражба е да вземеш това, което не ти трябва. И най-последно вие не разбирате живота. Вие мислите за един мъж, втори, трети. Твоят мъж може да е нокътът на този, големия

човек. Ти обичаш само нокътта му. Той може да е малкият пръст или големият, ти още не знаеш какво нещо е мъжът. Онзи мъж, който може да те набие, минава за твой мъж. Това е бомба, която се пръска.

Именно като се спирам върху този предмет, аз искам умовете ви да бъдат свободни. Казвате: “Ние сме женени.” Мене ни най-малко не ме интересува, че вие сте женени. Кой за кого се жени, мене не ме интересува. Кой мъж има коя жена, и това не ме интересува. Ти си взел нещо, което не е твое. Че не е твоя тази жена, която мислиш, че е твоя със закон установена. Няма да се минат 20 години, ще дойдат да я вземат и ще си заминат. Не е твое туй, което ревнуваш. Ти плачеш. Разправяше ми една българка, тя е сега тука, не повече от 60 години заминава мъжът ѝ за оня свят. Тя му казвала: “Ти като идеш в оня свят, ще ми съобщиш”, весела е тя. Нейният мъж се нарича Пенко. Смее се тя. Казва: “Умря нашият Пенко, чакам да ми се яви, да ми каже какво има на оня свят. Сънувам един сън, иде Пенко весел и казвам: Как е на оня свят? - “Както на този свят.” Та му разправам какво трябва да направя да ме взема, че скоро да ида при него. - “Не, не - казва - аз като тебе не бързам, ти ще седиш на този свят.” Иде по едно време една жена, много красива, хвана моя Пенко и казва: “Този мъж не е твой, той е мой.” Аз държа Пенко, тя го взе и си замина.” Тази българка ми разправяше своята опитност. Значи Пенко има друга. Аз представям една реална опитност. Тя ме пита: “На оня свят имат ли такива отношения?” Казвам: Имат, разбира се. Вие разбирате изопачено нещата. Има потреба от любов. Любовта в другия свят съществува. Под “друг свят” разбираме повисше съзнание.

Сега да обясня. Сега ще се отвлека малко. Представете си следния закон за ревността. Представете си два коня

седят на едно място, хубаво охранени, имат съзнание, че те са влюбени. Но представете си, че не могат да се влюбят в себе си, но един кон се влюби в един човек. Като се влюби в човека, какво ще стане? Онзи, в когото се влюбил, се качва на гърба му, туря гема да го язди. И двата коня се влюбят в един човек. Но този човек не може на двата коня да язди, втория води отзад. Питам: Кой печели? След като го язди 20-30 километра, влюбеният какво ще каже? След като се умори той, ще започне да разбира несъстоятелността на тази теория. Не е ли по-хубаво този човек да се влюби в друг кон? Ако ти си конят, няма ли да пожелаеш да слезе от гърба ти и да се качи на друг? Вреда на нещата е. Казвам: Вие сега нямате ясна представа. Онзи, който те е залюбил, ще се качи на гърба ти. Когато ти залюбиш, ще се качиш на гърба му. Ако не разбираш този закон, това не е любов още. След като седи дълго време на гърба ти, ти ще разбереш последствията от ревността, че една жена трябва да обича само един мъж. Ще видиш, че тази теория не е права. Аз разбирам в любовта да няма никаква вътрешна измяна. Туй разбирам любов. Любовта трябва да остане като една постоянна сила в света, която няма нито промяна, нито измяна. Тя е еднаква във всичките отношения, защото целта на любовта е да даде живот.

Сега питам, в дадения случай богатият, това е мъжът, сиромасът, това е жената. Тогава питате защо една жена обича един мъж. Защото е сиромаскиня. Защо мъжът обича една жена? Защото и той има къде да вложи капитала си. Сега вие не разбирате сиромашията. Без сиромашията вие крачка напред не може да направите. Всяко движение се дължи на сиромашията. Всеки застой се дължи само на богатството. Следователно, ако искате вие да бъдете човек умен, вие трябва да бъдете сиромас. Вие като богат човек никога не може да минете. Вие ще бъдете

натоварено животно и ще мислите само за товара си, който е на гърба ви. Христос казва: “Богатите не може да наследят Царството Божие.” Царството Божие няма нужда от богати хора, няма нужда от хора, които не прогресират. Тогава вие с вашите възгледи, които имате сега, ако влезете в оня свят, какво ще направите? Вие ще обичате, ще внесете една болест. Аз съм влизал в някоя къща, като влизам, виждам, че жена му е грозна, остаряла, като вляза, мъжът не обръща внимание, казва: “Може да поговорим малко с жена ми.” Като е млада жена му, не оставя погледа си, гледа ме дали хвърлям поглед към нея. Той я погледна и казва: “Да внимаваш, аз те наблюдавам.” Аз седя и гледам на тази работа, несъзнателно човекът го прави, човекът не съзнава. В подсъзнанието прави това. Аз казвам: Не бой се, аз от твоята жена не се интересувам, имам по-красива. Защото твоята жена е последната, която бих взел. Той няма още разбиране за жена си. Една жена, която имаш и може да увлече един мъж, това не е жена. И мъж, който може да се увлече от една жена, не е мъж. Не може, понеже умът не може да се превърне.

Помнете едно нещо в света. Имате разни теории, че мъжът може да стане жена и жената може да стане мъж. Така се говори, но в природата съществува един установен порядък на нещата. Умът не може да стане сърце и сърцето не може да стане ум. Умът винаги остава ум и сърцето винаги остава сърце. Жената, която функционира в природата, всякога си остава жена, която ще функционира. Като необходимост природата я пази като зеницата на окото си. Мъжът, и той остава мъж, тя го пази като скъпоценен камък. Когато те престават да функционират, тогава стават мъже и жени, учени и прости, всичко това са външни изменения, както сянката може да стане малка и голяма, да се проточи. То е все сянка. Не е реалността,

която се прехвърля в сянка. Ако говорим, че не може да се измени, подразбираме нейната реалност. Когато говорим за сенките, които тази жена може да направи, жената може да вземе и една мъжка форма. И мъжът може да вземе една женска форма. Но мъжът в женската форма си остава мъж и жената в мъжката форма си остава жена. Много мъже има, които сте жени, има и жени, които сте мъже, нищо женствено нямат. Аз не подразбирам вас. Казвам, при новата обстановка, при новите разбирания на живота, ако не разберете новите тежнения, вие не може да разберете новата култура, няма да може да приложите един метод. Тогава ще имате стари разбирания, ще имате стари последствия, неприятности, болести, страдания, безверие, ще се оплаквате и ще кажете: “Защо Господ създаде света така?” Този свят, както сега съществува, той е един изопачен свят на нашето съзнание.

Та казвам, не че свободна любов трябва, като дойде някой вкъщи да отвлече жена ви, не че той има право да я отвлече, да я лъже - не, това е подлост. Ако обича жена ти, да каже: “Аз обичам жена ти, много ми харесва.” И вие трябва да се зарадвате, че обича жена ви, намира нещо хубаво. Ако нея обича, горко вина вас. Вие ще кажете: “Как тъй!” Вие ще кажете: “Нямате право да я обичате.” Неразбиране е това. То значи, ти затвориш жена си вкъщи и да кажеш: “Ти нямаш право да те огрява слънцето.” Един човек, който не е обичан, той ще мяза на едно увехнало цвете, както цветята, които не са огрявани от слънцето. Човек, като го изолираме от Божията Любов, става хилав, повяхва, обезмисля се животът, хиляди разочарования идат. Жената казва, не си струва да живее, иска да умре. Няма никакъв успех, никакъв просpekt в живота. “От децата нищо не придобих, от мъжа нищо не придобих, от приятелите, от обществото”, животът се обезмисля. То е криво разбиране на живота.

Затуй именно в обществото трябва да бъдем носители на любовта. Някой път могат да ви обвинят, че много свободна любов имате. Свободна е нашата любов. Ако кажете, че нашата любов не е свободна, вие не говорите истината. На кого не е свободна любовта. Нашата любов е толкова свободна, че никога не се развъртава и ние сме толкова свободни, че никому зло не правим. Нашата любов е такава, че дето влезем, мир носим. Нашата любов е такава, че ревност не внасяме. Казвате: “Че и ние така живеем.” Ако така живеете, няма какво да се ревнувате. Ако ти ревнуваш, това е старото учение. Ако се обезверяваш, това е старото учение. Казвам: За да съществува каквато и да е любов между двама души от два противоположни полюса, трябва да влязат два Божествени лъча. Между мъжа и жената не може да се зароди истинска любов. Жената е полюс на живота и мъжът е друг полюс. Ако през женския полюс на живота не е проникнал един Божествен лъч и ако през мъжкия полюс не е проникнал Божествен лъч, не може да се образува никаква любов. Ако може да проникне за бъдеще, тогава централната точка вътре е Бог. Туй е поляризиране вече. При това поляризиране се явява една любов, на която ти не трябва да противодействуваш. Ако противодействуваш, непременно ще те сполети смърт. Аз съм срещал цяла една статистика имена на жени, които подозирали мъжете си, тя непременно ще умре по-рано от мъжа си. И мъж, който подозира жена си, той непременно ще умре преди жена си. Ако той не подозира, той ще остане жив. Ако мъжът умре по-рано, той е подозирал жена си. Жена, която умира по-рано, тя е подозирала мъжа си. Ако и двамата не са се подозирали, те може да живеят до 120 години. Това е моята статистика. Казвате: “Докажи.” Може да ви докажа, може да проверите. Любовта изобщо

продължава живота. Ти имаш едно разположение, вярвай в Бога. Ако ти вярваш в Бога, в тази душа, един мъж като дойде в една къща, ти не се съмнявай. Той може да има изкушение, той се бори, чакай да го видиш. Той влезе в една къща, казва: “Хубава е тази жена, да я имам, да я задигна.” Иде му наум и казва: “Туй е човешко.” После мисли: “Тъй да я задигна, да я отвлеча.” - Не, не, ти го остави, не го считай за грях. Нали имате пример от гръцката история, дойде някой си гостенин, задигна тази, красивата Елена и 10 години се води война за една жена. Ти не се смущавай, ти остани, чакай да видиш Господ как ще работи. Господ казва: “Не се спирай, аз ще ти дам по-хубава жена.” Също така и на жената казва: “Недей, да не направиш това, аз ще ти дам по-добър мъж.” Господ я учи. Като разбере, ще остави своето благоразположение. Ако ти се намесиш в тази работа, ти ще влошиш работата, ще стане тъй, както ти мислиш - мъжът ти ще иде с нея. Тя задигне мъжа. Утре ще задигнат нейния мъж от нея, най-после след десет години десет жени са го задигнали. Един мъж, когото задига една жена, той е една овца, която задига един вълк.

Онези, които сте със стари възгледи, вие внасяте една отрова в ума на младите. Аз съм слушал стари баби: “Ти му дръж хубаво гема, не го оставяй да хойка, като го оставиш, отиде.” И тя държи гема. Другата майка казва на сина: “Ти й дръж гема, не я оставяй да ходи.” И той държи гема. Че коне ли са това? Ако аз се оженя, за да държа гема на една жена, тогава аз се отказвам. В туй отношение отношенията между животните са много по-правилни, отколкото отношенията между хората. Две птици не се ревнуват. Ревнуват се в един период. Оттам насетне живеят съвсем свободно. Когато у хората това не е така. Някой път някой човек не е виноват. Ревността е ужасно нещо. Влиза той

облечен с редингот, с цилиндър, веднага коленичи и гледа под кревата, търси някой мъж, забрави цилиндъра, навежда се под кревата, отваря долапите тук-там, казва: “Къде го скри?” - няма никой. Тук имаше една рускиня, която мъжът ѝ завързваше с верига вечерно време и като стане сутринта, я пита: “Къде си ходила тази вечер?” То е вече патологично, болезнено чувство. Един факт е това, тя сама разправяше. Сега тия болезнени отношения влизат в религиозния живот. Казват: “Тъй върви, няма любов, лицемерим.” Не се занимавай с лицемерието на хората. Не се занимавай с кривите вярвания на хората. Ние света никак няма да го оправим по този начин. Може така да е, ще дойдат тези мисли, може да дойдат тия изкушения, не казвам, че сте виновати, стойте на мястото си, имайте една велика идея във вашия ум. В моя ум, когато се намеря в най-голям мрак, в мене седи идеята: В мрака ще се прояви Бог. Когато дойде ревността, казвам: В ревността е скрит Бог. Той ще разреши този въпрос. Сега разглеждам въпроса от миналото и казвам: Някой път той е ревнив, не го съдя. Казвам: Ако аз съм на неговото място, как ще постъпя? Ако съм с неговото разбиране, ще постъпя, както той постъпва. И той има право. Тогава аз гледам онези неща, които изключват ревността. Ако жена му е красива, угледна, с едно пипване цял скандал може да стане. Ако неговата жена е на умирање, разболяла се, вляза като виден лекар, млад, мъжът казва: “Вижте пулса.” Защо той не ревнува жена си? Аз пипам пулса, хващам челото, турям си ръката на гърдите - нищо не казва. Другояче ако си туря ръката на гърдите, когато е здрава, ще направи въпрос. Когато е болна, като лекар бутна тук-там, не може да се яви в мене лоша мисъл. Казвам: Здрава е, гърдите са здрави. Бутна по хълбока, казвам: И тук е здрава. При туй състояние той знае, той е уверен, че когато е на умирање

жена му, не може да влезе една извратена мисъл, той вярва, че всяко мое пипане носи живот. Казвам: Такава вяра трябва да имаме, когато нашите жени са здрави. Ние вярваме, когато са болни; когато са здрави - не. В този случай болестта е едно здравословно състояние и здравето е едно болезнено състояние. Ако в моето верую аз като вярвам в Бога, подозирам всички, това е патологично състояние. Когато се обезверя в Бога, а вярвам във всички, тогава съм на правата страна. Това е здравословно състояние. Когато вярвам в Бога, а подозирам всички хора, това никаква вяра не е. Че може мъжът другояче да погледне дали има грях. Трябва да се определи какво нещо е грях. Грехът е туй, което умъртвява човека, което спира неговия развой, спира светлината на неговия ум, спира проявата на неговото сърце, спира проявата на неговата воля. Това е грях. Грех е това, което заробва твоя ум, сърце и воля. Всяко нещо, което не спира твоя ум, твоето сърце и твоята воля, това е едно добро. Това е благо. Така трябва да разбирате.

Та казвам: Трябва да се образува една атмосфера в новия обществен живот, всеки от вас ще бъде един прозорец. Ако вие не станете хубави прозорци с кепенци, питам, ако вие не сте новоздание и не сте прозорец, какъв смисъл има? Каква полза ще принесете? Казвате: "Да обичаме Господа." Аз зада обичам Господа, трябва да бъде отворен прозорец, да може Божията Любов да влезе в света да се прояви. Искам през всички хора Божията Любов да се проявява. Затова именно искам да се прояви Божията Любов, и да не може да се яви съмнение. И то е в реда на нещата. Сега има начин как трябва да се освободите. Аз не зная как вие се освобождавате от ревността. Вие казвате: "Като прегори, като остарее." Туй не е разрешение, природата така не разрешава. Като се подмладиш утре, пак

се повтори въпросът. Всичките светии са се изпитвали така. Знаете ли какъв ще бъде изпитът на един светия? Когато един светия минава своя последен изпит, Бог му туря в света най-красивата жена и мома да му говорят най-сладки думи, най-хубав език, да види какво мисли. Ако той се поколебае в една мисъл, всичко ще рухне, ще падне и ще започне пак да пъпли отдолу нагоре. Всичките светии в този случай стават слуги на тази мома, на онази. Той стане последен, казва: “Какво искаш?” Готов е за всяка услуга. Тази го целуне, онази го целуне, той благодари, че са го целунали. Казва: “Да бъде, Господи, Твоята воля!” Че как стават хората светии? Вие сте чудни. Тя като го целуне, той благодари на Бога, че Бог го е целунал чрез нея. Светията казва: “Благодаря ти, Господи, за голямото добро, аз бях един грешен човек, но Ти отне моите грехове.” Тази, красивата мома като го целуне, всяка мома, която целуне светията, тя ще го освободи от един голям грях. Колкото моми го целунат, той изведнъж ще се освободи, той ще ги целуне, ще види, че във всички живее Господ. Той ще благодари, че ги е изпратил Господ да го обичат, да го подигнат. Ако той каже: “Да се махнеш оттука, ти ме съблазняваш”, тогава той е паднал. Казвам: Ще ти прати Господ такива моми, които не са целували друг мъж. Ще дойде някоя сестра и ще каже: “Чакай да те целуна.” Но ще дойде да ме целуне, която не е целувала никого. Тази, която е ходила по други мъже, иска да ме изкушава. Тя ще ме опетни, аз трябва да я лекувам. Тогава аз съм, който трябва да я целуна, не тя. Тя няма право да каже: “Дай да те целуна.” Тя като дойде, аз ще я целуна, за да я спася.

Аз ви говоря на вас и мисля, че ме разбирате. Много майки не искат да се говори истината, казват: “Грешно е да се разправя.” Грешно е да се говори, а не е грешно да

се прави. Но аз предпочитам да се говори за грешните работи, отколкото да се правят. Ако ми поставите една дилема да избира една от двете злини, аз ще предпочета да говоря, отколкото да ги правя. Ако дойде сам да си избира, нито едното, нито другото ще избира. Казвам: В този свят не може без зло. Трябва малкото зло да дойде в света. Не мислете, че няма да дойде. Всичките изпитания, всичките изкушения ще дойдат. Туй, което човек никога не е сънувал, ще дойде до главата. Трябва да се приготви за всичките изпитания, за всичките изкушения, няма да остане един грях, който да не похлопа на вратата ти, но няма да остане и един приятел, който да не похлопа на вратата ти. Ще похлопа, ти трябва да бъдеш умен, трябва да бъдеш мъдър, да знаеш как да постъпиш в дадения случай. В туй седи онова дълбоко мистично вътрешно разбиране.

Та казва Писанието: “Онези, които чуят гласа Му, ще оживеят.” Човек, който чуе гласа на любовта, той ще оживее. Може да приведа ред примери. Дето има любов, има и оживяване; дето няма любов, има умирање. Всякога, ако на онзи, когото вие обичате, поставите ръката си, той ще оживее, той ще се върне, ще внесете живот в него. Казвам: В едно общество хората така трябва да се обичат. Не само едно общество, но всички хора ако се обичаха, ако между хората нямаше злоба, хората биха живели един чист и щастлив живот.

Казвам: Мисълта, която трябва да остане във вас, коя е? Вие искате да служите на Бога. Хубаво. Но Бог е Едно Същество, на Коего трябва да разбираме Неговата воля, Неговите мисли. Бог по нашето няма да тръгне никога. Ние трябва да тръгнем по Неговия ум, понеже Той е съвършен. Той не може да тръгне по нашия ум. Грънчарят не може да тръгне по ума на своите грънета. - “Как тъй

не може?” - Този гърнчар след като направи едно гърне, той определя неговото положение. Той му е дал най-почтеното място на гърнето. Бог, Който те е създал, Той ти е дал едно място. Ако ти можеш да разбираш Неговия закон, ако ти можеш да постигнеш туй, което Бог е намислил за тебе, ти ще бъдеш по-щастлив, отколкото сега.

Другото положение, вие казвате: “Ние сега сме грешни.” Оставете вашите погрешки. Какво сте направили? Пишете вие на български, че напишете някъде “е просто” вместо “е двойно”. Какъв грях има? На български нещо може да е “е просто” или с “едвойно”, не играе голяма роля. На български не си турил “ер голям” накрая. Или на английски не си написал някоя буква. Англичаните са много претенциозни, и те имат много букви излишни. Туй е правото, нещата трябва да бъдат такива по форма. Един човек трябва да знае езика. Ако някой път той се отказва да пише правилно, понеже няма памет, той е слаб. Трябва да видиш, че англичаните, които са толкова претенциозни, те много време губят за правописанието. Всички техни големи учени имат големи речници, обръща речника, губи времето си. Като пишат, най-много време изхабяват, още умът им не е дошъл да поправят. Виждат, че ако направят езика си фонетичен, ще дойдат други злини, по-лоши. Един англичанин развива своята памет. Той срича думите, кажеш думата, трябва да я срещеш.

Казвам: Сега вас ви учат да сричат любовта - Л Ю.

Първата буква е написана от прави линии, пречупена линия. Любовта започва с онова велико правило, което е мярка на всички неща. Тази мярка е пречупена, образува се в български език Л - стремеж в любовта нагоре. После единицата и нулата. Туй, което нищо не струва, за него любовта казва: “Дайте го това, което нищо не струва, да го направя аз нещо.” После казва: “На туй, което е нищо, аз ще

му дам една цена” - б, туря байраче; на туй, което нищо не показва, туря единицата и тя приема, това е кръгът, който е разделен - В, с “ер голям” или с “ер малък” се пише? - Ъ. Любовта значи: ти трябва да пречупиш закона. Онази мярка, с която мериш всички неща, от нея ще направиш нещо - Л, туй, което не дава нищо, него ще вземеш, ще съединиш и ще го туриш - Ю. И на б-то отгоре ще туриш една единица, един знак - любовта трябва да расте. Тази любов винаги трябва да бъде свързана с първия принцип - 1-цата. Да знаеш, че любовта трябва да расте. Този знак, който наричаме материален знак - ω, това е вече растене нагоре, а в парахода това е котва. Но в природата ти обръщаш този процес. В-то трябва да го туриш при човешките очи . Следователно любовта, В-то в любовта разбира, че очите трябва да бъдат отворени. В-то значи: трябва да разбираш любовта. Сега хората като пишат любовта, затворена е тази любов. Трябва да се отвори, да се обърне надолу, да мяза на чаша, която се излива.

Ако ти не разбираш този закон на изливането, ако от себе си ти не може да даваш, това не е любов. Трябва да излезеш от човешкото разбиране. Любовта не позволява никакъв морал. Тя сама за себе си е морал. Щом туриш правила и закони, ти попадаш в един свят на ограничения, ти ще извършиш грях. Влезеш ли в любовта, никакъв закон няма да признаваш. Онзи закон, който тя признава, и ти ще признаваш. Ще пречупиш тази линия Λ , ще направиш само един вечен стремеж към Бога. Тия, двете линии ще имат един стремеж Λ . Л-то е стремеж към туй, вечното. След това, това, което е обезсмислено в себе си, дето казват, че то е нищо. Нищо при известни условия, а при други нещо. Аз ви казвам, може да направим един опит, много малък опит. Вземете едно момиче, което е

грозно, черно. Туй момиче в 4-5 години може да го направите много красиво. Внесете любовта и веднага ще се изменят чертите. В любовта има всичките условия за козметика. Дотогава, докато човек люби, той ходи прав. Щом изгуби любовта, той започва да се прегърбва настрана, започва да куца. Ако искате да не остарявате, любете. Щом изгубите любовта, старостта ще дойде. Обезверяваш се в този, в онзи, в себе си, в Бога, най-после замязаш на една въпросителна, на една удивителна.

Та казвам: Новите тежнения в новата култура, която иде. Вие не трябва да отивате в природата с вашите стари чували, ще се съдерат. Всеки един от вас трябва да има един нов чувал. Вие не може да идете при изворите на новата култура с вашите стари стомни. Краката ви не може да стъпят там. С една нова стомна ще идете, ще я напълните с вода. Вие не може да разберете Божиите пътища със сегашния ваш ум. Мислиш, че ако твоята жена е спънка на твоя ум, ти ще разбереш Бога? Мислиш, че Бог ще има вяра в тебе, ако ти нямаш вяра в жена си, ако ти нямаш вяра в слугата си, ако ти нямаш вяра в никого? Ти ще имаш вяра и в жена си, ще имаш вяра и в децата си, и в мечката, и във вълка, и в растенията, във всичко ще имаш вяра. Само когато имаш вяра във всички, тогава ще разбереш Бога. Не разбираш вятъра, не може да разбереш Бога; не разбираш водата, не може да разбереш Бога. Онази мечка защо изяла никого, как ще разберете? Аз съм привеждал този пример: никого, когото било страх от мечка, вижда го една мечка и го задига. Той болен от треска, тресе го, носи го една голяма мечка. Овчарят като видял, че мечката носи човек, избягал. Тя го занесла в колибата му, турила го на постелката, носи трева, храсти, постила му и излиза. По едно време се връща овчарят, гледа, че след като заминала мечката, онзи оздравял,

треската го напуснала. Мислиш, че ако в тебе ревността дойде, ако разбереш вътрешния смисъл, ще разбереш, че омразата е една сянка. Питам се, имам ли право да ревнувам някого. Имам ли право да мразя някого, че той обичал друг? Защо именно любовта у одного ще породи омраза у друг. Вие казвате: “Онзи, който живее един добър живот, Господ го обича.” То е лъжливо заключение. Ние така по човешки мислим. Бога и праведни, и грешни еднакво обича. Различието е, че отношението на праведните към Бога не е такова, както отношението на грешните. Праведният оценява Божията Любов, грешният не я оценява. Господ на грешника гледа като на един праведник, но похвалява праведника, че проявява Неговата Любов както Той, същевременно съжалява, че грешникът не проявява Неговата Любов както Той. Но Той не се изменя. В Бога няма да се яви омраза, че някой греши. В Бога няма омраза. Аз имам едно изречение, което казва: “Бог не е Бог на омразата, но е Бог на любовта.” Ако ние мислим, че Бог обича одного, защото е праведен, то не е право съвсем. Бог има един Свой живот. Не сме ние, които може да дадем тон на Неговия живот. Той има един самостоятелен живот, който се проявява. Ние сме повикани като гости да участвуваме в Неговия живот, да вземем място, да вземем участие в Неговия живот, в който няма никакво противоречие. Ако някой път си позволим да внесем някаква дисхармония, веднага ще бъдем изключени навън от този кръг на онази, вечната радост и ще дойдем на нашия кръг, който сме създали, и ще страдаме. Ние питаме защо Господ създаде света така. Защо ние искаме да дадем едно ново направление на Божията мисъл? Туй става несъзнателно, то е колективна проява. Няма да се спирам върху психологическите причини, понеже някой път, като се обяснява грехът, ти ще научиш човека да греши.

За пример един англичанин бил при един италианец в Италия. Италианецът тика един револвер в устата, да се самоубие, изважда го, пак го туря. Отива англичанинът при него и го пита: “Господине, защо искате да се самоубиете?” - “Беден съм, имам да давам.” - “Колко ти трябват?” Изважда, дава му един чек, колкото пари му трябват. Казва: “Дай револвера, така не се самоубива”, туря го в устата си и му показва. Казвам: Първото на англичанина е много право, но второто не е. Казва: “Като тебе страхливец.” Питам: Той като се самоубива, какъв пример му дава? То е един характер на англичанина. Той е хладнокръвен, държи си сметката. Ако умреш при него, той никак не се смущава. Има един пример. Двама приятели ядат заедно. Единият умира и другият продължава да яде. Отива келнерът да плати и той казва: “Последното блюдо той не можа да изяде, ще го извадите из сметката.” След като се наяде, тогава ще види какво е станало.

Не трябва да се смущаваме в живота си от ония, малките приключения, които може да дойдат. Сега по някой път вие мислите тъй: “Защо е умрял?” Аз може да ви кажа защо е умрял. Аз може да ви обясня положително защо някой заминава за другия свят. Но питам: Вие какво право имате да ограничавате някого, че е заминал за другия свят. Може да ви е мъчно. И на онзи, който заминава, и на него може да му е мъчно, но и ти ще отидеш там, дето той отива. Сега аз не казвам да не ви е мъчно, но казвам: С нашите страдания, с нашите плачове ни най-малко не могат да се решат противоречията. Не може да се утешим. Ако кажа, че така е волята Божия, ако Бог живее в мене, аз имам един начин за разговоряне с умрелите, по съвсем друг начин, не тъй, както ясновидците се разговорят. Аз не ги търся да ги видя, нито пиша фермани, знам му телефона, повикам го, но имам начин. Някой път идва някой и казвам: Жена ти е

тук на земята, обичаш ли я, можеш ли да направиш нещо? Казва: “Остави, нека се жени, кажете ѝ на нея, нищо не искам, не ме интересува.” Друг казва: “Да се не жени, че ѝ смазвам главата, да не бута друг мъж.” Ревнив е още. Казва: “Хубаво ѝ кажи.” По някой път на умрелите казвам: Аз не се занимавам с тези работи. Може ли да ѝ бъда в услуга? По някой път идват и те са много находчиви. Щом усетят, че си религиозен, всеки хлопа. Този хлопа на жена му да кажа, на децата му да кажа това, да не кажеш, ако речеш да им служиш, ще те направят лош. Онези, напредналите души никога не умират. Една душа след като напусне земята, тя влиза в друго тяло. Ще дойде пак този, който е заминал, ще каже: “Аз заминах, но съм същият.” И ти почваш да разправяш колко си нещастен. Той казва: “Къде е мъжът ви?” А той е сам. Той се усмихне. Ти се чудиш: “Защо се смееш?” Той казва: “Няма нищо, ще оживее.” Той е мъжът, но се смее. Сега вие имате такива, на които мъжете са заминали и казват: “Чуждият мъж дойде.” Пък той е същият мъж, само че те не искат да дигат скандал. Умрелите имат много начини за посещение, само че те са толкова благоразумни, че никога няма да ви кажат, че е той. Те са живи, на земята живеят. Може да ви кажа номера на заминалия, но вие ще ги смуцавате. Аз на мнозина приятели казвам, че зная номера на заминалия. - “Кажете ни.” - Привидна е смъртта. Тия неща може да разбирате, може да не разбирате формата, която се изменя. Ако е въпрос за същността на едно същество, тя никога не се изменя. Същество, което на земята ви е обичало, след като замине в другия свят, ще ви помага по-добре. Той се интересува от вашия прогрес, от вашето подигане - и духовно, и умствено. Някой път е благословение да замине някой по-рано, за да помага отгоре. Той остава само при други условия.

Казва Христос: “Аз ще ви видя и скръбта ви ще се превърне на радост.” Това, което Христос каза, то е цяла истина. 40 дена да се явяваш наред на Своите ученици, да говориш, да разправяш от оня свят, че Той не е умрял, че е възкръснал и че всички хора ще възкръснат. Не тъй, както Христос възкръсна - има степени. Казва: “Всички няма да умрем, но всички ще се изменим.”

Ние се отделяме от онази идея. Само когато вие се освободите от онази вътрешна ревност, от вашето вътрешно разбиране, вие ще влезете в толкоз красив свят, че земният живот ще ви стане приятен, ще се осмисли. Си-ромашия, болести, страдания - ще видите, че във всички противоречия, които съществуват, за праведните хора, за грешните, за разумните хора се крие голямо богатство, а пък за глупавите хора, за обикновените - едно голямо нещастие. Ние искаме светът да се просвети, защото при големите блага, които имаме, страдаме. Някои казват: “Толкоз години ние вярваме, каквo сме придобили? Светът няма да се оправи.”

Това механическо разбиране, което имаме, от него трябва да се освободим. Сега за вас аз искам всички да станете млади, да имате правилни разбирания. Бог се интересува от живота на младите. Не тъй, както вие, Той се интересува от младата мома - за кого ще се ожени, как ще се ожени. Бог се интересува как ще роди деца, как ще ги отгледа. Интересува се Бог как момъкът ще постъпи с жена си, как я обича. Интересува се как жената постъпва. За всичко се интересува Бог. Има желание всичките хора да станат щастливи. Всеки път им шепне нещо: “Постъпи добре със своята възлюбена, понеже, ако не постъпиш, ще Си я взема.” Бог се интересува от учителите какво преподават, Бог се интересува от учениците какво учат, Бог се интересува от слугите как слугуват, Господ се

интересува от господарите как господаруват - от всичко се интересува. Наблюдава нещата и казва на всички: "Не прави това, понеже то не е за твоето добро." На ученика казва: "Учи." На учителя казва: "Преподавай добре." На обезсърчения казва: "Няма защо да се обезсърчаваш." Навсякъде внася най-хубавото. И при всичките тия блага ние, съвременните хора, противодействуваме. В туй противодействие ние си създаваме цяла отрова, от която светът страда. Защото законът на любовта е следният: ако вие мене ме обичате, ако вие обикнете Бога, всички ще ви обичат - тайната на живота е там. Вие трябва да обичате Бога, за да ви обичат всичките. Когато всички ви обичат, тогава вашият живот ще бъде щастлив, вие навсякъде ще бъдете добре дошли. Сега страдате, понеже няма кой да ви обича. Я вижте онези банкери, те са затворени, но някой път се отварят за красивите моми, трепне сърцето им. Даже на най-видния професор му трепне сърцето и преподават много добре. Любовта навсякъде в света работи, тя е магията, която подобрява всичко. Любовта трябва да влезе в домовете, да я внесем ние в сегашното общество.

В сегашното общество казват: "Да се внесе ред и порядък. Онзи брат не постъпва правилно." Казвам: Щом внесем ред и порядък, всичко ще стане безпорядък. Ще ви оставя, справете се с вашата ревност, справете се с вашето безверие, справете се с вашето малодушие, справете се с вашата дребнавост. Бъдете така внимателни, изслушвайте всеки човек, изслушвайте го спокойно, влезте в положението му. Това е умният човек, да влезете в неговото положение. Не разглеждайте нещата само от вашето гледище. После може да си помогнете. Девет сестри може да помогнат на една ревнива сестра. Най-първо лекът за ревнивите хора кой е? Най-първо ще идат девет баби на 120

години, после по на 100 години, после на 90, 80, 70, 60, 50, 40, по на 20 години, на 19 години - все същите баби ще бъдат, ще кажат: "Искате ли да обичаме вашия възлюбен, позволяваш ли да го прегърнем, да го целунем?" Ако дойдат 9 млади сестри, и искат да целунат твоя възлюбен, ама които мъж не са целували, моето правило е, нека дойдат да го целунат. Но които са целували други мъже? Които са целували други мъже, да седят настрана. Вие ще кажете: "Тази работа, както Учителят учи, ще хвъркне нашият дом." Сега съгласен съм с вас. Сега домът ви няма да хвъркне, но любовта ви отдавна е хвъркнала. Както аз казвам: Домът ще хвъркне, но любовта ще дойде. Любовта създава дома. Когато любовта замине и оставя дома, вие имате черупка. Когато дойде любовта, имате същината на нещата. Тази любов може да седи, право е. Но при сегашното разбиране на нещата, туй аз ви говоря по отношение вашите религиозни схващания, за отношенията, които съществуват. Вие казвате, защо в едно общество хората минават за братя и сестри, но по някой път вие не може да проявите братството и сестринството. Казвате: "Ние вървим по един път, кой знае, може да е съвсем крив." Прави сте, имате право да се съмнявате. Но казвам: Много пъти аз засягам известни въпроси, върху които аз съм се спирал при сегашното гледище. Преди хиляди години Учителите пак са разглеждали този въпрос, сега го разрешавам малко другояче. Аз нося едно разрешение, както разрешава Бог в невидимия свят. Аз не турям една моя теория. Казвам: Вложете доверие във вашите приятели заради Бога. Вложете доверие във вашия мъж заради Бога. Вложете доверие във вашия Учител заради Бога. Вложете доверие във вашите слуги заради Бога, навсякъде вложете доверие. Може би някой път ще се случи някое противоречие, да ви не обезсърчава, до-

като проверите Неговия закон, докато се убедите в Неговите думи, че са верни. Няма по-голямо щастие в света да дойде да работи Бог в съзнанието. Да дойде Божественото съзнание в нас и в другите и да слушаме Божественото от всички страни. Тогава ние ще се подмладим. Няма да има гола глава, по която да не израснат косми; няма да има бели коси, които да не приемат краска, да не почернеят; няма да има грозно лице, което да не стане красиво. Ако няма вяра, която да ви възкреси; ако няма любов, която да не ни възвърне живота; ако няма сила, която да не възвърне знанието, защо ни е тогава тази любов? Какъв кошмар ние ще търсим? Ние искаме да се възвърне в нас, което някога Бог е проявил в нас, и ние сме го изгубили. Това не става по единствената причина, заради нашето безверие. Ние трябва да добием онова, което сме изгубили, и да образуваме онази велика връзка.

Всички вие сте призвани по абсолютна свобода. Аз искам всички вие да направите това не по принуждение. Вие сте опитали много философии, правила сте много жертви. И тази жертва, която казвам да направите, тя е най-малката жертва, която може да направим. Ако не я направите, няма да имате постижение. С тази жертва вие ще имате нова наука, ново разбиране. Всичките знания в съвременната математика, всичките знания в съвременната геометрия, в естествените науки, в изкуството, в поезията, всичко туй ще се изгуби. Ще дойде ново изкуство. Изкуство е туй, което носи живот. За пример по някой път аз седя и слушам как вие пеете, гледам колко хората стават обикновени в пеенето. Пеят от немай къде. Вие пеете “Духът Божи” (Учителят пее като нас). Как трябва да се пее? Аз съм правил опити. Седя някъде и си тананикам. Минава един, не обръща внимание. Усилия мисълта в пеенето, един се спира, друг се спира, трети,

четвърти, заобиколят, насядат, аз си пея. Вие искате да обърнете внимание на хората. Един пияница може да обърне внимание на някого, ако пее хубаво. Ако един човек мисли правилно, аз може да спра когото и да е на пътя. Щом го спра, веднага концентрирам ума си, намирам най-хубавата черта, като изнеса тази черта, той се засмее насреща ми. Веднага той чувствава, че е намерил един човек, който го разбира. Казва: “Приятно ми е да говоря с тебе.” Правил съм опити, намеря най-лошата черта, не се спира. Казвам: Законът работи. Искаш да обърнеш внимание, дръж най-хубавото, което имаш в ума си. Искаш да повикаш умрелите от другия свят. Извади най-хубавото, което имал той, за което той трепти. Като извадиш тази мисъл, той веднага ще дойде. Ако не може да извадиш туй, хубавото, няма да дойде. Но непременно тези опити трябва да бъдат много искрени. Който знае, може да е вярно... Верните неща за вас може да не са верни за мене - то е друг въпрос, но и неверните неща за вас може да са верни за мене. Но има нещо, което ние мислим или не мислим, те си остават винаги верни. Един човек може да ви обича вас, без вие да го обичате. Среща ви, приятно ви е. Аз съм срещал много хора, казват: “Много го обичам.” Аз даже не подозирам. Онзи усеща приятност. Обича го, защо и за какво не си дава сметка. Че не е ли хубаво да обичаш някого? Кое е по-хубаво: да държиш в ума си някого, когото обичаш или когото не обичаш? Може и едното, и другото. Този, когото обичаш, не трябва да го безпокоиш, да хлопаш по 20 пъти на ден, да правиш скандали. Това не е обич. Любовта е внимателна, толкоз внимателна е любовта, че тя е единствената сила, която не прави никакви сътресения.

Та аз говоря за новата култура, един ден вие ще се намерите в противоречие. Тези млади моми ще дойдат, ще

целунат мъжа ти. Един ден ще дойдат тия момци и ще целунат жена ви. Какво ще правите, я ми кажете? Знаете в какво положение се намираха българите във времето на дерibaшиите. Хване дерibaшията дъщерята, целува я, на чорбаджията трепне сърцето, но мълчи, ще отиде главата му. Казва: “Господи, какво да правя?” След като целунат младата мома, тя предава нещо на турците. Не се бойте.

Та сегашните религиозни хора са ревниви жени. Всички секти са ревниви, мислят, че като техните мъже няма, като техните вярвания няма. Те ревнуват и казват, че други хора не вярват в Бога, както те вярват. Оставете вашите вярвания, оставете вашите светии. Ангелите имат за Бога съвсем друго разбиране, отколкото вие имате. Светиите имат друго разбиране, отколкото вие имате. Оставете вашите просташки разбирания за Бога, каквито и да сте. Вие трябва да имате съвсем прогресивни разбирания. Не мислете, че вие сте разбрали Бога. Има нещо, което никой не може да разбере. Радвайте се, че едно Божествено разбиране прониква във вас.

Аз се радвам, че един лъч от Божията Любов прониква в моето сърце; аз се радвам, че лъч от Неговата мисъл прониква в моя ум; аз се радвам, че Негова малка постъпка прониква в мене. Дошло някое страдание, благодари, дошло противоречие, благодари, за всичко благодари. Казвам: Онзи, Който направил света, Той има нещо предвид заради мене. Той е съвършен и в Него няма нито измяна, нито промяна. Имайте вяра в Бога. Ще намерите живия Господ. Той не е такъв, какъвто Го проповядват. Той е повече. Тези, които Го проповядват, не са в състояние да Го представят такъв, какъвто е. Ние всички трябва да бъдем отворени прозорци, да бъдем хлябове. Някой е гладен, нахрани го. Трябва да бъдем стомни, пълни с вода. Жаден е някой, напои го. Без подслон е някой, постели му.

Кажи му нещо за Бога и му кажи: “За сега толкоз, друг път повече ще ти кажа.” Който ти каже своето верую, кажи му: “Прав си, втори път като те срещна, да знаеш още повече.” Такива трябва да бъдем, за да разберем великата истина и да дойде възкресението. Възкресението е да изчезнат всички заблуждения, озлобления, недоверия. Всеки човек да вижда, че Бог по какъвто и да е начин се проявява. Да знаем, че Бог ръководи цялото битие от най-малките до най-големите и да въздадем Нему слава във всичките времена!

Отче наш

Четвърта съборна беседа, държана от Учителя
на 31 август 1932 г., сряда, 5 ч.
София, Изгрев

Съдържание

ВИДЯХМЕ СЛАВАТА	3
ТРИ ПЪТЯ	39
НОВАТА РАБОТА	80
ЛЮБОВ БЕЗ РЕВНОСТ	118

Забележка:

*Всички библейски цитати са от
БИБЛИЯ
Свещеното Писание на Вехтия и Новия Завет
Цариград, 1914 г.
Книгопечатница на Х. Матеосян*

Петър Константинов Дънов
(Беинса Дуно)
1864 -1944

ВИДЯХМЕ СЛАВАТА

Съборни беседи
1932 г.

***Първо издание
София, 1999***

© ИК "ВСЕМИР"
Всички права запазени

ISBN 954-8447-16-9

The Master Peter Deunov
(Beinsa Douno)
1864-1944

BEHELD HIS GLORY

Copyright © Vsemir

First published in Bulgaria in 1999
by Vsemir, Sofia
All rights reserved

Цена 2 700 лева